

ДЖИЛИАН ФИЛИП НЕПОКОРНА КРЪВ

Част 1 от „Разбунтувани ангели“

Превод от английски: Васил Велчев, 2013

chitanka.info

Дворът вони на животни, тор и човешки отпадъци. И човешки останки, не мога да не си помисля, защото сред вонята под смръщеното вечерно небе се долавя примес на смърт, като леке, от което не можеш да се избавиш. Брат ми няма да е нито първият, нито последният, който загива тук.

Потривам нос с мръсната си ръка, забърсвам и очите си, защото са зацапани и не мога да виждам както трябва. После ги затварям напълно и се сгушвам до парапета. Искам да съм на стотици мили оттук, но от каква полза ще съм за Конал тогава? Във всеки случай отвратителната тежест на арбалета в ръцете ми не може да се пренебрегне. Мразя арбалетите, винаги съм ги мразел: отвратителни оръжия, брутални и бездушни; никога не ми е било приятно да ги докосвам и дори да ги гледам. Сякаш още от раждането си съм знаел, че някой ден ще си имам работа с един от тях, а хич няма да ми се иска.

Подсмърчам и потривам отново очите си, копнеейки да съм повече мъж, да не съм толкова уплашен. На шестнайсет съм — повече от достатъчно възрастен, за да убивам и да умра, по-възрастен, отколкото бях, когато видях смъртта на баща ми, почти накълцан на парчета, опитващ се да поеме последния си дъх. Смъртта му не можеше да се избегне, както не може и тази. Каква полза от страха и от преждевременната тъга?

Очите ми се отварят конвулсивно. Дочува се тракане на колела по каменната настилка — хвърлям поглед през рамо. В удобна нападателна позиция съм, но вероятно ще ме видят веднага щом стрелям и ще се наложи да се спусна бързо по стените на кулата и да избягам. Не мога да мисля за това, не и сега. Тълпата, която досега е била мълчалива и само тихо се е оплаквала от днешните силни усещания, внезапно надига глас, сякаш черна магия я е превърнала в ревящ звяр. Поглеждам натам. И ахвам.

Това не е брат ми, не може да бъде той. Това не е Ку Хорах, Хрътката на Паството, Бащата на Клана. Той никога не е бил толкова мършав. Лицето му е насинено и окървавено, косата му я няма, грубо отрязана. Ризата му е разпорена и протрита и през процепите в лена се виждат кървави резки от камшичени удари по ръба му.

О, не. *Не*. Момичето е с Конал. Тя едва ли е по-голяма от мен, и също е отнесла няколко удара, горката крава. Никога не съм виждал

такъв ужас върху човешко лице — тя плаче неудържимо. Ръцете им са завързани, но рамото на Конал е здраво притиснато към нейното и когато ги разделят и ги избутват от колата на земята, той бързо се изправя на крака и отново се притиска към нея. На мръсната ѝ сива рокля има тъмно петно: тя се е подмокрила. А брат ми, възвишеният благороден глупак, е толкова загрижен за нея, при положение че тя е една от тях и при по-различни обстоятелства би крецяла срещу него заедно с останалите от тълпата.

Той обръща лице към нейното, устните му се мърдат докато ѝ говори. Безсмислици, вероятно. Казва ѝ, че всичко ще свърши бързо, че тя няма защо да се бои. Лъжец.

О, Боже, Конал, искаш да стрелям два пъти. Ще имам ли толкова време?

Не мога да направя това сам, никога не съм можел да направя нищо без него. Не мога да се въздържа да го повикам:

— *Конал!*

Конал върви много спокойно, не вдига поглед. Докато прошепва още нещо на момичето, върху израненото му лице се разлива усмивка на чисто щастие.

— *Сет!*

— Вижте магьосника, той се хили!

Нещо излита от тълпата, удря Конал по скулата и той се олюлява.

— Щастлив ли си, отрепко? Скоро ще видиш своя Господар!

— Но не чак толкова скоро! — Дрезгав смях. — Да видим дали ще се усмихва, докато гори!

— Мръсникът няма да се хили, когато Господарят му го изгаря в Ада!

Врълхита ме такава вълна на омраза, че се замайвам. Това е краят на шестнайсети век, за Бога; кога тези хора смятат да еволюират?

Пръстите ми стискат арбалета. И в този момент усещам съзнанието му в моето, успокоително, насърчително, сякаш съм плачещо пеленаче, а той ме укротява.

— *Мурлин. Братче. Не се разконцентрирай.*

— *Конал, не мога да стрелям два пъти! Няма да ми стигне времето!*

— *Ще ти стигне. Не се паникьосвай.*

Конал бързо обръща лицето си към нея и успява да целуне насечения ѝ, остриган скалп, преди да я издърпат и да я повлекат към купчината горящи дърва.

— *Тя не ни интересува! Тя е една от тях!*

Главата на Конал се повдига много леко нагоре, сякаш иска да погледне към мен и да ми покаже какво му е мнението. Виждам зачатък на усмивка.

— *Тя си има име, Сет.*

Не искам да знам. Не искам да знам проклетото ѝ име. Тук съм заради Конал.

— *Катриона. Името ѝ е Катриона.*

Очите му почти ме намират в мъгливия сумрак, и той почти се усмихва. С което показва, че знае, че ще го направя. Със сигурност знае, че въпреки всичко ще го направя. Бих направил всичко за него.

Издърпват го зад нея и го завързват за същия кол, като омотават въжето около двамата. Той протяга пръсти и успява да докосне нейните, отново ѝ казва нещо, но се съмнявам, че тя го чува сред шума на виещата тълпа. Бледоокият жрец пристъпва напред с издута от вятъра роба, като черен гарван, копнеещ за мърша. Застава в дългата сянка на оградата; забелязвам това. Усмихва се и вдига Библията си.

— *Успокой се, Сет. Сигурни ръце, широко отворени очи, спомни си.*

— *Конал, аз...*

— *Обичам те, братче. Ще се видим отново, обещавам ти.*

Не, никога няма да се видим отново. Проглеждам надолу към жреца; изпълненото му с омраза рецитиране успява да надвика тълпата. Не и в този дяволски рай. Той не съществува, и което е още по-лошо, няма ад, където да отиде жреца, след като умре, пищящ в ръцете ми.

Това е *мое* обещание, Ку Хорах.

Но аз не позволявам Конал да го чуе, защото не би одобрил, дори сега. Ръцете ми вече са сигурни; омразата ми помага много. Доволен съм, че няма да имам време да стрелям и към жреца. Една стрела в сърцето би му донесла твърде бърза смърт.

— *Обичам те, Ку Хорах. Съжбявам.*

— *Радвам се, че си тук. Не съжбявай. Бъди бърз.*

Търкулвам се по корем. Не могат да ме видят; имам достатъчно време. Никой не гледа нагоре, към скривалището ми, никой не иска да пропусне дори миг от спектакъла. Вероятно ще мине известно време, докато в суматохата разберат какво става. Може и да мразя арбалетите, но съм добър с тях — той ме научи на това. Мога да направя два изстрела. Мога да презаредя, да стрелям и пак да избягам. *Да.*

Вторачвам се и се прицелвам. Първо момичето — така тя няма да усети нищо, а Конал ще знае, че съм го направил и ще е доволен от мен.

А после — Конал. Моят брат, моят приятел, моят Капитан. Моят баща във всяко едно отношение, в което бащата има значение. *О, моля те, несъществуващ Боже, моля те, дай ми сила.*

Дама мъже пристъпват напред иззад гърба на жреца, вдигат високо горящите факли в ръцете си.

Това е. Сдържам сълзите си и потта, и ужаса. И когато натискам спусъка, разсъдъкът ми е хладен колкото е и сърцето ми.

ПЪРВА ЧАСТ
ПРИВИДЕНИЕ

Ти се заеми с него.

Това беше първата и последната комуникация на майка ми с баща ми относно мен. Баща ми беше повече изненадан, отколкото ядосан, когато пратеникът на майка ми с изражение на изчерпано търпение премина на кон през сиво-кафявата порта, следван от пони, възседнато от мрачно хлапе. Човекът беше яздил три дни с мен и аз се бях погрижил това да се превърнат в най-дългите три дни в живота му. Беше толкова доволен да се отърве от мен, че дори не се възползва от подслона за през нощта и от трапезата на Григар; остана само за едно ядене и едно много силно питие, след което се обърна кръгом и препусна обратно по пътя, по който беше дошъл. Надявам се, че Лилит го е възнаградила за усилията му.

Дори и по-късно баща ми не се ядоса заради това. Чак толкова не го беше грижа. Или поне беше умерено раздразнен. Убеден съм, че той не беше уверен в моето съществуване и мислеше, че съм просто още една от илюзиите на Лилит.

Мащехата ми несъмнено вярваше в мен. Усещах студения поглед на сините очи на Ленора като лед върху кожата си, и когато вдигнех поглед, тя не отместваше своя. Тя беше единствената, която не го правеше. Останалите от клана отместваха очи, сякаш бях огромен проблем. Е, точно това бях, така че веднага щом се изясни, че Григар не смята да ме приеме за своя отдавна изгубен наследник, те възприеха политиката да се правят, че не съществувам. Малката тайфа деца прояви повече интерес — по-големите ме изолираха или в най-добрия случай ми се присмиваха, а в най-лошия ме пердашеха. По-малките бягаха от мен — погрижих се за това.

Но мащехата ми нито ме тормозеше, нито се страхуваше от мен и не ме игнорираше. Тя ме наблюдаваше. Мислех си, че е много вероятно в края на краищата тя да ме убие, но никога не успях да разчета погледа на Ленора, да не говорим за мислите й. Не че бях заплаха за нея — никой не беше заплаха за нея. Наблюдавах баща ми, когато е с нея, и съм сигурен, че никога не се е усмихвал на майка ми

по този начин, не я е докосвал и не ѝ е говорил с такава нежност. Разбира се, той никога не се отнасяше към мен по този начин. Когато ме зърнеше, веждите му се сбръчкваха, той стискаше зъби и придобиваше изнервено изражение, сякаш му напомнях за някоя негова огромна грешка. Ленора? Единственото, което успях да забележа у нея беше съжаление и частица презрение, и аз я мразех заради това. Искаше ми се да мразя и баща ми, но не можех. Винаги съм искал само неговата любов, и ако не можех да я имам, щеше да ми е достатъчно и вниманието му.

Нямах никакъв шанс.

Но така или иначе майка ми ме изпрати при него. По това време тя живееше в кралския двор и беше съветник на кралицата — о, нейното изгнание ѝ беше помогнало да се издигне. От второстепенна любовница на Григар Ду тя бе израснала до една от най-могъщите придворни на Кейт Никнивън. Определено нямаше нужда от агресивен, жадуващ за внимание негодник, който винаги се забърква в неприятности, нарича капитаните с обидни имена, а придворните с още по-обидни, редовно си отнася боя, и изобщо някой, който е в тежест. Така че ме изпрати при Григар.

Във всеки случай при баща ми ми харесваше повече. Жените от нашата раса не се справят добре с майчинството, това е всеизвестен факт, така че Лилит всъщност не ми липсваше, не и след като мина малко време. Жените от народа Ший^[1] стават прекрасни бойци, мъдри и хитри съветници. Когато са лечители или ковачи, се справят добре; когато са вещици, блестят с магическото си изкуство. Ако има нещо, което не им се удава, това е майчинството. То не е и нещо, което се случва лесно, ние не сме плодовита раса; може би оттам произхождат онези абсурдни истории, че уж сме крадци на бебета. Бъдете спокойни, нашите жени едвам понасят собствените си отрочета, какво остава за нечии чужди. Нашите жени не копнеят за деца, защото какъв е смисълът да скърбиш с векове за нещо, което може никога да не се случи? Вместо това те каляват себе си и дори и да родят, никога не се размекват. Във всеки случай някои от тях дори не се сдобиват с любовници, загубата на девствеността им е болезнена физически. Сигурно е така, щом остават с векове без любовници.

Е, майка ми явно беше преодоляла този проблем. Тя имаше куп любовници, въпреки че искаше повече от всичко да бъде официална

любовница на Григар, което никога нямаше да постигне, каквито и хитрини да приложеше, защото той се беше обвързал с Ленора десетилетия преди да се появи Лилит. Когато стана ясно, че аз не мога да подпомогна каузата ѝ по никакъв начин, Лилит изгуби всякакъв интерес към мен.

Което напълно ме устройваше. Да бъда изпратен далеч от лабиринта на пещерите на Кейт Никнивън беше като да си поема първа глътка въздух, и не ми липсваше никой от нейните безлични и надменни придворни. Над земята имаше повече деца, отколкото под нея, но така или иначе не се нуждаех нито от приятели, нито от майка. В крепостта на баща ми бях доволен да се спотайвам из сенките и да наблюдавам; по този начин можех да виждам как бойците се обучават, как децата се боричкат и съревновават, как работи странната и сложна йерархия на крепостта. Имаше луди игри с коне, към които може би ми се искаше да се присъединя, и когато дивата музика на състезанията засвиреше в лунните нощи, почти желях да се впусна в танц с останалите от тях. Но беше хубаво, че бях сит и облечен, и в относителна безопасност, и научавах много — не че някой ме учеше или дори опитваше да ме накара да работя на полетата или да придобия практически умения. Образованието ми беше оставено в моите ръце и беше необикновено, но аз знаех че уроците ще са ми от полза през останалата част от живота ми. Най-полезният от тях беше онзи, който научих най-напред: аз съм отговорен за себе си. В живота и смъртта разчиташ само на себе си и аз знаех това по-добре от който и да е от равните ми.

Сега изглежда глупаво, че очаквах с такова нетърпение живота с баща ми. Сигурно съм имал някаква детска романтична представа, че ще вършим заедно нещата, които вършат бащите със синовете си, ще се сражаваме, ще ловуваме, ще се смеем и ще се доверяваме един на друг.

Но се оказа, че той вече има син, идеален при това, така че не се нуждаеше от още един.

[1] Sidhe (ирл.) — буквално „Народът на вълшебните хълмове“. Така галите наричали ирландските и шотландските феи. — Б.пр. ↑

Онази сутрин отидох на риболов. Най-хубавото на живота в крепостта на баща ми беше, че е на открито. Мразех подземните пещери на Кейт. Те бяха красиви и внушителни, но мрачни. Не можеше да се види небето.

В крепостта на баща ми имаше колкото щещ небе. Крепостта се намираше върху скалист нос, каменните ѝ стени се спускаха отвесно към морето от западната ѝ страна. Тя се сливаше с огромните сиви скали, издигащи се над земята, оцветени от жълтите лишей, насечени и разцепени от капризите на времето през годините. На север и на юг имаше сини заливи; вътрешността беше обширна, дива, изпъстрена с цветя, по-нататък се простираха хълмове, толкова огромни, че на хоризонта очертанятията им се замъгляваха. Едва бях видял мястото и вече го обичах и знаех, че бих живял тук до смъртта си.

Която, ако бяхте попитали новия ми клан, колкото по-скоро дойдеше, толкова по-добре.

Не ми пукаше какво мислят за мен. Сега можех да тичам свободен където и когато си поискам; нямах граници, нямах ограничения. Можех да плувам, да ловя риба и да залагам капани на зайците; можех да прекарам целия ден, опитомявайки ранен сокол, като през това време ям какво ми попадне или каквото си хвана. Водех съществуване без любов, но какво от това? Бях на осем години и бях свободен за първи път в живота си. Никой не знаеше и не го беше грижа какво правя и къде съм. Това беше донякъде рай и донякъде ад, но аз бях съсредоточил мислите си върху райската част и беше прекрасно. Това беше достатъчно добър живот за момче, което не е било планирано да се ражда.

В първия ден на дванайсетия ми месец в крепостта този мой живот като привидение приключи.

През онзи летен ден часовете се точеха като дар, слънчеви и мързеливи. Езерцето на бърдото беше спокойно и стоманеносиньо — не най-добрият ден за риболов, но нямах нищо по-добро за убиване на времето. Можеше ли да има нещо по-хубаво? Ребрата все още ме

боляха от последния ми бой, но носът ми беше спрял да кърви, а кръвта на враговете ми беше по кокалчетата на ръцете ми, кожата им беше под ноктите ми, а битката беше струвала зъба на единия от тях. Гордостта ми не беше наранена и аз знаех, че никога няма и да бъде. Бях натъртен и очукан, но ветрецът галеше топло кожата ми, храстите ухаеха на мед и аз бях щастлив.

Дебнех тази пъстърва вече почти от час. Не използвах съзнанието си. Трудно и отегчително е да използваш съзнанието си в риболова, пък и аз обичах предизвикателствата. А това беше старо и привлекателно предизвикателство; мнозина бяха опитвали да я хванат и не бяха успели, аз исках да стана единственият сполучил. Представях си смътно как я показвам на баща ми и очите на Григар блясват от удоволствие и може би с частица уважение.

Така че ето ме по корем в драскация храсталак, с леко докосващи спокойната повърхност на езерцето върхове на пръстите, пеещ нежно на моята пъстърва. Тя се криеше сънена и дебела сред бурените, а водата беше толкова слънчева и спокойна, че аз копнеех да впия пръстите си в охраненото ѝ тяло, но знаех, че не трябва да се движа. Когато пръстите ми се плъзнаха внимателно край гърба ѝ и тя не помръдна, вече знаех, че е моя. Сграбчих я здраво и я изхвърлих от водата с вик на триумф.

Тя цопна върху сивата скала; изглеждаше зашеметена и донякъде измамена. Когато погледнах към нейното задъхано, мятащо се тяло, удоволствието ми изчезна. Сега не изглеждаше толкова добре.

Помислих си отново за баща ми. Тази сутрин го бях видял да се връща от лова на зазоряване заедно с моя полубрат — двамата яздеха, водейки след себе си пони, през гърба на което беше праметнат добре охранен сръндак. Този мой полубрат се беше върнал в крепостта преди месец от временното си назначение в друг клан на седемдесет мили на север, но от момента на връщането си не беше проявил интерес към мен. Е, презрението беше взаимно.

Докато минаваха покрай мен, двамата се смееха непринудено приятелски и в очите на Григар можеше да се види как искри гордост, когато поглежда към Конал, как едва ли не се задушават от любов. Почти ми се искаше наистина да се случи. Григар едва ме забеляза там, но Конал ме изгледа неприятно. Не се опита да влезе в мислите ми — ето колко под него стоях — и аз няхах намерение да правя нещо

подобно, дори и той да ми позволеше. Не исках да доловя неговото презрение и чувството му на превъзходство, арогантността му на първороден. Забелязах, че от колчана му липсваше само една стрела. Беше повалил този великолепен самец още с първия изстрел.

Рибата? На баща ми изобщо нямаше да му пука за рибата.

Вдигнах един камък, за да зашеметя пъстървата, но щом ударих главата ѝ, установих, че не мога да се спра. Продължавах да удрям с камъка клетото създание дълго след като вече бях сложил край на мъките му. По цялата скала имаше полупрозрачна плът, парчета кожа и накълцани бледи кости. Продължих да удрям, докато не започнах да се чудя как изобщо ще успея да спра.

— Добре, не си го изкарвай на рибата!

Скочих на крака с вдигнат и приготвен за удар камък в ръката. Конал ме наблюдаваше от върха на скалата, само на два метра от мен, с ръце, небрежно отпуснати върху коленете. Боже, колко го мразех! Той беше всичко, което аз не бях. На първо място пораснал — сигурно беше с над сто години по-стар от мен. Имаше тъмнорусата коса на майка си, късо подстригана, но гъста, и светлосивите очи на Григар, в които постоянно играеше насмешка. Имаше всичко григарово, не само неговата любов и доверие. А единственото, което имах аз, беше григаровата черна коса, с която изглеждах като селяндур, какъвто знаех, че ми е писано да бъда. Така че бях решил да си я пусна дълга.

Конал носеше меч си на гръб — своя украсен със сребро меч, който Григар беше направил за него, и аз се чудех дали ще дойде при мен да ме убие. Чудех се дали гледката ме е подразнила толкова много и реших, че да. Пръстите ми стиснаха камъка. Щях добре да го подреда преди това.

— Махай се — изляях аз.

Той леко сви рамене.

— Но тази скала не е твоя. И на мен ми харесва тук.

— Не ме гледай! — изръмжах, вдигайки камъка си малко по-нависоко.

Той въздъхна и се обърна върху скалата, така че се оказа с гръб към мен.

— Така по-добре ли е?

Не. Беше по-лошо. Продължавах да го гледам с омраза. Мечът беше красива вещ, даже повече от красива. Бях виждал уменията на

Конал при тренировките, бях виждал как мечът пее във въздуха, ярък и бърз като мисълта му, идеално балансиран, пасващ като продължение на ръката му. Внезапно осъзнах, че баща ми никога няма да ми даде нещо подобно. И каквито и усилия да полагах, никога нямаше да стана негов син. Не и наистина.

— Но ти си ми брат — промълви Конал.

— Значи ли това, че трябва да се разпореждаш с мен?

— Не — той хвърли поглед през рамо, но не съвсем в моя посока. — Означава, че ми се ще да те опозная. И означава, че това, което искам... не е същото, което иска Григар.

— Той иска да се махна отгук.

Тези думи го накараха да замълчи. Дори не се опита да възрази, защото знаеше, че съм прав.

— Аз не искам — каза той най-накрая.

От очите ми потекоха горещи сълзи и унижението ме накара да го намразя още повече.

— Млъквай!

— Сет...

— Не ме наричай така! — Гласът ми се задави от сълзите.

— Не е ли това името ти?

Подсмръкнах раздразнено. Искях да го ударя с камъка. Искях да го удрям така, както удрях рибата, докато престане да го има. Тогаваше да разбере какво е усещането. Лицето ми беше цялото в сълзи и сополи, оцветени от засъхналата кръв от носа ми — сякаш бях някакво хлапе.

— Давай — каза той.

Гледах в темето му.

— За предпочитане е да не е с камъка — добави той, — но давай, удари ме.

Не знам защо пуснах камъка. Можех въпреки думите му просто да го използвам, но аз го пуснах. Преди да успея да помисля повече по въпроса, вече тичах към него и го ударих силно отстрани по лицето. А после, като някой страхливец, отскочих надалеч и се приведох, готов да бягам за живота си.

Бавно, леко замаяно, той вдигна ръка към лицето си. Знаех, че съм го наранил, и ако се направеше, че не съм, си обещах да го мразя

вечно. Но той леко разтърси глава и потрепна, когато докосна скулата си.

— Силен — промърмори. — Силен си.

— Мразя те — казах.

— Знам. Вече мога ли да се обърна?

— Не! — Не исках да вижда сълзите, преливащи от очите ми.

— Това ще те накара ли да се чувстваш по-добре?

— Да — излъгах аз.

— Добре.

Мисля, че точно това искаше. Не се опитваше да ми предаде някакъв глупав морален урок за безсмислието на насието. Всъщност просто искаше да се почувствам по-добре.

— Майка ти е изпратила майка ми в изгнание — изсъсках аз, по-скоро за да го напомня на себе си, отколкото на него.

Конал едва-едва сви рамене и леко се пообърна.

— Е — каза той с усмивка, слабо извила крайчеца на устните му, — майка ти пък се опита да отрови майка ми.

Седнах сред ниските храсти и загризах кокалчетата на пръстите си. Настаналата тишина беше почти приятелска. Почти. Ако не бях на границата да заплача, щях да съм по-близо до задоволството откогато и да било по-рано — просто заради това че си седях там в неговата компания. Наложих се да си напомня, че той е първородният син на Григар, онзи, когото баща ми обичаше, онзи, който ме беше направил излишен още преди да бъда заченат. Ако в този момент се беше опитал да ми каже, че иска да ми бъде приятел, щях да вдигна камъка отново и да го убия.

След малко той каза:

— Познаваш ли Шона Макнийл?

Познавах го, но не казах нищо. Той беше доста симпатично момче, на моята възраст, едно от няколкото човешки същества в крепостта, които съзнаваха съществуването ми, едно от малкото деца, които не ме бяха тормозили. Ако бях от онези деца, които изобщо се нуждаят от приятел, сигурно щях да реша, че той може да свърши работа.

— Той знае къде има лисича бърлога, горе в боровата гора — продължи Конал. — Ще те вземе като ходи дотам, ако искаш.

— Кой ти каза? — сопнах се аз.

— Той.

— Добре — отвърнах аз, защото не можах да измисля друг отговор.

— Е, мога ли вече да се обърна?

— Добре. — Побързах да избърша носа си с ръкав.

Така че той се обърна и ме погледна. Не исках да ми се усмихва и той не го направи. Вместо това просто ми подаде ръка.

Хапейки устни, гледах ръката му. После просто я поех.

Тогава Конал се усмихна. Но аз вече не бях особено против.

* * *

И така, след тази случка вече имах поне един приятел в крепостта. Шона харесваше нещата, които и аз харесвах и ние ежедневно прекарвахме голяма част от времето заедно, и приятелството с него ми даде малко по-високо положение в обществото, защото баща му беше първи заместник на Григар; Нийл Мор Макиън всъщност беше по-любезен с мен, отколкото собствения ми баща. И Конал, докато се държеше на разстояние, което беше изяло мой избор, постепенно ме направи част от клана; всъщност толкова бавно и деликатно, че нито аз, нито кланът забелязахме момента, в който престанах да бъда нежелана грешка на Григар и станах един от тях.

Сега, когато яздеше в крепостта заедно с Григар, на лов, патрулирайки или на дипломатическо посещение при Кейт, Конал казваше енергично — *A-mh 'athair! Tamko!* И това беше достатъчно да накара Григар да потегли, да ме погледне и почти да се усмихне. Това беше всичко, което някога получих, но то беше повече от онова, което бях очаквал. Конал протягаше ръка и ме издърпваше горе на свирепия си черен кон — а понякога и Шона го правеше — пред целия клан. Тогава бях готов да се пръсна от гордост. Не бях син на Григар, не и в истинския смисъл, но вижте ме! Вижте ме, кучета, които ми се подигравахте и ме подритвахте, и ме пренебрегвахте: аз съм *братът* на Конал Макгрегър!

Това беше всичко, което някога щях да бъда, но за момента беше повече от достатъчно. Така че една нощ легнах да спя, все още

вярвайки, че го мразя, защото възнамерявах винаги да го мразя. Но на сутринта се събудих, съзнавайки, че го обичам. Ако Григар не можеше да бъде мой баща, Конал можеше, и аз щях да го обичам до смъртта си. И дори не се налагаше той да ми влияе мислено.

Когато бях на четиринайсет, се влюбих по различен начин. Постепенно създадох още приятелства, макар и не много: с Файорак, година по-малък от мен и мой партньор в злодеянията, които Шона отказваше дори да обмисля; с Орах, спокойно златокосо момиче, което стреляше страховтно и което беше склонно да ме следва навсякъде, макар че рядко се обаждаше. Харесвах компанията ѝ и се радвах на нейната привързаност, и година или две по-късно, в прохладния мрак на морските пещери отгатык залива, си отнехме взаимно девствеността.

Обичал съм няколко жени: обичах ги честно и дълбоко, с цялото си сърце. Много по-често съм обичал с тялото си, но само с част от сърцето си. Животът на народа Ший е твърде дълъг, за да обичаш с цялото си сърце. Сърцето може да бъде разбито толкова много пъти. Не казвам, че спира напълно — просто не се оправя по правилния начин. Деформира се. Зараства неправилно, накриво, и не работи както трябва.

Ако знаех това по-рано, щях да бъда по-внимателен.

Орах беше първата ми любов, моята „винаги на разположение“ любов, любовта и разтухата на половината ми живот. Тя беше при мен, когато другите любови ме напуснаха, когато другите любови умираха. Тя беше при мен, докато дойдеше друга любов, неочаквано и разтърсващо като ручей в замръзнала тундра.

Но това беше последната ми любов, много векове по-късно. А в глупавата ми младост, въпреки Орах, буйното ми младо сърце принадлежеше на Ейли Макнийл.

Тя беше близначка на Шона, надменна красива девойка, която се отнасяше към мен с хладна учтивост. Имаше воднисти кафяви очи и тъмночервени коси, които държеше къси, като ги подрязваше грубо с камата си. Беше най-голямата мъжкарана сред младите момичета в клана: всичко, за което живееше, беше боят с мечове, стрелбата с лък и надбягванията с коне.

И Конал.

Ейли ходеше подир брат ми като кученце; дотолкова беше обсебена, че единствената причина, поради която режеше косата си, беше, за да му се хареса. Въпреки това аз не гледах на увлечението ѝ сериозно. В известен смисъл това ме правеше щастлив, защото фактът, че съм брат на Конал, но на възрастта на Ейли, ми изглеждаше като безспорно предимство. Колкото повече виждах Ейли, толкова повече я обиквах и за мен нямаше значение, че е предана на Конал. В края на краищата, и с мен беше същото: това беше нещо общо между нас. Също така аз приличах на Конал, въпреки черната ми коса; дори се биех като него, защото той ме учеше на фехтовка винаги, когато имаше възможност. Знаех, че някой ден тя просто щеше да спре да го обича и да обикне мен вместо него. В края на краищата, ние бяхме чистокръвни Ший. Дори и да няхахме цялото време на света, имахме толкова много, че би било достатъчно за всеки.

Как можех изобщо да не съобразя, че след толкова много години възрастта няма да означава нищо?

Но в детството ми Шона, Ейли и аз бяхме най-близките приятели. Които и други хлапета да се завъртаха покрай нас, винаги всичко се свеждаше до нас тримата. Ние се биехме, яздохме, играехме и ловувахме заедно, вървахме по петите на Конал, когато той беше в района на крепостта, и досаждахме на готвачите, конярите и ковачите, докато не ги подлудим. С други думи, бяхме деца.

През един есенен ден, точно след като станах на дванайсет, се канех да ядосам ковачката на мечове Ранях. Харесвах жената, каквато си беше навъсена, възхищавах се от начина, по който работи и се надявах че един ден ще ми направи меча, който исках, така че неумолимо ѝ се подмазвах. Тя беше наясно с това, но се примиряваше, защото ме харесваше толкова, колкото и аз нея. Мисля, че когато Ранях е била малка, също е била отхвърляна. Ние винаги се надушваме един-друг. Издава ни нещо диво в погледа.

През този ден, веднага след като пристъпих от яркото хладно утро във фучащата жегата на нейната работилница, тя вдигна поглед от наполовина готовото оръжие, съскащо в дългото корито с вода, кимна ми, после направи рязко движение с глава, сочейки ъгъла. Помислих, че ме хързулва на двамата си сина, и двамата добра компания, но помалки от мен. Нямаше и следа от тях. Вместо това там беше Ейли, погълната от малко късче сребро, което извиваше с клещи. Отмяташе

потните крайчета на косата от очите си и облизваше устни, концентрирана върху работата. Тригодишната доведена дъщеря на Ранях стоеше и наблюдаваше всяко движение на ръцете ѝ, широко отворила устата си и тъмните си очи.

Реших да не отивам направо при нея, скръстих ръце и загледах как Ранях кове споената стомана — две остри ивици, обвиващи по-меко ядро.

— Още един меч? — попитах с надежда.

— Аха — каза Ранях мрачно. — Но не за теб, сополанко.

Тя го натика обратно в пещта.

— За кого тогава?

— Не е твоя работа.

— Не е, но за кого е?

— Йорна.

— За какво му е на Йорна още един меч? — попитах възмутено.

С израз на раздразнение тя удари нагорещения метал в пещта, после избърса потта от лицето си с opakото на дланта си.

— Не си ли държиш глупавите уши отворени? Познаваш много добре нервността на Аласдер Килревин. Кейт очаква неприятности от него и очаква също така баща ти да го върне в колибата му. Случва се горе-долу веднъж на всеки десет години. Килревин се отегчава, ако не може да убие някого от време на време. Този негодник има нужда да изпусне парата.

— Добре — казах аз с надежда. — Мога ли да се бия?

— Ти ли, сополанко? Не ме карай да се смея.

Въпреки думите си тя се изсмя.

— Достатъчно добър съм.

— Ти си непохватен новак и си твърде дребен. Погледни брат ти. Когато станеш висок колкото него и наполовина толкова добър с меча, тогава можеш да се биеш.

Тя блъсна чука си в стоманата, пръскайки нажежени до бяло искри.

Мръщейки се, се завъртях кръгом, като се надявах, че Ейли не е чула нищо. Трябваше ли хлевоустата крава да го каже на толкова висок глас? И е доста забавно да чуя такова нещо от Ранях — самата тя е твърде дребна, ниска и слаба, с елфическо лице, и когато я гледаш,

никога няма да предположиш, че има достатъчно силни ръце, за да кове мечове.

Докато крачех към нея, Ейли остана приведена над работата маса и едва когато я наближих, тя вдигна поглед с крива усмивка. Кафявите ѝ очи бяха изпълнени със състрадание. По дяволите — тя беше чула злепоставящата забележка на Ранях. Малкото момиченце се скри недоверчиво зад нея, но Ейли изсумтя:

— О, хайде. Той не хапе, ако щеш вярвай.

Оголих зъби и изскърцах с тях. Малката се изкикоти.

Изплезих ѝ се, тя отново се изкикоти.

— Толкова съм дребен, че не мога да изплаша дори мъниче като теб — казах.

— Не обръщай внимание на Ранях — рече Ейли кротко. — Тя не искаше да каже това, просто си е такава.

— О, разбира се — казах, опитвайки се да звуча небрежно. — Какво е това?

Всъщност виждах какво е. Тя беше усукала парче сребро, превръщайки го в лента, и сега търпеливо го извиваше в гривна с големината на китка. Справяше се добре и полагаше големи грижи кръгът да е правилен. С помощта на клещи сложи изделието си за кратко в каменната пещ, за да омекне, после го охлади в съд с вода и го огледа критично, преди да използва отново малкото чукче. Върху работната маса лежах две сферични късчета сребро, готови да бъдат споени на краищата на огърлицата. Ейли не си падаше по деликатната Йорнаментална работа със среброто — интересуваше я единствено коването на оръжия. Това сигурно беше специален проект и тя вероятно работеше върху него от известно време.

Ейли не отговори на въпроса ми. Сигурно го смяташе за глупав. Или може би...

Сърцето ми се сви с болезнен копнеж. Нямах никакви скъпоценности, дори пръстен, и тя беше правила неведнъж коментари по този повод. Шона носеше гривна на китката си и аз съм ѝ се възхищавал в присъствието на Ейли. Хапейки устни, реших да не я питам отново, но сърцето ми се блъскаше в ребрата ми, когато виждах какви грижи полага за предмета и когато си спомнях каква мила усмивка и какъв топъл поглед има тя, докато се обръща към мен.

Вечен оптимист, това бях аз.

Събудих се внезапно в черното зимно безмълвие. Не знаех кое време е: дали късно, или страшно рано. В коридора пред стаята ми се чуваха стъпки и шепот. Веднага ме изпълни любопитство и почувствах приток на адреналин.

Никой нямаше причина да е буден по това време. Е, освен ако не се веселят с пиене, музика или любов. Но нямаше причина някой да говори по този начин, тихо и напрегнато. Стъпките не бяха безцелни; те бяха насочени към долния коридор на крепостта, този, който се използва за преддверие към покоите на Григар и Ленора. Това бяха леко потракващите крачки на жена, и аз познавах гласовете добре, защото ги бях чувал достатъчно често през първите седем години от живота си: Кейт и Лилит.

Същата сутрин нашата кралица пристигна в крепостта; полите на дългото ѝ копринено палто висяха над червеникавокафявите бедра на кобилата ѝ като мантия. Майка ми яздеше до нея, а отзад ги следваше отряд войници. Кейт не беше обявила визитата си — не беше необходимо да го прави. Ленора беше почувствала идването ѝ.

Наблюдавах нейното — и на майка ми — пристигане от парапета. Бях полускрит и се чудех дали погледът на Лилит ще преброди двора, търсейки ме, примигвайки нетърпеливо над лицата на хората от клана. Напразно се тревожих: очите на Лилит следяха единствено Григар. Те искряха, приковани от неговата сурова красота. Самата ѝ кожа почти блестеше. Каква красива двойка трябва да са били! Но Григар или не усещаше нейното преклонение, или го игнорираше. Той не обръщаше чак толкова голямо внимание на бившата си любовница.

За разлика от Ленора.

Баща ми пое ръката на Кейт, докато тя се плъзгаше елегантно долу от гърба на коня си, целуна я, после я притисна към челото си. В този жест имаше уважение, но не и раболепие. Все пак той беше капитан на своя собствена крепост. Когато Кейт му предложи бузата си, той целуна и нея и се усмихна със свирепата си официална

усмивка. Свирепостта не я направи по-малко очарователна. Въпреки усилията, които полагах, баща ми все още ме очароваше.

Изглежда, това нямаше да е нищо повече от приятелска визита. Дори и за миг не си помислих, че ще бъда поканен да седна близо до баща ми на вечеря; оказах се прав, но доколкото успях да изясня, разговорът начело на масата е бил лек, непринуден и забавен. Военните кадри се разбираха помежду си много добре, както само те могат; онези от тях, които не бяха приятели или познати, бяха най-малкото далечни сродници. Имаше съперничество, свързано с конете, уменията при боравене с оръжие, бързина, кучета и ястреби, но нямаше никаква опасност от сбивания. Изглеждаше повече като празненство, отколкото като дипломация. Орах се притискаше към мен, предаваше ми разни клюки, караше ме да се смея, и развеселени от празненството и един от друг, се сражавахме с децата от другия клан и ги победихме.

Половината от бойците приключиха битките, лягайки си по двойки, включително и с хора от другия отбор. Към залез-слънце ръката на Конал беше прегърнала една червенокоса девойка, която си спомнях от пещерите на Кейт, и която бях нападнал, преди бързо да избягам. Той я беше победил три часа по-рано в състезание по фехтовка, но беше харесал битката с нея и я беше дарил със сложно изработен сребърен пръстен. Сега, увивайки се около него, тя имаше наполовина самодоволен, наполовина похотлив вид.

— Григар! — извика един от бойците на Кейт. — Следващия път прати Ку Хорах срещу Килревин. После гадината няма да иска да си покаже лицето.

Григар се усмихна тънко.

— Аласдер Килревин е мой. Понякога имам нужда да се упражнявам.

Орах ме смушка в ребрата, а залата избухна в смях.

— Ти го оставяш да се отърве леко — нададе глас някой. — Всеки път. Той е пристрастен към убийствата.

Григар не беше свикнал да го критикуват относно Килревин и за момент само се взря мълчаливо в говорещия. Лейтенантът с кисела физиономия, който седеше в сенките, беше изпил твърде много уискита и Григар явно реши, че не си струва скандала. Кейт също гледаше към пияния, но не можех да разчета изражението на лицето ѝ.

— Той убива заради самото убийство — каза лейтенантът. — Убива за удоволствие, и колкото по-бавно, толкова по-добре. Видях последното селище, през което е преминал. Бях там, за да разчистя трупове. — Той отпи още една глътка от уискито. — Дай на Кейт главата му.

Кейт леко се изсмя.

— Е, какво бих могла да искам при това положение?

Усмивката на Григар се изопна.

— Лесно е да се разказват отвратителни истории.

— Да не искаш да кажеш, че съм лъжец?

— Хей. — Конал се усмихна на двамата мъже. — Вече е късно. Сега не е времето за такъв разговор.

— Крайно време е за него — изръмжа пияният. — Килревин е бандит и главорез.

— И не е по-лош, отколкото е бил винаги — сви рамене Конал, прекарвайки ръка по червената си, превързана с лента коса, за да я разпусне. — Той държи ламирите в залива отвъд границите, нали? Искаш ли ти да вършиш тази мръсна работа?

— Стига вече! — каза Ленора, и хладният ѝ спокоен глас беше достатъчен, за да ги накара да млъкнат. — Ти беше прав първия път, Ку Хорах: сега не му е времето. Реил! Каррик! Брок! Мислех, че ще ни посвирите, но сигурно сте твърде пияни?

Това беше предизвикателство, което те не можеха да пренебрегнат, така че празният разговор за главорези и ламири отстъпи пред цигулката и дайретото. Не танцувах с Орах, макар че обичах яростния ритъм. Изчаквах своя собствен момент, когато танцьорите ще се уморят и музикантите ще успокоят темпото.

Първия път, когато пях — мисля, че бях на десет — го направих най-вече заради проклетото ми чувство за непълноценност. За щастие обичаят изискваше всички да млъкнат и да слушат певица, така че не се притеснявах. Показа се, че мога да пея напълно прилично. Нямах приятен или чист глас — тогава той още не се беше разчупил, въпреки че вече в него имаше нещо грапаво, сурово и диво, — но по някаква причина кланът го хареса. От тази първа нощ и първите няколко ноти те ме оставиха да пея. След това не казаха нищо, но аз знаех от замаяните им погледи и напрегнатите им стойки, че докато пея, те са очаровани от мен.

В нощта, в която Кейт и майка ми дойдоха в крепостта, беше същото. Когато самотният лък изтръгна протяжен тъжен звук от самотната цигулка, аз вдигнах глава в тъмния си ъгъл и запях. И веднага всички млъкнаха и ме заслушаха.

Не се нуждаех от централна сцена; не се нуждаех от аплодисментите им. Облегнат небрежно в ъгъла си, с прибрани ръце, аз пеех тъжна и гневна военна траурна песен. Орах облегна брадичка на юмруците си и заслуша, омаяна. Григар ме гледаше безмълвно. Конал се усмихваше, прегърнал своята червенокоска. Когато приключих песента си, се отблъснах от стената и отново пристъпих към Орах, без да чакам одобрението, което никога нямаше да получа. И наистина, разговорите се възобновиха почти моментално. Но аз ги бях омагьосал за няколко дълги минути и бях страшно развълнуван заради това, а и пеенето ми беше вдигнало настроението. Винаги ми действаше така. Знаех, че няма да спя добре.

И наистина, лежах буден цяла вечност след края на празненството, с бръмнала глава, и ми се искаше Орах да е с мен. Сънят, който в края на краищата дойде при мен, беше лек и не беше трудно звуците отпред вратата ми да проникнат в него.

Мислите ми бяха ясни, но бях изненадан, че и при някой други беше така. Явно бях изтълкувал нещо погрешно по време на вечерта, и това ме раздразни и ме заинтригува. Разбира се, реших да стана и да проведа разследване. Кой не би го направил?

Някой полуидиот, предполагам.

Бях сам и това беше добре. Не можеш да се спотайваш и да следиш някого, когато си с партньор, не и без да те хванат. Осъзнавах това инстинктивно и го бях доказал на себе си, като един-два пъти взех заедно с мен Файорак, ей така, за по-забавно. Той не беше глупав, нито пък несръчен; просто не разбираше колко е важно да не те видят. Той се отегчаваше все повече и повече, мръдваше или си поемаше дъх в неподходящи моменти, или просто мислеше, че е все тая дали някой страж ще ни хване да подслушваме. След две напердашвания — за които винях изцяло Файорак, а не стражите — спрях да го вземам с мен. Харесвах Файорак. Но това не означаваше, че е залепен за мен — предпочиташ собствената си компания. Бих могъл да вземам Шона, защото за него нямаше нищо по-привично от това да живее в тишина, дори не беше способен да вдигне прекомерен шум. Бих взел Шона

навсякъде със себе си. Само дето той никога не би проявил глупостта да дойде.

Преддверието беше обширно и приличаше повече на мрежа от стаи с техните ниши, издадени стени и странични коридори. Григар и Ленора стояха и чакаха двете жени, същото правеше и Конал, напуснал твърде рано своята червенокоска, горката мръсница. На облегалката на дъбовото кресло на Ленора седеше гарванът ѝ, чиито черни очи наблюдаваха всичко и всички. Всяка от групите беше съсредоточена върху другата, така че не беше много трудно да се промъкна незабелязано. Както винаги, блокирах съзнанието си, но беше възможно повече от един от тях да знае, че съм там, приведен в най-тъмния ъгъл. Птицата вероятно знаеше.

Конал със сигурност знаеше.

— Предполагам, че можем да го направим бързо, скъпа Кейт. — Ленора се усмихна на кралицата сладко и същевременно невероятно снизходително. — Денят ще бъде дълъг.

— Разбира се, Ленора. — Кейт ѝ върна усмивката, абсолютно същата. — Ще съхраня тази усмивка.

Лилит не се стърпя и се присъедини към нея:

— Не можем да те запазим дълго, Ленора. Политиката може да бъде толкова ужасно потискаща... — Тя не добави „на твоята възраст“, но мисълта просто ѝ се отрази от стените на преддверието.

Григар се прегърби в резбованото кресло, безмълвен. Не гледаше към никоя от жените, само към Конал. После погледна ноктите на пръстите си. А след това — тавана.

— Кейт има предложение — каза Лилит.

— Сигурна съм, че можехме да го чуем и в залата предишната нощ — отбеляза Ленора. Тя протегна пръсти да погъделичка гарвана по гушката, той изграчи гальовно.

— То е доста... деликатно — рече Кейт.

Тъй като погледът на баща му беше насочен другаде, Конал направи небрежна стъпка назад и облегна гърба си на колоната. Така се озовах в полезрението му, или по-скоро когато той завърта главата си леко вляво. Сега гледаше право към мен. Той не можеше да ме *види* в задушавания мрак. Но той ме *виждаше*.

Изражението на лицето му ме накара да потреперя. Колебливо смъкнах мисловния си щит пред него и той свирепо се нахвърли върху

мен.

— *Глупак! Сополанко! Не се показвай!*

— *Съжалявам...* — започнах аз.

— *Не се показвай!* — отсече той. — *Или ще умреш. Върни щита си обратно.*

Така и направих. Чувствах се засрамен, но и изпълнен с любопитство. Не посмях да помръдна, дори не потрих слепоочието си, защото атаката на Конал ми беше докарала ужасно главоболие, но и не исках. Какво, да се измъквам ли оттук сега?

Григар гледаше намръщено и с подозрение любимия си първороден син, но жените продължаваха да се въртят в кръг и да се хапят като акули около кърваво парче месо.

— Кейт, скъпа, как така се нуждаеш от помощта ми?

Кейт леко сви рамене и премина в отстъпление:

— Защото не съм достатъчно силна, Ленора. Не мога да се справя без твоята помощ.

Тези думи накараха Ленора да млъкне. (Струваше си да рискувам, за да видя това.)

— Кейт има... *амбициозно* предложение. — Усмивката на Лилит се стрелна над рамото на Ленора; всъщност попадна право в Григар. — Случвало ли се е някога да съжителстват двама толкова могъщи Ший, и то в разцвета на своите способности? В това трябва да има някаква цел, Ленора. И ти разполагаш не само с мощта на собственото си съзнание, но и с подкрепата на *великолепен* капитан на крепост.

Лилит вече дори не се преструваше, че се усмихва на Ленора. Тя гледаше така баща ми, сякаш искаше да разкъса дрехите му със зъби. Когато Григар леко се размърда в креслото си, аз се усмигнах на себе си.

Същото стори и Лилит.

Кейт очевидно се забавляваше, но приглади с въздишка косата си назад и рече напълно сериозно:

— Е, Ленора, знаеш ли, че Воалът е почти на края на живота си?

Това ме накара да задържа дъха си. Воалът? Здравата ципа, която държи собствения ни свят отделен от тайнствения и опасен друг свят? Единственото нещо, което стои между нас и презрените твари от отвъдната страна?

Воалът беше нещо, което можех да почувствам и докосна. Можех да си поиграя за малко с него, да усетя материята му между пръстите си — да я дръпна, да я ударя, да я задържа в шепата си. Това беше всичко. Изглежда, нямаше полза от това допълнително мое сетиво — Воалът беше просто нещо, което докосвах всеки ден и което нямаше изцяло физическа форма. Мислех, че всеки може да го усети. Сигурно съм бил на десет или малко повече, когато осъзнах, че не е така. Аз бях единственият — никой друг не усещаше Воала по начина, по който аз го усещах. Освен може би Ленора, но тя беше вещица, също като майка ми.

Веднага щом тази мисъл отекна в съзнанието ми осъзнах, че магията е моят талант. Само вещиците с техните способности можеха да манипулират Воала. А и кой знае къде щяхме да се намираме сега, ако не бяха онези, които бяха изтъкали Воала? Да, да, аз ценях вещиците, всички ги ценяха, но кой би искал да е единственият? Не и аз.

Така че положих всички усилия да спра да усещам Воала. И си държах устата затворена за умението си. Нямаше нужда никой да знае. Изглежда, не можех да премина през него и да видя другия свят. Не можех да го разкъсам или да го поправам. Можех да го усещам — и това беше всичко. Определено не можех да му *навредя*. Воалът нямаше свой живот, него просто *го имаше*, и винаги щеше да го има. Съществуването без него беше немислимо.

Но онази нощ, когато Кейт обяви, че той умира, Конал беше единственият, който изглеждаше шокиран. Това беше странно.

— Така ли? Нямах си никаква представа, Кейт. — В гласа на Ленора се промъкна сарказъм. — Има ли причина за това?

Конал я прекъсна с треперещ глас:

— Какво значи „на края на живота си“?

Ленора махна презрително с ръка.

— Остават му векове, скъпи. Не се измъчвай.

— *Векове!* — започна той, после се обърна ужасено към Григар.
— Векове — това не е достатъчно!

— Е, разбира се, че не е — каза майка му раздражено.

Григар наблюдаваше Конал много съсредоточено, според мен отчасти, за да не се отклонява погледът му към Лилит.

— Майка ти ще намери начин да подсили Воала, Ку Хорах. Всеки друг изход е немислим.

— Немислим? Смъртта на цял един свят? Това е твърде меко казано, *a-mh 'athair*.

Конал ги изгледа изпитателно.

— Може би трябва да помислим върху това?

— Нали баща ти ти каза, скъпи. Вече мисля.

Начинът, по който Ленора се отнасяше към Конал като към малко дете, ме жегна може би повече, отколкото него.

— Освен това — намеси се Кейт спокойно — има и трети начин.

Григар я погледна с подозрение.

— Тоест? — опита Ленора.

Кейт направи ефектна пауза, дарявайки с усмивката си всеки от тях.

— Можем да се отървем от него.

Тишината беше толкова пълна, толкова потискаща, че се боях да си поема дъх. В този момент осъзнавах единствено колко топла е нощта. Свещите и факлите дори не потрепваха. Някаква нощна птица нададе крясък отвъд стените на крепостта и гарванът вирна глава, заслушан.

Кейт продължи да се усмихва по нейния пряк, невинен начин. Конал беше пребледнял. Ленора и Лилит гледаха към Кейт, но двете имаха удивително различни изражения.

Накрая Григар избухна в кратък смях.

— Стига глупости, Кейт.

Усмивката на кралицата се скри като луната зад облак. Дишането ѝ се учести, очите ѝ станаха студени, но тя не отговори.

— И защо да го направим, Кейт? — Ленора се обърна да сипе чаша уиски и я подаде на Конал. Видът му подсказваше, че има нужда от него.

Кейт сви елегантните си рамене.

— Защото каквото и да правим, един ден Воалът и без това ще изчезне.

— Мисля, че това не е неизбежно. А и защо трябва да бързаме?

— Защото изчезването му може да ни е от полза. Не е ли очевидно?

Конал се изсмя рязко.

— Ти си луда.

Тя го изгледа по същия начин, по който беше изгледала Григар. Не мисля, че жената имаше кой знае какво чувство за хумор.

— Онези от другия свят са слаби — намеси се Лилит. — Сравнени с нас, те са инвалиди.

— А знаеш ли колко на брой са тези, *инвалиди*! — промърмори баща ми.

— И нашият добитък ни превъзхожда по брой, Григар.

— Каква съвършена метафора, Лилит! — изсмя се Кейт, сякаш двете се бяха разбрали предварително. — Те ще бъдат отстъпчиви като зверове. Би трябвало когато световите се съединят, ние да превъзхождаме невъобразимо по сила простосмъртните.

— Да се съединят? Те няма да се *съединят* — отсече Конал. Чашата уиски се тресеше в ръката му. — *Този* е светът, направен отделно от света на простосмъртните. *Този свят ще загине*.

— А също и ние — каза Ленора. — Както много добре знаеш, Кейт.

Не видях по какъв начин Кейт изгледа Ленора; лицето ѝ беше извън полезрението ми. Но видях бледността на Ленора. Почти мога да се закълна, че тя се разтрепери, ако изобщо беше възможно такова нещо. Но после бързо се съвзе.

— Простосмъртните имат свободна воля, също както и ние — каза Конал и отпи от уискито. — Искат им се да могат да ни убият. Това е техният свят и без Воала ще зависим от тяхната милост. Не можеш да влияеш върху съзнанията на всички хора.

— Няма да е необходимо — усмихна се Лилит. — Ще е достатъчно да повлияем на няколко ключови личности.

— Пфу! Ще се нуждаеш от абсолютно единодушие сред Ший — каза Григар сухо. — А кога за последно си чула за такова нещо?

— Тя няма да получи единодушие, и то с основание. — Ленора наплюнчи пръстите си и се зае да гаси свещите, а гарванът кацна на китката ѝ. — Ако толкова много искаш да бъдеш обичана от простосмъртните, да ти се подчиняват и да те уважават, защо не отидеш там, Кейт? Опитай за известно време. Виж как ще се справиш.

— Не мога да направя това, Ленора, както ти много добре знаеш. — В тона на Кейт се усещаше гняв и обида.

— Ето защо имаш нуждата да разрушиш Воала, скъпа — усмихна се самодоволно Ленора. — Нали?

— А ти какво? Предпочиташ да изчакаш, докато изчезне? Когато няма да имаме алтернатива? Унищожим ли го сега, ще можем да ги управляваме. Но ако Воалът продължи да съществува, дори като проядено от молци старо покривало, влиянието ни ще намалее безкрайно. А ти, Ку Хорах, ти си млад и силен и няма защо да си толкова нервен. Ние си взаимодействаме с онези от другия свят откакто ни има.

— И винаги е имало къде да избягаме, когато те са ни виждали ясно, виждали са какво представляваме, когато страхът им от нас е нараствал. Когато са се опитвали да ни заличат. — Влажните пръсти на Ленора изсъскаха върху поредния пламък; той изчезна и сивите сенки по краищата на полезрението ми се сгъстиха. — При твоя начин, Кейт, няма да има къде да избягаме. Ку Хорах е прав. Това ще е краят на нашата раса и ти го знаеш.

— Какъв драматизъм, Ленора! Не бих предложила подобно нещо, ако смятах, че ще ни навреди.

— *На теб* няма да ти навреди. Нали?

Кейт се изпъна.

— Защо бих искала да унищожа собствения си народ?

Ленора сви рамене.

— Защото си отегчена?

Ако след това двете си бяха разменили някакви мисловни реплики, аз нямаше как да знам. Не разбирах тази работа с Воала и ужасно ми се искаше да питам Конал, но ме беше страх да сваля щита си, за да не ме разпознаят. Всичко, което исках в момента, беше ужасната тишина да престане, последните огънчета да угаснат и нощта да захладнее, и всички те да си отидат, за да мога да си отида и аз.

Най-накрая Кейт кимна:

— Много добре. Не мога да променя мнението ви, нали?

— Не — каза Ленора.

— Приемам това. Налага се, нали? — Кейт се изправи и се протегна сънено. — Не мога да унищожа Воала без теб, Ленора. Е, добре. Все още мисля, че беше добра идея. Но може би малко изпреварила времето си.

— Няма да ѝ дойде времето, скъпа.

Кейт се разсмя от сърце.

— Лека нощ, Ленора.

Издишах бавно. Кейт прие още една целувка от Григар и една изключително съдържана — от Конал, а после двете с Лилит се изнесоха от преддверието сред облак от аромати и коприна. Когато тежката дървена врата изтрака подир тях, гарванът изграчи подигравателно и скочи обратно на стола си. Ленора протегна ръката си към Григар, готова да се обърне и да се усмихне за лека нощ на Конал.

— Майко — изръмжа той.

Ленора се обърна с широко отворени очи и вдигна пръстите към съвършената си уста.

— Воалът умира! — изсъска той. — И ти дори не си ми казала?

— Скъпи, разбира се, че не умира!

— Ленора! — излая Григар.

— О! Добре. — Ленора му се усмихна леко смутено, преди да се обърне отново към Конал. — Не още, скъпи. И ще има начин да се предотврати смъртта му. Чувала съм... ъ-ъ-ъ... слухове. Има нещо, което може да поправи Воала, да възстанови здравината му. Талисман, амулет...

— Слухове? — сопна се той. — *Пророчество*, искаш да кажеш. Пак ли от онази лаеща стара врачка? Майко, за бога! Още малко и ще настъпи седемнайсети век!

— Конал. Какъв циник! Ще намеря начин да съхраня Воала, имаме достатъчно време.

— Какво? Преди Кейт да намери начин да го унищожи?

— Тя няма да посмее — каза Ленора и сложи дланта си в очакващата я ръка на Григар. — Тя няма необходимите познания, не знае повече по въпроса от мен. И, честно казано, няма да дръзне.

Това, че го повтори два пъти, въобще не ми хареса.

— Моето име *Сополанко* ли е?

Изстрелях думите с известна язвителност, но само защото бях уплашен. А ако това беше моето име и аз просто не го признавах? Ако това беше името, което трябваше да нося през целия си живот, реших, че просто ще се самоубия.

Конал ме гледаше втренчено, ръката му беше застинала, гребенът бе спрял напред лъскавата грива на коня му, забит в сплетените косми. В очите му имаше недоумение, но внезапно той се разсмя.

— Ти, глупав сополанко! Разбира се, че това не е името ти.

Присмехът му беше леко дразнещ, но успокоителен. Знаех, че няма да ме излъже, и дори не би ми се смял, освен ако не може да се сдържи.

— Тогава кога ще имам име? — попитах аз.

Той сви рамене и издърпа гребена от гривата си.

— Когато се намери такова.

— Защо не намериш сега? Или просто не ми дадеш някакво?

— Не се прави така. Знаеш много добре.

— Ейли и Шона си имат имена — промърморих аз.

— Това е всичко, което имат. Те са *Ейли* и *Шона* почти от момента, в който са се родили. Ти си ъ-ъ-ъ... по-сложен.

Не исках да съм толкова сложен. Исках си името.

Той въздъхна.

— Погледни нещата от тази страна: ти си късметлия. Ти винаги ще имаш две имена. Като мен. Никой не помни рождените имена на *Ейли* и *Шона*.

— Всички останали също си имат истински имена.

— Не, нямат. Никой не знае това на майка ми.

„Защото тя е вещица“ — помислих си аз, но не го казах на глас.

— Чух това, сополанко — ухили се той. — И Григар не е получил името си, докато не е станал по-стар, отколкото съм аз сега.

— Григар има име?

— Аха.

— Наистина ли? Ти използва ли го онази нощ, в преддверието? Само между двама ви?

Гърбът му се изпъна и очите му се вледениха.

— Изненадан съм, че имаш нахалството да го споменеш, малък *сополанко*. Да, употребих името му.

Засрамен от гнева му, аз се поколебах, но само за миг.

— Какво е то?

— Името на Григар? — Конал направи дълга пауза, хапейки устните си, сякаш се опасяваше да не ме нарани твърде много. — \$80E.

О! В момент на яростно, непоносимо негодувание аз се зачудих дали заради това домашният любимец на Ленора е гарван — за да си има подходяща си двойка.

— Никой друг не употребява името му.

Конал въздъхна и се чукна по слепоочието.

— Тук вътре го правим. Всички го правим.

Значи аз бях единственият в крепостта, който не знаеше името на собствения ми баща. Понякога си мислех, че никога няма да се отърва от горчилката в душата си. Майната му, майната му и на могъщия Гарван. И без това не го обичах кой знае колко.

Разбира се, обичах Конал с непоколебима вяност, но все още му завиждах. Завиждах му за любовта на Григар. Завиждах му за обожанието на Ейли. Завиждах му и за този кон.

Исках това същество с копнеж, който беше физически болезнен, и Конал го знаеше. Знаеше също, че съм наясно, че никога няма да го имам, и може би му беше малко жал за мен, защото ако животинчето веднъж свикнеше с мен и аз докажех, че мога да се грижа за него, Конал щеше да ми позволи да го храня и да му реша гривата, но нямаше да мога да го яздя сам, не и без Конал върху гърба му. Знаех какво представлява този кон, знаех го дори преди да забъркам първото му ядене и преди да видя одрания и разделен на четири заек да лежи приготвен. Не можеха да се сбъркат черните очи, тъмни и гладки като мъртва риба. Неведнъж, когато беше нетърпелив или възбуден, виждах хрилете му да се разтварят встрани, разкривайки пореста червена плът. Не беше никак чудно, че конярите не минаваха край него, но това беше

суеверие; в края на краищата Конал го контролираше. Държеше му юздата.

Не че да държиш юздата му беше същото като да го подчиняваш. Много пъти ми се беше налагало да чистя юздата, докато Конал провежда инструктаж, и все още не се бях осмелявал да яздя животното сам. Обичах да почиствам юздата, както и обичах да точа меч на Конал, защото и двете неща бяха по равно красиви. Юздата беше от мека черна кожа, с катарамии и мундщук от монолитно сребро, а долният и страничният ремък бяха украсени със сложна сребърна инкрустация. Почистването ѝ не беше лека работа, но аз продължавах да изпълнявам това задължение с особено чувство на гордост. Не позволявах на никой от конярите да докосва юздата.

Конал ме наблюдаваше, докато четкаше лъскавия черен хълбок на коня си. Животното пръхтеше гальовно и извърташе глава, за да загризе козината си.

— Някога уморяваш ли се от това? — попита той.

— Не. — Изчегъртах една гънка от кожата с нокътя на палеца си.

— Имам предвид — продължи той търпеливо — да вършиш работата ми.

Наежих се. Не бях негов слуга, но за да каже това, значи смяташе, че някъде дълбоко в себе си мисля, че съм. Може да бях докачлив, но гордостта ми беше всичко, което имах.

— Извинявай — каза той, прочел мислите ми. — Нямах предвид това.

Погледнах го и въздъхнах, той остави четката и нави ръкавите на ризата си до лактите. Както при всички бойци, и неговите ръце бяха нашарени с белези, а сега той потъркваше лениво скорошната коричка от рана, получена по време на фехтовка. Но не белезите привличаха погледа ми. Не можех да откъсна очи от блясъка на лявата му китка. Изделието беше изящно, тя го беше довършила и го беше шлифовала превъзходно. Беше поработила отлично по него.

Когато той се усети, ръцете му застинаха. После бързо дръпна ръкавите си надолу, закривайки със закъснение сребърната гривна.

— Сет — каза той, хапейки устните си, — тя е на тринайсет. Завъртяла ѝ се е главата, това е всичко.

Исправих се, хвърлих юздата към него и си тръгнах.

— Сет, спри!

Ускорих крачка.

— Сет! — В гласа му имаше гняв, който надделяваше над разкаянието. — Ти си влюбен единствено в омразата!

Извърнах се встрани само за да се изплюя на земята. Щом излязох през портата на крепостта, побягнах.

Тичах през обраслата с ниски храсти равнина и върху лъщящите змийски шарки на прииждащия прилив. Катерех се по малки скали и по ерозирали пътеки, черни говеда панически бягаха от пътя ми. Продължих да тичам, докато не останах без дъх, докато не се озовах на оголената скала, издигаща се над залива. Легнал по корем, с твърдата и грапава скала под себе си, гледах навъсено синия трептящ хоризонт и копринената извивка на морето. С вик на разочарование ударих с юмрук скалата, ударих я отново, после притиснах кокалчетата си към земята и ги държах така, докато не усетих как наранената ми кожа се разкъсва и съдира. Все още не ме болеше достатъчно, така че вдигнах юмрука си високо, за да го стоваря колкото мога по-силно.

На средата по пътя му към скалата юмрукът ми беше сграбчен в здрава хватка.

— Не чупи ръката, с която държиш меча, малък глупако!

Кръвта ми бучеше в тъпанчетата и китката ми трепереше в хватката му, докато той се навеждаше и поглеждаше в очите ми. Не можех да издърпам ръката си — той беше твърде силен, а аз бях твърде неуравновесен заради гнева. Сблъсъкът на съзнанията ни беше почти болезнен.

— Ш-шт! — каза той най-накрая. — Ш-шт!

Също както казваше на коня си, на своя див, безумен, демоничен кон. И точно както и коня му, аз осъзнах, че съм се успокоил, сърцето ми биеше по-умерено, дишах по-спокойно. Той отхлаби захвата на ръката ми, докато я изучаваше, после загреба шепа мъх от мочурливата почва и го притисна към наранените и одрани кокалчета на пръстите ми. Усетих влага и хладина, толкова успокояващи, колкото и докосването му, и затворих очи, за в случай че започна да плача.

— Ти, малък глупако — каза той отново, вече по-меко.

Не ми пукаше колко често ще ме нарече глупак; следващите му думи бяха онова, което натежа като парче желязо в гърдите ми. Може би имаше истина в тях, но до момента нямах представа, че думите могат да нараняват като острие.

— По дяволите, Сет, извинявай. Извинявай, че казах онова, беше глупаво. И не е истина. Имаш правото да мразиш дори повече, отколкото сега.

Той млъкна и седна до мен, и аз се обърнах и също седнах, позволявайки му да намаже върху ръката ми мокрия мъх. Докато триеше кръвта ми, гривната се местеше нагоре-надолу по китката му, и той знаеше, че я виждам.

— Бих ти я дал — каза той, — но не това искаш, нали?

Кимнах.

Есенното слънце беше горещо и аз вече бях страшно уморен, но всичко беше наред, той, изглежда, не очакваше да заговоря. Когато пусна ръката ми, между нас се настани спокойно мълчание. Окъсняла пчела се блъсна в ниските храсти, стръкове трева се поклащаха на лекия бриз, ястреб запя погребална песен, носейки се по въздушното течение. Усетих как сънливо се облягам на рамото на Конал, но той не направи грешката да ме прегърне през рамото, така че не се отдръпнах. Гледахме искрящия хоризонт и Хебридските острови, увиснали в кристалното небе над Норд Минч.

— Ти си добър боец — каза той най-накрая с небрежен тон. — Трябва да се научиш да се контролираш, но си добър. Трябва да поработиш върху късия си меч. Йорна може да ти помогне с това, и с арбалета. Освен това вдигаш добър щит около съзнанието си, но понякога е малко недодялан. Твърде очевиден. Уплаших се за теб онази нощ. Помоли Ейли да те научи на нейните номера, става ли?

Обърнах се да го погледна, но той беше вдигнал ръката ми отново и я изучаваше много внимателно.

— Какво има? — попитах аз.

Той въздъхна и отново притисна влажния мъх към кожата ми. Усещането сега беше топло, със същата температура като на кръвта ми.

— Ще трябва да замина оттук, Сет.

— *Какво?*

— Ще трябва да замина. Кейт ме повика, помоли Григар да ме пусне при нея. И това не е точно молба, между другото. Трябва да отида и да стана един от нейните капитани.

— Тя не може да направи това! — извиках.

Конал се изсмя горчиво.

— Тя може да прави каквото си иска, Сет. Тя е нашата кралица.

— Само ако има съгласието ни!

Ако знаех нещо за политиката тогава...

— Тя го има — отбеляза той.

— Тя не може да направи това — изстенах аз отново, опитвайки се отчаяно да измисля доводи. — Аласдер Килревин планира нападение, всички знаят това. Григар се нуждае от теб.

— Григар може да се справи с Килревин сам — каза Конал. — Винаги е можел.

Отдръпнах се от него и се обърнах да го огледам хубаво.

— Какво замисля вещицата?

— Стига вече. — Той срещна погледа ми. — Забрави каквото видя, Сет, забрави каквото чу. Кейт има безумно хрумване — случва се при монарсите. Ето защо те разполагат със съветници, да ги връщат на земята. Сега това ще бъде едно от задълженията ми. Григар е бил неин капитан и неин съветник навремето, сега е мой ред. Недей да се ядосваш на управниците си, Сет. Няма смисъл. Това може да те доведе до лудост.

— Не чак такава като нейната — промърморих аз.

Той изсумтя.

— Недей да разсъждаваш по този начин, или поне невинаги. Всичко ще бъде наред. И, хей! — добави той бодро. — Ще имаш Ейли за себе си. Тя ще забрави за мен.

„Не, няма — помислих си. — Както няма да забравя и аз“.

— Гордееш се с това, нали?

— Да, разбира се. Не ми се иска да отивам, повярвай ми, но се гордея с това. И няма да е завинаги, Сет. Само за няколко години. Това е всичко.

Да, и няколко години бяха нищо за нас, но защо тогава изпитвах това ужасно чувство на загуба и такова отчаяние? Яростно се борех със сълзите си — дванайсетгодишен и плачещ, колко срамно може да е това? — и Конал най-накрая ме прегърна през рамото. Не го отблъснах. Усещах мислите му в моите, как силата му се прелива в мен. Искаше ми се това да е достатъчно, но не беше.

— Ти каза, че винаги ще си до мен. — Едвам успях да говоря и триех лицето си с ръка.

— Сет, ако наистина имаш нужда от мен, винаги ще бъда до теб. Трябва само да ме повикаш в съзнанието си и аз ще те чуя.

Изгледах го скептично.

— Наистина ли?

— Ние сме братя по кръв, Сет, разбира се, че ще те чуя. Не го ли знаеш?

Аз само го погледнах.

— Не. Не, ти не знаеш нищо за семейството, нали? Да знаеш, че е така, чу ли? — Той разроши с пръсти сплетената ми коса. — Виж. Имам нещичко за теб.

Конал се наведе, вдигна руло от мека тъкан, което беше изпуснал в ниските храсти, и грижливо го разгъна. Отвътре имаше нещо, наподобяваше вързоп от кожени ремъци, но когато го вдигна с пръсти, се оказа, че това е мека, гладка, красиво изработена юзда. Мундщукът беше от монолитно сребро. Гледах безмълвно.

— Има едно жребче при езерото Дю — рече той, когато стана ясно, че няма да кажа нищо. — Със синкав косъм, красавец. Зловещо изглеждащ звяр; уби човек онзи ден. Има нужда от укротяване.

Не се осмелявах дори да си го помисля.

— Но ти заминаваш — измънках аз.

— Ала ще ти помогна да го направиш, когато се приберем вкъщи — каза той. — Освен това той не е мой, за да го укротявам. — После добави сухо: — Ти и този кон сте създадени един за друг.

Протегнах треперещата си ръка и докоснах ремъка. Беше мек като агнешка кожа.

— Не можеш да ми подариш това. — Гласът ми дращеше на гърлото.

— Защо не?

Искаше ми се да кажа, че досега никой не ми беше подарявал нищо. И че не знам какво е да си задължен на някого. Не знаех как да благодаря, не знаех как да изразя признателността си. Не знаех как се постъпва в такива случаи.

— Не е нужно да правиш нищо — каза той рязко. — Просто вземи проклетото нещо.

И аз го взех. Ремъците се плъзгаха между пръстите ми като дебела коприна; кожата ми изтръпваше при допира с тях. Юздата беше нова, съвършена, и аз осъзнах, че това не е някаква стара вещ, която е лежала във войнишката му раница с години. Той беше поръчал юздата;

беше казал на щавача и на ковача какво точно иска, и им беше казал да я направят специално за мен.

Изправих се рязко и побягнах надалеч от него, профучавайки надолу по обсипания с камъни склон толкова безразсъдно, че за малко да си строша врата. Приливът беше стигнал до средата на белия пясък, но въпреки това пробягах през него, измокряйки се до бедрата.

Когато връхлетях в тясната си стая между портата на крепостта и работилницата за щавене на кожи, блъснах вратата и се облегнах на нея, дишайки тежко. Все още стисках здраво юздата и сега внимателно я пуснах. После пропълзях в леглото си, притиснах лице във възглавницата и заплаках тихичко — за добротата и любовта и заради усещането, че съм ги изгубил.

— Е, какво следва сега? — попитах Йорна. Препъвайки се, изтупах пясъка на арената от дрехите ми и закуцуках към оградата, за да се облегна на нея, докато дишането ми се нормализира. Цялото тяло ме болеше, сякаш имах гигантско натъртване, а главата ми още кънтеше от удара му по нея с дръжката на меч. Проклетникът дори не се беше задъхал.

— Сега следва това — каза той, — че ще развиеш меч си и ще прекараш един час в остренето му. И тогава ще имаш шанс, ако някога се наложи да го използваш, безполезен сополанко. Ако приемем, че при това няма да се заколиш.

Той беше размотал плата от собствения си меч, докато говореше, и аз гледах голото му острие бдително и с уважение. Беше ме наранил повече от достатъчно дори и в омотан вид.

— А после — добави той — ще докараш мършавия си задник обратно тук, за да се поупражняваме с късите мечове. Баща ти няма да ми благодари, ако те набучат на шиш в първата ти битка.

— На баща ми не му дреме — казах аз.

Той сви рамене. Не можеше да спори.

— Тогава брат ти. И като казвам първата ти битка, нямам предвид следващата, която предстои — в нея само ще се пречкаш в краката на всички. Никога не съм виждал толкова безполезен боклук в живота си. С какво си си пилял времето досега?

Знаех много добре, че не съм чак толкова трагичен, но Йорна никога не се усмихваше и никога не ме хвалеше; наистина беше крайно отвратителен. Почти сродна душа. Харесвах го.

— Както и да е, нямах предвид това — казах. — Имах предвид какво ще стане с Килревин.

Добре изглеждащото лице на Йорна се навъси.

— Килревин ще нападне територията на крепостта, за да предизвика битка, и баща ти ще срита наглия му задник, и ако Килревин извади късмет, Кейт ще го заточи за още няколко години в другия свят, за да живее с простосмъртните. И той е *Аласдер* Килревин

за теб, сополанко. Можеш да му покажеш някакво уважение, след като никога няма да му покажеш голото си острие, поне при темпото, с което напредваш.

Направих се, че не съм чул последното.

— Какво толкова лошо има в заточението? Изглежда, изобщо не го притеснява, нали?

Йорна сви рамене.

— Не е толкова лесно. Ти никога не си срещал простосмъртен, нали, дребно лайно? Те не се спогаждат с нас. Никога не са се спогаждали. Не се спогаждат с *различните*.

— Ние не сме различни — възразих.

— Не сме, но те са. Те не могат... — Той почука по слепоочието си с показалеца, неспособен да намери подходящата дума за обяснение. — Не могат да правят... това.

Той ме изгледа продължително, за да осъзная какво има предвид, и тогава аз го зяпнах. В този момент си спомних какво беше казала майка ми: *онези от другия свят са инвалиди*. Изведнъж разбрах какво е искала да каже.

Не можех да си представя подобен недъг.

— Те не могат?

— Не могат, и ако ти се наложи някога да живееш с тях, ти също няма да си го позволяваш. — Той поклати тъмнорусата си глава и изръмжа: — Там е ужасно. Всички те са управлявани от един или друг вид жреци. Жените им са потъпквани така, че направо няма да повярваш, карат ги постоянно да са с поли и те дори не могат да се бият, само раждат, *непрестанно*. А, и ги горят. Горят ги, ако носят панталони или берат билки. Мъжете също, обърни внимание. Изгарят и мъжете, ако не харесат формата на задниците им.

— Измисляш си — изрекох пренебрежително.

— Истина е, казвам ти. Те не могат да се свързват помежду си по любов, нито пък по своя собствена воля. А с някой от същия пол е абсолютно невъзможно. Дори мъж и жена се нуждаят от разрешение от жреците, и не им се позволява да имат други любовници. Никога.

— Шегуваш се — казах аз изумено.

— А ти си един наивен сополанко. Довери ми се, искаш да останеш тук и никога да не бъдеш заточаван. Което означава да станеш петдесет пъти по-добър, отколкото си сега, и дори и това ще е

достатъчно само да ти запази живота, нищо повече. Ейли Макнийл може да те накълца на кайма, безполезно нищожество. — Той гледаше намръщено собственото си острие, така че не видя потръпването ми при споменаването на името ѝ, рязкото стягане на скулите ми. — Не си ли вече на тринайсет? Кога смяташ да пораснеш, сополанко? И кога мислиш да се научиш да се биеш? А сега се разкарай, пилееш ми времето, а също така и своето. Ела пак следобед и искам мечът ти да е достатъчно остър, че да можеш да разсичаш коприна, или ще те съдера от бой. Хващай се за работа.

Не вземах Йорна толкова насериозно. Знаех, че съм по-добър, отколкото ме изкарва, знаех и че той знае това. Той ме харесваше по свой собствен, грубиянски начин и искаше само да съм в безопасност, както аз с цялата глупост на младостта си арогантно бях решил, че ще съм по време на битка. Не биейки се, вероятно — вярвах му, когато казваше, че ще се пречкам в краката на хората. Но наблюдавайки — исках да видя как става всичко, исках да науча някои номера, като гледам експертите. Беше ми омръзнало да ми викат сополанко или подобни неща, исках да видя как баща ми нанася традиционния удар с камшик на Аласдер Килревин. Исках да видя проклетника разгромен.

Той вече изгаряше именията близо до земята на баща ми, като отнемаше добитъка и колеше жителите, и го правеше само за да дразни Григар. Григар все още не се беше поддадал на провокацията, но всички знаеха, че леденото му спокойствие е на път да се пропука. Атмосферата в крепостта беше неестествено спокойна, със стаени кръвожадност и нервност. Можеше да се усети витаещата напрегната възбуда от очакването, като струна, обтегната във всяка вена и всяко съзнание. Всички бойци чакаха да се започне, всеки мъж и жена, и нямаше да настъпи спокойствие, докато всичко не приключеше.

Може би гордостта на Григар беше засегната, както и на всички нас; може би това щеше да му е от полза. Може би само искаше да се разсее от раздражението, причинявано му от Килревин, но каквато и да беше причината, той започна да се появява край оградата на арената, докато Йорна ме обучаваше. Отначало само ни поглеждаше бегло; по-късно започна да се заглежда за по минута. Понякога не казваше абсолютно нищо, само изсумтяваше и отиваше да върши нещо по-важно, но веднъж или два пъти ми извика нещо. Наистина, никога с нежност или с бащинска загриженост, но поне се обръщаше директно

към мен. Първия път, когато това се случи, аз внезапно се заковах на място, толкова смаян, че почти паднах, и тогава Йорна свърши работата вместо мен и ме събори на земята с тоягата си — удар, който сложи край на тренировките ми за деня. Замаян от болката, видях как баща ми се изплю, поклати глава и се отдалечи към конюшните.

Мислех, че няма да си направи труда да се върне, но три дни по-късно той се облегна на оградата отново, дарявайки ме с пренебрежителен поглед, докато се навеждах, за да избегна удара на Йорна.

— Ей, ти! — изрева той.

Йорна почтително се отдръпна, а аз стоях, гледайки баща си.

— Коя е бронята на Ший?

— Б-бързината — успях да процедя.

— Коя е защитата на Ший? Кой е твоят щит?

— Бързината — измънках, и когато той ме погледна свирепо, изломотих: — И бързината.

— Ризницата? Нагръдникът? Шлемът!

— Бързината — повторих, гласът ми сега беше писклив от нерви.
— Бързината! Бързината!

Той замълча и ме дари с продължителен поглед, в който се съдържаше цялото презрение на света.

— Тогава — обади се той най-накрая — защо се движиш като бременна трикрака овца?

Докато той се отдалечаваше, аз благодарях на боговете, че знаех какво са ризницата, нагръдникът и шлемът, защото Йорна ме беше просветлил как се бият простосмъртните и защо Ший никога не използват брони като техните. Цялата ни защита беше в бързината ни и дори не носехме щитове; ако носехме нещо в лявата си ръка, то беше само къс меч за отбивания и парирания. Нашите битки не бяха тромавите замахвания и ръганици на простосмъртните; те бяха светкавични смъртоносни танци с мълниеносни посичания и пробождания. Нашите оръжия бяха дълги и леки, и те трябваше да бъдат бързи като нас, или щяхме да изгубим.

Така че следващия път, когато зърнах Григар при оградата на арената, опитах да съм хитър, скочих високо и се извих, за да достигна задната част на черепа на Йорна. Учителят ми избегна удара ми с

лекота и аз се стоварих тромаво на земята, при което получих толкова силно цапардосване, че ми прилоша и останах да лежа в пясъка.

— Остави се разкрит, глупако — извика Григар. — Финтирай и го нападни изотдолу.

Така че когато ми се отвори шанс, го направих, избегнах удара му и ръгнах с тоягата си нагоре. Йорна падна на колене, загубил глас от болка, и се хвана за слабините. Той беше правил същото неведнъж с мен, така че не изпитах угризения, само ликуване и глупава гордост. Обърнах се да видя реакцията на Григар, но той си беше тръгнал.

Следващия път, обещах на себе си и на него. Следващия път ще видиш. Следващия път ще се усмихнеш.

Но следващия път, когато видях Григар, беше два дни по-късно, когато той излизаше през портата на крепостта, начело на трийсет от любимите му бойци. Усмихваше се. Повечето от тях се смееха и кикотеха — добре си спомням това. И аз самият се засмях, увлечен от тях. Килревин беше изгнанник и бандит и те искаха да го накажат, всички искахме, но нямаше нищо благородно или алтруистично в пеенето на кръвта ни тази сутрин. Възбудата от убийството беше нещото, което караше сърцата ни да препускат, когато Григар излизаше в двора този ден и се провикваше да доведат коня му и да донесат меча му. Дори Ленора се усмихваше, когато той я целуваше за довиждане. И в своето невежество аз бях също толкова жаден за кръв, колкото и всеки от тях. Понастоящем познавам човешките карантии толкова добре, колкото и дланта на ръката, с която държа меч, но не съм и никога няма да бъда горд с това толкова, колкото бях в онзи ден, като глупав хлапак-всезнайко, който никога не е виждал истинска кръв.

Какво знаех аз?

Ейли беше на стените на крепостта и също гледаше, и аз срещнах засмения ѝ поглед. И тя жадуваше битка толкова, колкото и аз, личеше си по дивите огънчета в очите ѝ. Зачудих се дали да не я взема с мен, после се отказах. „По-късно“ — реших, докато спокойно блокирах съзнанието си и се прокрадвах към безлюдната северна порта. По-късно щях да ѝ разкажа всичко, щях да се похваля с това, което бях видял, но в момента исках да го направя сам. Не исках компания, дори и ако е Ейли.

Ето защо сърцето ми се сви, когато усетих как някой ме дърпа за ръкава.

Погледнах свирепо през рамо. Трябваше да се измъкна колкото се може по-бързо. Вече стоях горе на парапета, с единия си крак увиснал над северната стена, готов да се спусна надолу по скобите, които знаех, че са зазидани в стената. Не исках да ме задържат, защото вече бях пропуснал част от забавата и рискувах баща ми да приключи всичко, без да успее да видя нищо.

Орах стискаше здраво ръкава ми.

— Не отивай — прошепна тя.

— Сигурно се майтапиш — изръмжах. — Няма да пропусна това.

— Сет, моля те. Моля те, недей.

Зяпнах я. Усетих как ме побивах хладни тръпки, защото тя изобщо не приличаше на себе си, но после реших, че атмосферата на последните дни и седмици трябва да ѝ се е отразила повече, отколкото бях предполагал. Докоснах нежно бузата ѝ, после импулсивно се наведох и я целунах.

— Ще се върна довечера — уверих я. — Ще ти разкажа всичко. Ще отидем до пещерите, нали?

За разлика от друг път, обещанието ми не можа да я накара да се усмихне. Тя изглеждаше уплашена. Почувствах как съзнанието ѝ докосва моето, молейки се:

— *Сет. Моля те, недей.*

Това не можеше да ме спре. Не и сега. Почти брутално прекъснах мисловния контакт, изтръгнах ръката си от нейната и се спуснах по стената.

Тичах като луд, но въпреки това когато ги намерих, вече се смрачаваше. Белият дроб ме болеше и крайниците ми трепереха от изтощение, но все пак успях да ги открия. Естествено, бях се ръководил от слуха; ако бях използвал съзнанието си, щяха да разберат, че съм там и щях да си изпатя. Но звуците от битката не могат да се сбъркат. Не могат да се понесат, но също така не могат и да се сбъркат.

На седем мили във вътрешността на сушата и още по-нататък на юг имаше група от малки земеделски имения, които лежаха в зоната, контролирана от баща ми, и Григар се беше задължил да ги защитава в замяна на зърното и месото, които те пращаха на крепостта. Къщурките бяха струпани около древен кладенец, който беше пропаднал под земното равнище, с огромно количество трева, която се изливаше в него, сякаш земята се опитваше да погълне себе си. С покрив и стени от зелен влажен камък, той никога нямаше да пресъхне, а водата му беше сладка, без намек за соленост; знаех за него, защото един от фермерите ми го беше показал веднъж и ми беше дал да опитам чаша от водата. Денят беше горещ, а аз се бях отклонил с цели мили от пътя, бях само на девет, прегладнял и обезводнен. Той се скъса да се смее, докато поглъщах чаша след чаша вода, додето най-накрая тя не започна да се връща и не му се озъбих. После ми даде малко хляб и изсушено говеждо, само защото го бях разсмял.

Прекрачих през тялото му, докато се промъквах приведен зад къщата му. Знаех, че това е неговото тяло, защото разпознах лицето, което беше гримасничело пред мен, и червената му коса; а главата, на която принадлежаха те, набучена на един от коловете на оградата, изглежда, пасваше на трупа в краката ми.

Разбира се, главата не се хилеше.

Сега вече имах лошо предчувствие за всичко това. Предчувствието не беше нищо повече от предчувствие, защото все още не дръзвах да се пресегна със съзнанието си, но вече не ставаше въпрос за хокане от бащата на Шона или от собствения ми баща. Сега осъзнах, че не искам да издавам местоположението си, защото не

искаха главата ми да бъде набучена на оградата. Отново погледнах към лицето на фермера и по изражението му разбрах, че смъртта му не е била особено приятна. Предполагах, че частите от другия труп, пръснати из двора, бяха на любовницата му, но трябваше да ги преброя, за да съм сигурен. Кой знае къде беше главата ѝ.

Какъв е смисълът да си дивак, ако не можеш да се вслушаш в най-дивите си инстинкти? Спрях се точно наред покрития със съсирена кръв двор и се заслушах, здравата се заслушах. Вече се беше смрачило, от деня беше останала само светлосинкава ивица на хоризонта, така че можех да забравя за очите си. Забравих и за съзнанието си, забравих за налудничавите си страхове и предположения и се оставих да помириша и почувствам битката. Оставих се да я чуя, да я чуя както трябва. Не беше трудно, тъй като тя се приближаваше. А това беше възможно единствено ако баща ми отстъпваше.

Сега можех да чуя отделните гласове, отделните писъци, резове и викове сред дрънченето и стърженето на метал в метал. Имаше някои гласове, които разпознах, и това бяха гласовете, паникьосани от поражението. Имаше и гласове, които не можех да разпознах. Те надаваха яростни бойни викове.

Побягнах.

Лошото беше, че не избягах достатъчно далеч и че не бягах в правилната посока. Инстинктите ми бяха имали своя проблясък и сега, когато паниката ме връхлетя, ги бях изгубил. Затичах се към горичка от брулени от вятъра борове и осъзнах, че това е смъртоносен капан. Побягнах обратно по пътя, от който бях дошъл, и внезапно съобразих, че там е открито поле и ще се виждам от мили, а враговете ми са с коне. За отвратителни секунди и минути страхът накара мускулите ми да се вледенят, а вътрешностите ми — да се разлеят; стоях между разрушените къщички и техните разфасовани обитатели и не можех да се помръдна.

Не знам какво ме накара да побягна към кладенеца. Това беше място, където можеха да ме притиснат натясно и да ме хванат, но беше и място, където можех да се скрия. Чувствах съзнанията, търсеци други съзнания, но сега бях по-добър в изграждането на щит. Ако блокирах мисленото претърсване на Килревин за достатъчно дълго

време, Конал можеше да ме намери. Разбира се, че щеше да го направи. Щеше да дойде за мен. Беше ми обещал.

Но аз не можех да го извикам, дори и в тази суматоха. Битката сега беше край мен, шумът ѝ вцепеняваше ушите ми и замайваше мозъка ми и аз не се осмелих да погледна назад, докато слизах надолу по коварните каменни стъпала, издълбани в склона. Отдолу, в пълна тъмнина, се виждаше пастта на кладенеца, негостоприемен, но готов да ме погълне целия. Ужасно се страхувах да не се стоваря в черната лъщяща вода, още повече ме беше страх, че може да не стигна достатъчно бързо долу. Сграбчих стената, почти изгубих равновесие, а после глезенът ми потъна в студената вода. Застинах ужасен, но виковете тук звучаха още по-силно, звъntenето на стомана беше още по-ожесточено, хриптенето и воят на умиращите мъже се чуваше още по-ясно. Вкопчих се в грубия камък и се придвижих по ръба към другата страна, която не се виждаше толкова добре. Бях нагазил до бедрата си във вода, но не обръщах никакво внимание на студа, който се впиваше в плътта ми като зъбите на адски хрътки.

Двама мъже се спуснаха по стълбите, сражавайки се. Аз се притиснах плътно към тъмната стена и забелязах огнени проблясъци по черната повърхност, но малките вълнички, които се бяха образували при придвижването ми, бързо ги разпръснаха. Опитах се да дишам колкото се може по-безшумно, но не ми беше лесно.

След това проблемът изведнъж намери своето решение, защото аз просто спрях да дишам. Чуваше се само страховитото дрънчане на стомана и съскащото дишане на мъжете, чието единствено намерение беше да се убият един друг. Единият залитна назад; чух как мечът му изстъргова по стената над главата ми. От каменния покрив над главата ми отекна метален звук — двамата се биеха до кладенеца. Първият отнесе силен удар и изпъшка; в този миг разбрах, че това е баща ми.

Ако мъжът беше Конал, веднага щях да му се притека на помощ, кълна се, че щях да го направя. Но не беше той, а и аз почти не познавах баща си, ала чистата истина беше, че умирах от страх. Можех само да наблюдавам как отразените пламъци лумват отново и Аласдер Килревин отблъсква баща ми към черния басейн. И двамата изглеждаха изтощени, сякаш битката им беше продължила твърде дълго; никой от тях не правеше светкавични движения, просто редуваха удар и париране.

Григар имаше толкова много рани, че се изумих как може все още да се движи, камо ли да се бие, но дори така ме беше страх от него. На лицето му зееше огромна рана, от лявото слепоочие до дясната му челюст, и според мен едното му око беше мъртво. Ръцете и гърдите му бяха осеяни с разрези, сякаш някаква голяма котка си беше играла с него, или може би някой добре охранен вълк. Сега си спомням прякора на Килревин; наричаха го Вълка и вече знаех защо. Лицето на Григар беше изкривено от омраза и гняв, но дори когато отразяваше ударите на баща ми, Килревин се усмихваше.

Кракът на баща ми се подхлъзна на последното неравно стъпало и той политна назад. Килревин скочи заедно с него, изпусвайки меча си едновременно с баща ми. Килревин впи пръсти в гърлото на Григар и натисна обезобразеното му лице под водата.

В този миг аз сигурно най-после си бях поел дъх, но не и баща ми. Той повече не получи тази възможност. Килревин продължи да го натиска във водата, ръцете и краката му се мятаха на всички страни, докато накрая потръпна няколко пъти и застина.

Притиснах се към стената, стараяйки се да не помръдвам. Не трябваше да правя никакви вълнички във водата, не и докато Килревин стоеше изправен срещу мен и гледаше замислено тялото на баща ми. Една сгърчена ръка се надигна над водата, Килревин вдигна меча си и го заби в гърлото на Григар, след което спокойно го извади и го избърса в ръкава си.

Мъжът стоеше неподвижно до водата. Аз също.

Той затаи дъх. Аз също.

Съзнанието му пусна пипалата си. Аз затворих очи от страх, че яркостта в погледа ми ще се отрази в тъмната вода.

Тогава той се изплю, обърна се и изтича нагоре по стъпалата.

Аз треперех и гледах баща си, давайки си сметка, че сега вече никога нямаше да го опозная. Стоях си там и размишлявах часове наред. Шумът от битката утихна, накрая вече не се чуваха дори стонове и тъмнината погълна всичко наоколо. Едва тогава здравият ми разум се завърна и аз отпратих мислите си към Конал, пицейки като някое малко дете.

* * *

Мисля, че баща ми го беше призовал по-рано, когато е осъзнал, че по някакъв начин е бил примамен към собствената му смърт, защото брат ми пристигна по-бързо, отколкото се бях надявал. Изкатерих се на четири крака по стъпалата на басейна, защото повече не можех да стоя там с Еригар.

Огледах се в озарената от пожарища тъмнина и седнах на тревата, която беше омазана с кръв и изпражнения, и Бог знае още какво. От ранените вече не се носеха стонове и писъци, защото не бяха останали никакви ранени. Онези, които не бяха избягали с останалите, вече бяха мъртви, и аз се опитвах да не мисля за това, докато стоях замръзващ и треперещ в кладенеца, очаквайки писъците да утихнат.

Останах там на лепкавата от кръв трева цяла нощ, докато не пукна зората и аз не чух как Конал се приближава. Той галопираше заедно с двама от лейтенантите си, но за какво беше цялото това бързане? Много преди да спрат, би трябвало да знаят, че са твърде закъснели. Слизайки от конете си, те размениха няколко думи, зашеметени от касапницата, която се разкри пред очите им, обсъждайки какво да правят с труповете. По-късно щяха да изпратят отряд, който да ги събере, но телата бяха твърде много, за да ги преброят. Нийл Мор Макиън лежеше с разпорен от чатала до гърдите корем и прерязано гърло; аз седях и го гледах втренчено, чудейки се дали да съобщя на Ейли и Шона за неговия край и как да го направя. По нивата бяха пръснати крайници, глави и насечени тела, мъжки и женски. Братът на Ранях беше разпънат на кръст върху вратата на хамбара. Те го свалиха оттам, свалиха и набитата на кол глава на червенокосия арендатор и я поставиха до тялото му.

Нали знаете как ни наричат простосмъртните? *Хората на мира.*

Само ни ласкаят. Защо? Може би от страх. Може би такива са легендите.

Не чувах какво ми говорят Конал и лейтенантите му. Те отнесоха със себе си само две тела: Конал и Реил слязоха до кладенеца и изнесоха оттам подгизналия труп на баща ми. Взеха и тялото на Нийл Макиън. След като ги привързаха към гърбовете на два коня, Конал ме вдигна на крака и ми помогна да се кача на неговия, след което се метна зад гърба ми и ме прибра в крепостта като жив труп. Усещах топлината на тялото му зад моето, пулса на кръвта му, вдигането и

спускането на гърдите му и това като че ли беше единственото нещо в този свят, което беше истинско.

Кланът ни очакваше. Ленора вече знаеше, разбира се, че любимият ѝ е мъртъв, но стоеше изпълнена с достойнство в двора. Тя мълчаливо изчака синът ѝ да мине през портата и да спре пред нея. Когато погледнах в сините ѝ тъжни очи, веднага разбрах, че ако има някаква магия, която да върне Григар на наше място, тя без да се поколебае би пожертвала и мен, и Конал.

Беше облякла траурни одежди: свободни бели копринени панталони и дълго бродирано бяло палто, красивата ѝ кестенява коса беше сплетена на дълга плитка, привързана с бяла панделка. Гарванът ѝ беше кацнал на стената зад гърба ѝ. Лек вятър рошеше перата на крилете му и пухчетата на гърлото му, но птицата стоеше неподвижно, наблюдавайки трупа с лукавите си, черни като мрамор очички.

Под безмълвните погледи на хората от клана Ленора извади нож от колана си, отрязва плитката си и я постави до тялото на любимия. Когато тялото на Григар беше отнесено, за да бъде предадено на мишеловите, аз си помислих, че гарванът също ще се присъедини към тях, но той не помръдна от мястото си.

Ленора постави ръка върху юздата на Конал и го погледна в очите.

— Ще заминеш ли с Григар? — попита я много тихо той.

— Не — отвърна тя. Гласът ѝ беше равен и безизразен. — Все още не. Тук имат нужда от мен.

Усещах любопитството му.

— Кой?

— Не знам. Все още не е роден, който и да е, но въпреки това трябва да остана.

— Искаш ли капитанството? — попита я той.

— Не, ще се откажа от него. Крепостта е твоя.

— Добре.

Тя го погледна твърдо.

— Това означава, че вече не принадлежиш на Кейт.

— Разбира се. Тя го знае.

— Да — рече замислено Ленора. — Знае го. Затова ми е чудно защо...

Погледът ѝ се стрелна към мен, сякаш тя изведнъж си спомни за съществуването ми, и бързо преглътна думите, които ѝ бяха на езика. Но мен така или иначе не ме интересуваше. През мъглата, която ме беше обгърнала, успях само да разбера, че Конал се връща, че вече той ще бъде капитан на крепостта и че ще е до мен. И макар да знаех, че птиците вече разкъсват собствения ми баща, както и баща на Ейли и Шона, не можех да не усетя радостта в сърцето ми.

Нали ви казах, че съм оптимист.

След няколко седмици вече бях доволен от живота като никога преди, толкова щастлив, колкото можех да си представя, че някога ще бъда. След като Конал стана капитан, само неколцина от клана все още ме смятаха за жива обида за него, макар да не ми се доверяваха, защото бях изчадие на вещица. Ленора продължаваше да не ми обръща внимание. Ранях се отказа да ме прави бижутер, но Реил намери време и желание да ме научи да свиря на флейта и мандолина. Никога нямаше да стана музикално чудо, но бързо усвоих основите и така станах все по-търсен вечер в голямата зала.

Все още трябваше да се примирявам със саркастичните забележки на Йорна и очевидното му удоволствие от това, че редовно ме пердашеше, но аз няхах нищо против, защото той го правеше с умисъл и с времето ставах все по-добър. Макар той да ме раняваше често, отколкото аз него, битките ни ставаха все по-равностойни. Един ден той се спря да си поеме дъх — всъщност щеше да го направи, ако не бях опрял изтъпения връх на меча си в гърлото му. Той пусна оръжието си на земята и ми се ухили; в този миг разбрах онова, което той вече знаеше — че един ден ще бъда по-добър от него. По-добър от всички тях. Може би никога нямаше да стана по-добър от Ейли, но поне щях да съм ѝ равен. Дълбоко в себе си криех най-срамната си амбиция; исках да съм по-добър от Конал. Обичах го, но въпреки това исках да докажа, че и аз съм син на Григар, а не просто някакъв си изтърсак.

Когато не тренирах и не успявах да се измъкна съвсем сам навън, ние петимата, Шона и Ейли, Орах, Файорак и аз ходехме на лов за храна и това задължение въобще не ми беше неприятно. Бях добър в риболова и лова на зайци, боравех много чевръсто с лъка и когато понякога навлизахме достатъчно навътре в гората, успявах да прострелям и по някой елен. Шона ме беше научил как да примамвам чайки и чистици; вкусът им не беше особено добър, но перата можеха да се използват за стрели. Събирането на мекотели превръщахме в игра: мидите се намираха лесно и събирането на раци беше забавно;

обожавахме да чегъртаме залепналите за скалите черупки с някой стар меч или вманиачено да разкопаваме пясъка след бързо заравящите се раци. Беше трудно, но го приемахме като състезание и прекарвахме голяма част от времето си в смях и ровене из пясъка, като накрая се озовавахме голи в кристалните води на залива. Ако съберяхме достатъчно храна, натрупвахме малка купчина плавен, събирахме сухи гъби от корите на боровите дървета за прахан и я разпалвахме със суха папрат. След това изяждахме част от улова, треперейки край пламъците, и сгушени един до друг, разказвахме фантазиите си. Понякога просто стоях мълчаливо и ги наблюдавах, уплашен от собственото си щастие, ужасен, че приятелството ни може изведнъж да потъне в мрака. Мисля, че Орах се досещаше какво се върти в главата ми: тя често го правеше. Ако мълчах твърде дълго време, със затъкнато от сълзи гърло, тя се притискаше към мен, подпъхваше се под ръката ми и позволяваше на топлината си да се просмуче в костите ми.

Конал отсъстваше през повечето време, прекарваше дните си в бдение в памет на баща ни на един самотен гол хълм. Понякога се присъединявах към него, но тази работа не ми харесваше. Твърде лесно можех да си представя как птиците и лисиците разкъсват собствената ми плът, а скорошното ми запознанство отблизо със смъртта все още беше твърде ярко в спомените ми, за да мога да понеса миризмата. Когато най-после вече беше прилично да си тръгне, когато всички ритуали бяха приключили и оголените кости на Григар бяха събрани, Конал остави двама пазачи при него и се върна в крепостта.

На следващия ден научихме новините.

* * *

— Какво имаш предвид под заложници?

Ейли и аз гледахме невярващо Конал, но той продължи да сглобява стрелите си, без дори да ни погледне. С остриганата си ниско коса той изглеждаш по-различен: не точно по-стар, тъй като порасналият Ший не изглежда по-стар, докато най-сетне не легне на смъртния си одър; но някак си по-суров и по-мъдър. Надявах се, че същото се отнася и за мен, тъй като също бях остригал косата си,

макар повече от уважение към Конал, отколкото към Григар. Усещах главата си странна, четинеста, и ми беше студено.

Перата на стрелите бяха боядисани в небесносиньо и пръстите на Конал мърдаха чевръсто; работата му направо ни хипнотизираше и ние го наблюдавахме мълчаливо през цялото време, докато той сигурно се беше питал как да ни поднесе новината. Зачудих се защо мисловният му щит е вдигнат.

— Какво имаш предвид? — попитах отново аз, този път по-агресивно.

— Каквото казах. Същото ще е като миналия път, Сет. Това не е молба.

— Но... — Бях тотално объркан. Политиката не беше силната ми страна и по никакъв начин не можех да разбера причините за искането на Кейт.

Двамата лейтенанти на Конал, които стояха зад гърба ми, се спогледаха и повдигнаха вежди. Знаех какво се върти в главите им; можех буквално да чуя мислите им. Защо Кейт е избрала двамата най-големи досадници от крепостта на Конал? Реил и Каррик знаеха, че ги очаква дълъг следобед. Каррик въздъхна, седна и извади мечата си, за да го наточи, а Реил просто се облегна на стената, скръсти ръце и затвори очи, подлагайки лицето си под яркото зимно слънце.

— Това да не би да има нещо общо с майка ми? — попитах аз с леден тон.

Конал сви рамене.

— Може би. Тя е способна да измисли нещо такова.

— Кейт не е казала, че иска Сет — намеси се Шона. — Тя иска двама души. Щом Ейли отива, аз тръгвам с нея.

Конал го погледна с разбиране.

— Естествено. Тогава значи ставате трима, защото тя настоя да получи Сет. Най-близките ми хора, разбира се. Съжалявам. — Той ме погледна и аз разбрах, че е искрен. — Тя не ми вярва, Сет.

— Как може да не ти вярва! — избухнах. — Ти беше един от нейните капитани цели... колко бяха...? — Преброих на ум. — Петнайсет месеца!

— И прекалено често си позволявах да се обаждам. Тя познава възгледите ми твърде добре и не им се доверява. Може би си има причина.

— Що за кралица е тя? — сопна се Ейли. — Що за кралица не би приемала възгледите на капитаните си?

Конал нежно постави пръсти върху устните ѝ.

— Могъща и безмилостна кралица. Нека подобни мисли не ти минават през главата, Ейли. Дори не си ги помисляй, защото по един или друг начин тя ще ги чуе. Как мислиш, е успяла да стане кралица? Нямах представа на какво е способна.

Но Ейли едва ли го чуваше. Тя примигна и преглътна тежко. Когато той махна пръстите си от устните ѝ, в очите ѝ проблесна копнеж. Ревността отново ме стисна за гърлото. Но пък аз щях да отида там с Ейли и Конал повече нямаше да ми се пречка. Така щеше да е добре, нали?

Почувствах се още по-зле, особено заради предателските си мисли. Конал се опита да прикрие безпокойството си, но след като не успя, скочи от мястото си и притисна бръснатата ми глава към гърдите си.

— Няма да направя нищо, което да застраши живота ви — каза той. — Ще бъда покорен слуга. Ценен като злато. — В гласа му се промъкна злост, но той се усмихна. — И това няма да продължи дълго.

— И преди съм ги чувал тези думи — отвърнах с горчивина в гласа.

Онази нощ спях на пресекулки. Времето беше студено, но аз не го усещах. Изритах одеялата си, превъртях се по корем и се загледах в озарения от лунната светлина пейзаж и блещукащите звезди. Странно, откакто Конал ме беше преместил в нова, по-хубава стая, миризмата на работилницата за щавене на кожи беше започнала да ми липсва. Липсваше ми и неразбираемото мърморене на пазачите край крепостната стена, кашлянето им, плюенето и дрезгавия груб смях, когато си разказваха мръсни шеги, за да преборят скуката. Новата ми стая беше голяма и тиха, с твърде висок таван и твърде елегантни изваяни колони.

Орах също беше далеч. Копнеех за нея и същевременно не я исках. Липсваше ми усещането за кожата ѝ до моята, липсваше ми слабите ѝ ръце, прегърнали врата ми. Липсваше ми топлината на гърба ѝ: мускулите, които помръдваха под ръцете ми, очертаващите се при

съненото ѝ вдишване ребра, пръстите ми, които безцелно очертаваха контурите на гръбнака и рамене ѝ, докато лежах напълно буден до нея. Любовната игра би трябвало да доведе до сън, поне така съм чувал. Но при мен не се получаваше, не че имаше някакво значение. Важното е, че някой имаше нужда от мен. Това ме ласкаеше и ме изпълваше със задоволство. Тя ме задоволяваше.

И въпреки това не я исках, освен с онзи първичен животински инстинкт. Исках да се възхищавам на звездите, докато можех, и исках да го правя сам. Гърдите ме стегнаха и за миг дори не можех да дишам. Устните ми леко се отвориха и аз шумно си поех дъх. От гърлото ми се разнесе нещо, наподобяващо ридание и аз изтръпнах от ужас, когато чух нечий стъпки върху дървения под. Извъртях се по гръб и забелязах тъмната сянка на брат ми да се очертава на фона на отворената ми врата.

Надигнах се стреснато.

— Трябваше да почукаш.

— Почуках. — Той седна в единия край на леглото ми. — Стори ми се, че отговори.

— Сигурно съм говорил насън. Какво има? — В този миг през главата ми мина мисълта за Ейли и изтръпнах.

— Нищо. — Той сви рамене. — Освен очевидното. Съжалявам, Сет. Съжалявам за всичко.

— Нищо не можеш да направиш — отвърнах хладнокръвно аз.

— Не би трябвало да е така.

— Но е така. — До известна степен това ме успокояваше. Дори идеалният всемогъщ Конал не можеше да контролира всичко. Неволно обвих коленете си с ръце и ги притиснах към гърдите си, опитвайки се да потисна болката, която се надигаше там. — Не може всичко да е по твоята.

Той се ухили.

— Не си ме събудил само за да ме подложиш отново на това — казах.

— Въобще не съм те събудил, измамнико.

Този път аз се ухилих.

— Има нещо, което отдавна трябваше да направим — продължи той. — Искаш ли да идем при езерото Дю?

Едва се сдържах да не извикам от радост; в същия миг ме връхлетя болезнената действителност.

— Но аз заминавам, Ку Хорах.

— Това няма значение. Трябва да го направим сега. Животното вече трябва да е на две години. Ако изчакаш още, няма да можеш да го укротиш.

— Мен няма да ме има. Аз...

— Чуй ме. Укротиш ли го, той остава твой завинаги, но трябва да го направиш, докато е още млад. — Той ме погледна накриво. — Освен това като е още млад, намалява и вероятността да те убие.

Това въобще не ме стресна. Бях твърде развълнуван.

— Още тази нощ!

Той се усмихна с тъга.

— Че кога друг път?

* * *

А нощта беше впечатляваща, небето бе обсипано с толкова много звезди, че липсата на луна изобщо не се забелязваше. И докато седях зад Конал на черния му кон, прегърнал го здраво през кръста, аз направо полудях от желанието да се сдобия с такова животно. Конал като че ли не бързаше; искаше ми се да препусне в галоп, но той често подръпваше юздата на врания си жребец. Отметнах глава назад, за да се насладя на Млечния път с цялото му далечно великолепие. Нощният въздух е различен; вкусът му е по-млад, по-нов, по-мрачен. Напълнете дробовете си с него и нощта ще ви погълне целите. Докато през онази нощ препускахме към езерото Дю, аз усещах вътрешностите си студени, енергични, гладни за живот, и тогава си помислих, че точно това е причината човек да живее вечно.

Макар да се намирахме все още на около половин миля от бреговете на езерото, враният жребец изведнъж спря, като заби копита в блатистата почва. Скочих пръв от гърба му и Конал трябваше да ми прати рязка мисловна заповед, за да ми попречи да хукна напред.

Спрях се неохотно и погледнах първо него, а после и езерото, което проблясваше между хълмовете. Чувах плискането на малките вълнички върху покрития с чакъл бряг, съскането и всмукването на

водата между скалите. Докато се приближавах към него, долових шумоленето на вятъра в тръстиката. И остъргването на копито в мокър камък, и ръсенето на сребърни капчици вода при разтръскването на мокра грива, и въпросителното изпръхтяване в мрака.

Не знам защо Конал се колебаеше толкова. Кожата на животното блестеше като перла на звездна светлина и още преди да надигне глава, аз знаех, че конят е усетил приближаването ни, но той не показва никакъв страх. Не изглеждаше нито уплашен, нито застрашителен. Челюстите му дъвчеха твърдата трева на пасището и когато езикът му изскочи, за да оближе устните му, аз успях да зърна резците му. Очите му ни наблюдаваха, черни и безизразни. Празният му поглед може и да бе изнервящ, но не и начинът, по който наведе глава и изцвили, размята опашка и отново разтърси грива, игриво и самоуверено. Муцуната му беше черна, както и дългите, все още неоформени крака. Истинският му цвят се разкриваше особено ясно през нощта; шията, раменете и хълбоците му блестяха на звездната светлина. Красота. Моят кон беше красив.

— Внимавай — предупреди ме Конал.

— Да. — Пръстите ми стиснаха толкова здраво юздата, че не бях съвсем сигурен дали ще успея да ги разгъна отново. — *Какво да правя сега?*

— Първо ще говориш на глас. Той така или иначе ще чуе мислите ти.

— Това не е много честно, нали?

— Иначе изобщо няма да е забавно. Сега ми дай юздата. Рано е още за нея. И най-важното е да не позволяваш на коня да влиза във водата.

— Да не го пускам във водата — повторих аз, докато той измъкваше юздата от пръстите ми.

— Влезеш ли във водата, мъртъв си. Сега ме слушай внимателно. Ти не го укротяваш, ти му предлагаш нещо в замяна. Предлагаш му себе си и отнемаш свободата му.

— Като обвързването — казах.

Конал потисна смеха си.

— Почти. Но е различно. Това е кон, за бога.

Аз го погледнах и се ухилих, но на коня не му хареса, че съм отместил погледа си от него. Изпръхтя възбудено и поклати глава, а аз

отново се обърнах към него. Той изящно вирна главата си нагоре, сякаш ме канеше да се приближа.

— Открий съзнанието му — каза Конал. — Намери го, настани се вътре и гледай да не паднеш.

— Да не падна?

— Е, първо ще трябва да го яхнеш, разбира се.

Преглътнах тежко.

— Трябва да го яхна. — Знаех колко стреснато е прозвучал гласът ми и се засрамах от себе си. Какво друго бях очаквал? Да сложа юздата на водния кон и просто да го отведа в конюшната? Отново се вгледах в очите на Конал.

Той се усмихна и леко разлюля юздата.

— Нищо не може да се сравни с това.

* * *

Гладка кожа под дланта ми. Млечният блясък на козината му, докато галя шията му; гривата прилепва, а после отново щръква на всички страни. Топлият му дъх върху врата ми, гъделичкането на ноздрите му, докато нежно рови из косата ми. Писък на нощна птица.

Усещам как сърцето му затупква по-бързо, докато плъзгам ръката си по рамото към гърдите му. Мускулите му се свиват, плътта потреперва, когато достигам до най-високата част на плешките. Пулсът му е бърз, силен. Долавям още един сърдечен ритъм. Моят.

Топлината му се предава и на мен. Променям позата си, следва светкавичен скок и мятане на гърба му и след миг ръцете ми вече са обгърнали могъщия му врат, наслаждавайки се на силата и красотата му.

И тогава връхлетя лудостта.

Няма нищо друго на земята, което да се движи толкова бързо. Той се стрелна напред и нощният въздух заля дробовете ми. Вкопчих се с всички сили в копринената му грива, потискайки завладяващия ме страх от смъртта. Насилих се да издишам, после вдишах отново. Безумно могъщият звяр препусна към хълмовете по тъмния северен бряг на черното езеро. Ако сърцето ми започнеше да бие по-бързо,

сигурно щеше да избухне в гърдите ми. Да открия съзнанието му ли? Та аз и моето не можех да намеря.

Стръмнината на склона като че ли изобщо не го забави. Силните му крака поглъщаха разстоянието с невероятна скорост и аз можех да усетя как бутоните му се стягат, за да го отгласнат напред. Богове, дори и да загинех тази вечер, за нищо на света не бих пропуснал това.

Когато съществото достигна гребена на хълма, пред очите ми се ширна цялото блато и хълмовете, а в далечината се виждаше начупената крива на планината. Не можех да сляза от коня. Не исках да слизам. Той подскачаше, гънеше се, въртеше глава, за да се наслади на възхитата и ужаса ми. Отвори уста в многозначителна усмивка и резците му отново проблеснаха. И тогава изведнъж се спусна надолу по стръмния склон, право към тъмните води и бърлогата му.

— *Мурлин!*

Викът на Конал отекна в главата ми, кристално ясен като нощта. Неизвестно име, но аз го познавах, винаги съм го знаел. Радостта от признанието прогони паниката от главата ми и вместо да започна да се боря с коня, аз забих крака в хълбоците му и го пришпорих напред. Почувствах изненадата му и той се поколеба за миг. След това отново полетя надолу по хълма и аз летях заедно с него, двамата се носехме като орли към вечността. Изпод копитата му хвърчаха камъни и пръст, но това не го забавяше. В един безумен миг си помислих, че звярът е изоставил плъзгавата, предателска земя и се е издигнал във въздуха. Вкопчих се още по-здраво в гривата му, наведох се напред, за да допра буза до шията му и освободих съзнанието си. И в този момент открих неговото.

Намерих го. Познах го. Такъв глад, такава жажда за насилие. Такъв първичен копнеж. *Познавам те.*

Копитата му зачаткаха по крайбрежните скали и той се хвърли към сребрилата линия на водата, но аз притиснах съзнанието си към неговото и го накарах леко да се обърне. Променихме посоката си миг, преди да достигнем чакълестия бряг. Копитата му затракаха по камъните като чука на Ранях по необработено желязо, и около нас се разхвърчаха искри. После отново се озовахме в блатото и копитата му зажвакаха в меката кал. Обичах го. Сърцето му ми принадлежеше. Аз седях на гърба му, надбягвайки се с вятъра, и двамата се бяхме слели в едно.

— Казах ти, че нищо не може да се сравни с това. — Конал ми подаде юздата.

Аз се свлякох от гърба на дорестия кон, без да изпускам гривата му. Целият треперех. Може би точно затова не можех да го пусна. Но пък и не исках.

Дочувайки мислите ми, Конал се засмя.

— Няма да можеш, повярвай ми. Сега му сложи юздите.

Със затаен дъх нанизах ремъците на черната му глава, но той само изпръхтя доволно, приемайки юздата почти като обучено пони. Не свалих поглед от него, докато закопчавах катарамата. След това попитах:

— Конал. Името ми?

— Да.

— Знаеше ли го преди това?

— Разбира се, че не. Щях да ти го кажа. Харесва ли ти?

Ухилих се, без да го поглеждам.

— И на мен — каза той и се засмя. — Аз съм проклето овчарско куче. Ти си малък, но смъртоносен сокол. Свиня такава!

* * *

Вече имах име. Имах и кон. Животът нямаше как да е по-хубав. Ако не беше утрешният ден.

Изведнъж ми се прииска да го споделя. Нуждаех се от Орах, исках да научи името ми, копнеех за нея и то не само физически. Нуждаех се от приятелката, любовницата, преди да се разделим за кой знае колко време. Колко ли дълго трябваше да бъде Конал капитан на крепостта, преди Кейт да му се довери? Колко ли години трябваше да живея под земята като някой червей?

Но дори тази мисъл не можа да сломи духа ми. Когато двамата с Конал най-накрая се уморихме да се надбягваме покрай езерото, свалих юздата на жребеца и го пуснах, след което се прибрах у дома отново зад гърба на Конал. Не можех да отведа съществуването в крепостта на Кейт; нямаше да е честно спрямо него. Освен това всички от рода му притежаваха комбинацията от дива вярност, непредсказуемост и чиста несдържаност, които щяха да предизвикат всеки от бойците на

Кейт, съчетаващ в себе си липсата на суеверие и дремещото подсъзнателно желание за смърт, да му види сметката.

В двора, пред конюшните, се поколебах. Стъпките на Конал утихнаха, вратата му се затвори с тихо изщракване и аз се зачудих дали вътре го чака някоя жена. Сигурно. Ухилих се вътрешно, мислейки си, че ако го е дочакала, ще остане ужасно разочарована: той изглеждаше като човек, който би спал цяла седмица непробудно.

Аз обаче не се чувствах така. Бях замаян, сякаш бях пил много, но това не се отразяваше нито на стомаха ми, нито на крайниците, само на главата. Запътих се към южната стена на крепостта и стъпките ми почти не се чуваха по калдъръма. Щом стигнах до посребрения от звездната светлина ъгъл, аз леко бутнах дъбовата врата, тръгнах под примигващата светлина на полуизгорелите факли и без да се замисля, дръпнах желязното резе на вратата на Орах.

— Сет?

Тя беше будна.

Спрях се, прикован от глухото усещане за неизбежност. Защо да очаквам, че ще е сама, само защото ми се иска да начеша крастата си?

Файорак се надигна на лакът и примигна. Когато ме видя, устните му се разтегнаха в сънлива, приятелска усмивка. Орах придърпа одеялото около голото си тяло, може би просто заради студа, който нахлу заедно с мен. После се плъзна от леглото, приближи се до мен, целуна ме по бузата и изненадано отстъпи.

— Мурлин — прошепна тя.

— Да — отвърнах.

— Добро е. Отива ти. — Тя се усмихна, целуна ме отново, прегърна ме през врата и ме притисна към себе си. Но после усмивката ѝ избледня. — Какво има?

— Нищо.

— Помислих си, че тази вечер няма да ме поискаш — каза тихо тя.

— Знам. — Стиснах здраво китката ѝ, но после се поколебах, поглеждайки към озадачения Файорак и я пуснах. Свалих ръцете ѝ от врата ми и я целунах.

— Ще ми липсваш — казах ѝ тихо.

— Дано. — Пръстите ѝ погалиха скулите ми и на миглите ѝ заблестяха сълзи. — Моля те, върни се.

— Да — отвърнах аз. — Скоро.
— Сет — рече тя, — просто се върни.

Да бъдеш заложник не е нещо непоносимо. Тримата бяхме оставени на самотек; хранеха ни и се отнасяха добре с нас, а и оцелелите хора от отряда на бащата на Шона също бяха дошли. Конал беше настоял на това и ние останахме доволни, защото те бяха също толкова лоялни към близнаците, колкото бяха и към Нийл. Така че поне имахме приятели, които ни разбираха, приятели, с които можехме да говорим за крепостта и морето, и черните крави, и миризмата на ширналите се зелени поля. Дори ни позволяваха да излизаме на езда и да ходим на лов с ескорт, стига в него да бяха включени и бойци на Кейт. И ние се възползвахме от това колкото се може по-често, избягвайки от мрачната красота на подземната крепост, защото единственото нещо в заточението ми, което не можех да понасям, беше отсъствието на небето.

Добре де. Отсъствието на небето и присъствието на майка ми.

Лилит предпочиташе да не ми обръща внимание, което много ме радваше. Чудех се дали изобщо някога съм я обичал? Дали изобщо ми беше дала възможност, или ме беше окуражавала да я обичам? Понякога, когато я гледах, си мислех, че сигурно е имало такива моменти, когато съм бил много малък, но сега не можех да открия дори следа от това в съзнанието си. Не можех дори да си представя какво е да обичаш Лилит.

Тя винаги беше с Кейт, дясна ръка на кралицата, и командваше капитаните с лекотата на човек, свикнал да му се подчиняват. Знаех, че те не толкова я уважаваха, колкото се страхуваха от нея, но така или иначе се получаваше. Освен това благоговееха пред красотата ѝ; досега това не ми беше хрумвало. А и бях забравил за чара на Кейт Никнивън, но пък когато съм бил на седем това едва ли ми е правило впечатление, а и последния път, когато я бях видял, бях ангажиран със съвсем други неща. Но сега имах време да наблюдавам Кейт, да я изучавам, да я поглъщам с поглед. Да се оставя да ме заслепи.

Нашата кралица беше Дъщеря на Снеговете, красива и страховита като името си, но в нея нямаше капчица студенина. Косата

й беше като свилена коприна, очите като топъл кехлибар, а бледата й кожа сияеше. Само боговете знаеха на колко е години; никой нямаше точна представа. Сигурно бе по-стара и от Лилит. По-стара от всички нас, с изключение на Ленора. И да не си помислите, че възрастта ви прави по-добри и по-мъдри. Прави ви невротични и жестоки.

Това научих за собствената си раса в онзи черен лабиринт.

Ейли ме хвана няколко пъти да зяпам Кейт, скрит в сенките, но не започна да ми се подиграва заради това. Ние тримата обичахме да се дразним: това ни помагаше да убиваме ужасяващата, непоносима скука.

— Ти си омагьосан — каза ми тя веднъж. Беше ме хванала да се мотая край арката, която водеше до голямата зала на Кейт. В онзи ден вътре беше пълно с народ (а може и да беше нощ; човек никога не може да е сигурен под земята), но Кейт се виждаше отдалеч, излегната върху диванчето на подиума, където хората й можеха да я виждат и да й се възхищават. Това беше един от дните, в които раздаваше правосъдие, и залата беше претъпкана с посетители, куриери и капитани. Ейли ме смушка.

— Омагьосала те е.

— Стига глупости — сопнах й се аз. — Просто е много красива. Не мога ли да я гледам?

— Влюбен си в нея — подразни ме Ейли.

Гърлото ми се стегна.

— Не съм. — Макар че не можех да отрека, че не ми беше повлияла. Може би трябваше да използвам това, за да накарам Ейли да ревнува, но бях още млад и зелен и не знаех нищо за любовта и измамата в сравнение с онова, което знам днес. Не исках да я накарам да ревнува, никога не съм искал да я нараня, по какъвто и да е начин, нито дори да засегна непоколебимата й гордост. — Тя просто е красива. Както и майка ми, а аз не съм влюбен в нея.

— Лилит? — рече Ейли с унищожително презрение. — *Лилит?* Красива?

Аз я погледнах. Гласът й изведнъж бе станал силен и рязък, и аз се стреснах от откритото й неподчинение. Със закъснение осъзнах, че виновна за това може би е скуката. Ние бяхме отегчени, тя беше отегчена, това беше фаталната причина.

— Добре де — избъбрих аз, опитвайки се да я успокоя и да върна разговора в нормалното му русло. — Не се ядосвай. Ти също си красива.

— Не съм — отвърна презрително тя. — Виж, Шона вече може да се нарече красив.

Това си беше чистата истина. Физически привлекателните изсечени скули бяха характерни за расата ни, но по някакъв начин Шона изглеждаше по-благ и не толкова студен; той изглеждаше по-красив от мнозина. Но с притеснение осъзнах, че Ейли не е издигнала преграда пред съзнанието си, че гласовете около нас утихват, хората започват да се обръщат по посока на нейния висок развълнуван глас. И тя сигурно го знаеше, но беше толкова отегчена, беше в ужасно настроение и въобще не ѝ пукаше.

— Лилит те изостави — рече мрачно тя. — Захвърли те в ръцете на баща ти, а дори и *него* не можа да задържи. Що за майка е това? Сигурно е хубавичка, да. Но брат ми е красив. На това му викам аз красота. Освен това — добави тя с триумф в гласа — той е красив и вътрешно.

Настъпи пълна тишина. Множеството се раздели, оформяйки нервен коридор, и по него вървеше майка ми, елегантна като змия. Тя се усмихваше, но никой не се осмели да застане на пътя ѝ, докато тя не стигна до центъра на залата. Застана пред Ейли, която посрещна студения ѝ поглед с безразличие.

В ужасната тишина се разнесе гласът на Лилит:

— Доведете брат ѝ.

Ейли ахна изненадано. Според мен въобще не ѝ беше хрумвало, че Лилит може да замеси Шона в това. Но пък самата Ейли си беше виновна. Аз познавах извратената логика на майка ми и умирах от страх за Шона.

Той изобщо не показваше страх, а само лека изненада, когато един от собствените му хора го отведе до мястото, където стоеше Лилит. Шона погледна към мен и Ейли и повдигна въпросително вежда, сякаш искаше да разбере какво става. Ейли стоеше зашеметена; видях, че е твърде объркана и изпълнена с вина, за да позволи на брат си да надникне в съзнанието ѝ. Това се случваше изключително рядко и той се намръщи.

Мъжът, който го беше довел, наблюдаваше предпазливо Лилит, без да сваля ръка от рамото му, но двама от нейните хора пристъпиха напред и отведоха Шона със себе си. Нашият човек ги наблюдаваше недоверчиво, но не се намираше на своя земя, за да протестира. Все пак не беше запознат. Не знаеше какво им беше наредено.

— Красив е, нали? — Лилит повдигна брадичката на Шона и го погледна в очите. Тя беше толкова висока, че се наложи леко да приклекне. — Красив и отвътре. Разбира се само сестра му твърди това.

Установих, че не мога да дишам.

Майки ми кимна на хората си.

— Да видим вътрешната му красота. Отворете го.

Ейли изпищя и се хвърли към пазача, и ако не се беше вкопчила в дръжката на меча му, мъжът щеше да разпори Шона, преди да успеем да си поемем дъх. Мъжът, който беше довел Шона, изтегли своя меч, но веднага беше обграден от хората на Лилит. Аз се хвърлих между Шона и езекутора му, но когато започнах да се моля, всъщност гледах майка ми.

— Майко, недей. Моля те. Моля те.

Бях се закълел повече да не искам нищо от нея, а ето че отново я молах за милост. Това ме накара да я мразя още повече и тя го разбра, и се разсмя.

— Те са зложници! — извика един от хората на Шона. — Те са зложници за Ку Хорах и се намират под защита!

— Той не е — усмихна се Лилит и кимна към Шона. — Не сме го искали.

Шона не каза нищо, но в очите му се четеше такъв шок и недоверие, че дори не се опита да се освободи от ръцете на мъжете, които го държаха. Ейли виеше от ярост и ужас, но Лилит се обърна към нея и жестоко я зашлеви през лицето, за да млъкне. А после, сякаш си имаше работа с някое слугинче, тя зашлеви и мен.

Толкова се уплаших, че залитнах назад, а един от пазачите ме изрита жестоко в корема. Изкара ми въздуха и аз дори не можех да помръдна. Отчаяно се опитвах да си поема дъх и не видях кога Лилит е кимнала на един от пазачите, който извади меч си и пристъпи към Шона. По лицето му не се четеше нищо. Съвсем нищо. И аз разбрах, че Шона е изгубен.

— Спрете — каза Кейт Никнивън.

Всички като че ли замръзнаха по местата си. Някои хора в залата бяха твърде шокирани, за да помръднат, други бяха твърде уплашени; някои бяха просто любопитни, жадни за кръв и силни усещания, и аз никога не го забравих. Хората на бащата на Шона бяха обградени и макар да бяха извадили мечовете си, кралските стражи ги надвишаваха по брой. Бавно и болезнено си поех дъх и погледът ми започна да се прояснява. Ейли стоеше на четири крака до мен и се опитваше да се изправи, но аз се хвърлих към нея и я сграбчих в прегръдките си, притискайки съзнанието си към нейното, както Конал беше правил с мен. Тя трябваше да се успокои. Ако Шона въобще имаше някакъв шанс, то това беше той и аз не исках тя да провали всичко. Ейли застина в ръцете ми и утихна, но аз усещах, колко е напрегната.

Кейт постави ръка върху рамото на Лилит.

— Лилит — изгука тя. — Няма нужда от това.

Усетих, че отново задържам дъха си.

— Аз бях жестоко обидена, Кейт. — Гласът на майка ми беше тъжен и сериозен, и огорчен. Колко я мразех.

Кейт погледна към Ейли.

— Арогантно дете — рече студено тя. — Но брат ти не заслужава да умре заради твоята глупост.

Докато гледах моята прекрасна кралица, аз знаех, че не я интересува дали Шона ще живее, или ще умре от ужасна смърт. Това беше политика. Залата беше пълна с народ и тя трябваше да изглежда справедлива и милостива, и строга и щедра. И най-вече — авторитетна.

Ейли трепереше в ръцете ми.

— Така е, Кейт. Накажи ме, обидата беше от мен, вината е моя. Прави каквото искаш с мен. Лилит трябва да си отмъсти на мен. Не на Шона.

— Не! — извика Шона.

— Не — отекна в съзнанието ми.

— Не — съгласи се Кейт, вдигайки ръка. — Не, Ейли, няма да те накажа. Ти си твърде жилава и смела, и упорита. Страхувам се, че Лилит е права. Той не заслужава да умре, но ти трябва да бъдеш наказана. — Тя издърпа от колана си дълъг нож с обсипана със

скъпоценни камъни дръжка. — И това е единственият начин да го направя.

Преди който и да е от нас да успее да си поеме дъх, тя се обърна и насече няколко пъти лицето на Шона. Напред-назад, наляво-надясно. Кръвта блисна, очите му се разшириха, но той не издаде нито звук. Стоеше абсолютно безмълвно, докато Кейт обезобразяваше лицето му със своя нож, разцепвайки устата му и бузите му на четири. Той не издаде нито звук, аз и Ейли също мълчахме, докато Кейт унищожаваше красивото му лице заради Лилит.

След това кралицата ни застана пред Ейли, която беше вперила поглед в обезобразения си брат, чиято кръв се стичаше по лицето и капеше от брадичката му по каменния под. Кейт хвана ръцете на Ейли и избърса в тях окървавения си нож, без дори да я одраска. След това го излъска в бялата ѝ риза, прибра го в канията му и тръгна обратно към дивана си, следвана по петите от самодоволно усмихналата Лилит.

— Аз бях виновна. — Ейли не можеше да се успокои.

Аз, тя и разгневените ни хора се бяхме събрали около Шона в преддверието на голямата зала. Щеше да е по-добре, ако го бяхме оставили да си поеме дъх, но не можехме да го направим. Лечителят, извикан от лейтенанта на баща му, се опитваше да затвори раните, но те бяха дълбоки и ужасни, и кръвта му беше оплискала навсякъде, а острието на ножа беше засегнало дори вътрешността на устата му. Невъзможно беше да не му останат белези. Кейт беше свършила добра работа за майка ми.

— Не. — Гласът на Шона беше променен и фъфлец, но в него се долавяше само търпение и съчувствие, и скрито потискане на болката. — Не си виновна ти.

— Не ти му причини това — рече гневно един от хората на баща им.

— Тихо. — Лечителят избърса потта от челото си. После притисна нов ленен парцал към бузата на Шона и даде знак на един от бойците да го придържа така. Лечителят се беше опитвал да затвори раните цял ден и половината нощ, но не стигаше доникъде. Шона беше изпадал в безсъзнание няколко пъти и беше изгубил доста кръв, преди лечителят да спре кръвотечението, но нито веднъж не извика и не изруга. Остави това на Ейли и на мен. Беше потънал в мълчание, сякаш се беше вкопчил в онази своя част, която тя не беше успяла да промени.

— Вещица. Вещица. — Ейли едва сдържаше гнева, мъката и разкаянието си.

— Стига толкова — изсъсках аз, посочвайки с поглед непознатия лечител, притеснен за нея.

— Не! Кълна се, Сет...

— Тихо! — Лейтенантът на Нийл надигна глава. — Слушайте.

— Какво? — попита раздражено Ейли през сълзи.

Цялата сграда беше потопена в неспокойно мълчание. Равномерното мърморене от предния двор секна. Разнесе се тропот на

ботуши; връх на копие се остърга в камък, мечове скърцаха в ножниците си. Някакъв изнервен кон тропна с копито и изцвили пронизително. Стори ми се, че дочувам въздишката на вятъра, който се виеше между дърветата далеч отвъд входа на пещерата.

Първо почувствахме съзнанието му: студеното му, гневно съзнание. Не може да не стиснеш гневно зъби, когато усетиш, че някой от твоите е пострадал. След това го чух, всички го чухме: тропотът на копитата на дяволския кон.

— Той дойде — казах аз. — Той е тук.

* * *

Тринайсет часа, след като го бях повикал, брат ми спря коня си в предния двор. Когато влезе с големи крачки в сградата, Конал не ме погледна; не погледна никого, освен Шона. Той взе много внимателно лицето му в шепите си и го погледна. Пусна го и го погали по косата. След това се обърна и отвори широко вратите на залата, профучавайки покрай зашеметените пазачи. Стъпките му отекнаха в каменните стени, докато вървеше сред смълчаните хора към подиума на Кейт.

— Какво си направила, Кейт? Имаше ли нужда от това? Само за да удовлетвориш суетата на Лилит?

— Близнаците винаги са си вирели носовете, Ку Хорах. — Кейт му се усмихна любящо. — Може би този урок е бил необходим. Ще им помогне и на двамата. Смирението е добродетел.

— Нямаш никакво право. Те бяха заложници заради мен! Ако баща им беше жив, щеше да ти обяви война.

Сух смях, пърхане на мигли.

— Да, но не е.

Той беше олицетворение на стомана и лед.

— Но аз съм.

Да лежиш отпуснато върху диванче може и да става за флиртуване с ухажорите или капитаните ти; става и за позиране пред подчинените ти, за да могат да ти се възхищават по-добре. Кейт беше направила голяма грешка, когато бе решила да посрещне Конал по този начин. Той се извисяваше над нея и изглеждаше много по-силен, по-благороден и изпълнен с достойнство. Изглеждаше хиляди пъти по-

гневен. Кейт не се ползваше със симпатията на всички хора в залата, нито с уважението им. Флиртуването ѝ изведнъж започна да изглежда глупаво и аз не бях единственият, който усети как изведнъж тя потреперва. В очите ѝ за миг проблесна страх: прикрит, ясен страх на жена, която се е изправила пред смъртта си и го знае. Перо да паднеше на пода в залата, щеше да се чуе; бях разигравал тази сцена в съзнанието си хиляди пъти и се зачудих дали Конал може да сложи край на всичко тук и сега, като поиска короната от нея. Но той ѝ се беше заклел във вярност и въпреки нарастващото си отвращение все още не беше готов да я предаде.

Мигът отмина и Кейт се взе в ръце.

— Да не би да оспорваш решението ми, Конал Макгрегър?

Гневът на брат ми премина в изненада.

— И от кога това е престъпление за народа на Ший?

Настъпи продължително мълчание, по време на което те само се гледаха в очите. Не знам какво прелетя между тях; никой не разбра и според мен никой няма да разбере, дори сега. Но накрая Кейт примигна и се изправи.

— Махай се от очите ми, Ку Хорах. Можеш да прибереш заложенниците в крепостта си, но кажи на лейтенанта си Реил, че той поема командването ѝ. Що се отнася до теб, да видим дали животът сред простосмъртните ще те научи на по-добър самоконтрол.

Аз се отдръпнах назад ужасен. Не можех да повярвам, че го чувам от устата ѝ, но пък не виждах друг начин да избегне свалянето от власт. Опитах се да чуя оживените шепоти и мърморене в залата, да отгатна каква подкрепа ще получи, ако реши да ѝ се възпротиви, но не можах да разделя шока от веселието, раздражението от съчувствието. Бях изтръпнал от страх.

Но когато затръшна вратата на залата и дойде при мен, Конал се усмихваше.

— Е, Сет, аз съм изгнаник. От другата страна на Воала, естествено.

— Значи идвам с теб — отвърнах аз. Това не беше проява на смелост; той просто нямаше да отиде там сам. Бях чувал твърде много от страховитите истории на Йорна, знаех какво мислят простосмъртните за нас и на какво са способни. Това най-вероятно бяха приказки, разказвани на уплашени деца, но аз не исках да

рискувам. Естествено, че нямаше да го оставя да се изправи пред тях сам. Естествено, че щях да отида с него.

Той ми се усмихна.

— Естествено, че ще дойдеш.

Така и стана. И много пъти след това съм се чудел как ли щяха да се развият нещата, ако не бях отишъл.

ВТОРА ЧАСТ В ИЗГНАНИЕ

— Време е да се научиш да четеш, дивако. — Конал тръсна тежката кожена торба върху грубата маса и ми се ухили.

Аз го наругах.

— Речникът ти несъмнено се нуждае от обогатяване.

Отново изругах.

— Да не би да смяташ, че не съм достатъчно нещастен?

Той леко помръдна рамене.

— Винаги можеш да се прибереш у дома, Сет. Не си длъжен да оставаш.

Аз отново го наругах, както правех винаги, защото този разговор го бяхме провеждали стотици пъти през последните няколко мрачни месеца. И отново си помислих с копнеж за портала във влажната зелена гора, през който бяхме преминали, за да достигнем до този свят. Той беше толкова близо, само на един ден бърза езда оттук.

Не исках да живея на това място, но не исках и да изоставям Конал. Простосмъртните се оказаха точно такива, каквито ми ги беше описал Орна: пълни с въшки, пълни с болести, командвани от жреци. Допусках ги до себе си единствено на един къс меч разстояние. Те живееха в мизерия и мрак, а ако бяха богати, живееха в по-натруфена мизерия. Баня? Човек би могъл да си помисли, че никога не са чували за вода, освен ако не ставаше дума за варенето на противния алкохол, който като че ли никога не спираха да пият. Изглежда, не можеха да направят връзка между мръсотията, в която живееха и мръсотията и болката, в които често умираха. Нищо чудно, че бяха простосмъртни.

Конал, естествено, казваше, че те не са виновни за това. Казваше, че така са устроени, така е била развита расата им, че са по-предразположени към болести и поквара от нас. Каза, че животът им постепенно ще започне да се удължава.

Моята теория беше по-различна.

Ето какво си мислех аз: те не можеха да четат мислите си. Не знаеха нищо за болката, мъката или смъртта, докато лично не се сблъскваха с тях, но дори тогава се интересуваха повече от болката и

мъката на другите, отколкото от своите собствени, и точно затова не правеха нищо по въпроса. Може би това бе причината природата да им даде толкова кратък живот. Смятах, че моята раса ги превъзхожда неимоверно и очевидно природата беше на моето мнение.

Конал не одобряваше разсъжденията ми, но отказваше да влиза в спорове.

— Не се възгордявай толкова, Сет — казваше обикновено той. Или пък: — Пред меча всички сме еднакво смъртни, Мурлин.

Вероятността да умра от гордост по време на изгнанието ми не беше голяма. От великолепните стаи в крепостта на баща ни се бяхме озовали в колиба с пръстен под, тръстиков покрив и стени от камък, кал и оборска тор. Вътрешността ѝ беше опушена до черно, защото колкото и да се мъчехме да запушваме дупките около вратата, студът винаги успяваше да се вмъкне вътре, но пушекът никога, ама никога не намираще лесен път навън. Поддържахме черната ни къща колкото се може по-чиста, но и нашият ентусиазъм имаше своите граници. Конал харесваше местоположението ѝ, на около две мили от струпаните наблизко колиби и ферми, полускрита сред офики и брези. Аз не намирах нищо, което да ми хареса. Мразех това място.

Конал измъкна няколко прашни книги от кожената торба и отвори едната от тях. Тя миришеше на прах, червеи, пушек от свещи и знание.

— Не съм казвал, че ми е чак *толкова* скучно — промърморих аз.

— Какво друго имаш да правиш тази вечер?

Отстъпих назад.

— Бих могъл да почистя мишите изпражнения от шкафа с храната.

Той се разсмя, сграбчи ме за раменете и ме накара да седна на близкия стол.

— Богове, защо я докарах дотук?

— Не знам. Защото Лилит е била добра майка, сигурно. Откъде ги намери? — кимнах аз към книгите.

— От свещеника.

— Жреца?

— Нали ти казах, че вече не са жреци. Той е *свещеник*.

Независимо как го наричаше, жрецът не беше чак толкова зле. Той беше висок и слаб, аскетичен и рязък, но достатъчно добродушен. Практичността му ми допаднаше, защото религията му явно се променяше според времената: дори простосмъртните не можеха да решат какво точно иска техният бог от тях. Жреците, които се наричаха свещеници, бяха подгонили жреците, които се наричаха жреци, и те или приемаха тяхното учение (както беше направил нашият), или бягаха. Спореха за неща, които не можех да разбера, с изключение на това, че новите жреци бяха далеч по-склонни на сексуално въздържание и много против танците и пиенето. Що се отнася до мен, цялата им пасмина трябваше да бъде пратена в техния ад, където нито щяха да танцуват, нито да притесняват когото и да било.

Нашият поне не беше алчен за десетъка, който събираше от паството, и аз се възхищавах от косите му, които бяха побелели, макар човекът все още да имаше доста живец у себе си. И когато се случеше да забележи Конал, той се отнасяше добре с него. А всички, които харесваха брат ми, бяха добре дошли, освен това мъжът никога не направи грешката да се опита да ме покръсти. Когато се приберях у дома и го заварех да философства на чашка с Конал, той ми кимваше и се усмихваше по своя си официален начин, но това беше всичко. Смяташе ме за малоумен, но това не ме притесняваше.

— Каза ли му, че ще ме учиш да чета?

— Не. — Той ми хвърли смразяващ поглед. — Не говоря с никого за теб. Нали така искаш?

— Да. Какво пише тук? — Забодох пръст в корицата на едната книга, покрита с украсени йероглифи, които все още не можех да разчета.

Този път лицето на Конал помръкна.

— „Демонология“ — каза той с леден глас. Но аз някак си разбрах, че не се ядосва на мен. — Това е книга, която е задължителна за четене, а не развлекателна литература. Както и следващата: „Malleus Maleficarum“^[1]. Да не започваме точно с тях.

— Хубаво — свих рамене.

Той се подсмихна и побутна към мен третата книга.

— Хайде, да започваме. После ще ми благодариш за това.

Така и стана. Накрая наистина му бях благодарен, че ме е научил да чета и да пиша. Оказа се много по-полезно, отколкото бях готов да призная, когато още бях на четиринайсет и смятах, че зная всичко за всичко. За голямо мое разочарование Конал не спря дотам. Той се опита да ме научи на политика и философия; опита се да ме запознае със съвременния свят, как простосмъртните са го създали и как и защо Ший правят нещата по по-различен начин.

Трябваше да ме научи и на древната история: как прамайките проявили достатъчно здрав разум, за да разберат как се развиват отношенията между нас и простосмъртните; как в онези години, когато расата ни била силна и притежавала магията, те създали Воала, защото повече не сме могли да живеем, в един свят с простосмъртните. Как сме били твърде различни от тях. Как все повече сме предпочитали да оставаме само в нашето си измерение, докато накрая те съвсем ни забравили.

И как понякога някои от нас не издържали и се връщали тук.

Това вече не го разбирах. Да избереш да отидеш в изгнание, когато всъщност имаш избор? Подобно нещо биха направили единствено ламирите. Народът на Ший беше отсякъл този безумно извратен клон от своето семейно дърво и вместо това ламирите бяха избрали да всяват хаос сред простосмъртните (и да търсят свои протежета сред тях). Ламирите преминаваха между световите с постоянство и упоритост и накрая ни принудиха да поставим пазачи до порталите, за да ги спрем, но въпреки това те пак намираха начин да преминават отвъд.

Това изобщо не беше от полза за репутацията ни. Те бяха повредени, тези ламири. Липсваше им нещо. Сигурно така са били създадени — те не обичаха живота, а само смъртта и болката. Кой знае защо боговете са ги измислили точно такива? Може пък въобще да не са мислили. Може те просто да са се появили, докато боговете са гледали на другата страна.

Аз никога не ги бях виждал, а и нямах особено желание. Дори Конал не беше, защото Григар и останалите капитани на укрепления ги бяха прогонили още преди да се родя. Но ние слушахме историите и треперехме, и се радвахме, че вече ги няма. Те никога не се завърнаха — според мен не ги беше страх от мечовете на Григар и останалите, но той им беше развалил веселбата и те си бяха намерили друго, по-

обещаващо място за игра сред беззаконието и бедността на другия свят.

Ах, бедността. При първото ми изгнание бях станал свидетел на много неща, виждах ги из целия свят. Видях деградация и глад, които бяха ужасни, но никога не се потресох така, както първия път. Народът на Ший работеше здраво и се биеше здраво, но също така живееше и обичаше, и се забавляваше здраво. Простосмъртните се раждаха единствено с тяхното си достойнство, а накрая умираха с нищо. Изпитвах жал към някои от тях и бих могъл да им помогна, но Конал не ми позволи. „Не е разрешено — каза ми той. — Те имат различни традиции, различни правила. Животът им принадлежи не на тях, а на техния бог и техните жреци“.

Зимата беше по-милостива от жреците: тя убиваше много от старите и болните, макар понякога да вземаше и доста от по-младите. Онези мрачни месеци бяха тежки, много тежки. За пръв път усетих студ, какъвто не бях изпитвал дотогава, продължителен студ; и за пръв път в живота си усетих истински глад.

Но изгнанието си имаше и своите плюсове. Дори въздухът на другия свят беше по-добър от подземните зали на Кейт, а пролетта, която настъпи след първата ни зима там, беше прекрасна, сякаш за да компенсира дългите трудни месеци. Тя ни донесе друг вид сняг — от ронещите се листенца от цветовете по дърветата и зашеметяващите жълти цветя, обсипали всички поляни и хълмове.

С настъпването на пролетта започнах да оценявам и привлекателността на някои от момичетата. Те нямаха деликатната свирепа красота на девойките Ший, но притежаваха някакъв неопределим чар и земен поглед към живота, който ужасно ме привличаше.

И бях наистина обиден, че никоя от тях дори не ме забелязваше.

Когато сръдната ми мина — аз бях много по-възмутен от Кейт, отколкото самия Конал — се опитах да се успокоя и да се насладя на другия свят. Това не ми се струваше възможно без компанията и приятелството на жените. За съжаление като че ли никоя от жените нямаше нужда от моята компания.

Това не можех да го разбера. Не бях някой грозник, приличах на Конал. Той беше смятан за красив дори сред Ший — но простосмъртните момичета се интересуваха повече от него, отколкото

от мен. Неведнъж или два пъти бях виждал как някое момиче от смрадливото селище се обръщаше по няколко пъти след него и му се усмихваше, но ако приятелките ѝ или майка ѝ я повикваха, тя бързо изтичваше при тях и споменът за него бързо отлиташе от ума ѝ.

Това не го притесняваше изобщо. Той като че ли се забавляваше, както се забавляваше и с работата си. Конал не беше смятан за кой знае какъв ковач сред народа на Ший, но можеше да изработва обикновени оръжия и сечива, освен това проявяваше голяма изобретателност при ремонтването на разни неща. Не беше и истински лечител, но като повечето от нас знаеше доста неща за билките и корените, както и за наместването на костите, така че услугите му бяха търсени редовно.

Но никой от клиентите му не завърза приятелство с него. Ако вечерта видехме в кръчмата някой фермер, да речем, той никога не поздравяваше Конал, макар през деня да го беше обсипвал с благодарности заради излекувания му кон, утешеното дете или поправеното рало. Човек би помислил, че Конал просто се е изтрил от паметта им, точно както ставаше с момчетата. Дори жрецът повдигаше изненадано вежди, когато Конал подхващаше разговор с него.

Най-накрая брат ми се съжали над мен и ми разкри истината в един разочароващ ден, когато аз най-накрая успях да привлека погледа на едно от момчетата в селото. Няколко девойки се бяха събрали край ручея и перяха, разголили крака във водата, смееха се по техния си груб начин и флиртуваха с момчетата. Любимка ми беше най-тихата, момиче с дълга черна плитка, сериозни зелени очи и леко скептична усмивка. Бях я забелязал отдавна и си мислех, че може да ми допадне. И ето я там, ухажвана от момчетата с червендалести груби лица и без капчица ум, а аз не можех да понеса този удар върху суетата ми. Промъкнах се в групичката им, усмихнах се на моето тъмнокосо момиче и издърпах мокрото ѝ шотландско наметало от водата. Със запретнати поли и крака, зачервени от студа, тя ме възнагради с усмивка и аз усетих прилив на страст.

— Я виж ти! — каза един от другите. — Какъв красавец, а? Откъде се появи?

— О, знаеш го — обади се едно от момчетата. — Живее при ковача.

— А, да, знам го. — Първото момиче ме измери с критичен поглед. — Братът на ковача.

— Мълчаливецът. Нали знаеш какво казват за тихите води?

Момичето с тъмната коса продължаваше да ме вълнува най-много, но се наслаждавах на вниманието на всички останали.

— И какво казват?

— Сет. — Ръката на Конал незнайно как се беше озовала на рамото ми. — Ела за малко. — Той се усмихна на момичетата, притисна показалец към слепоочието си и го завъртя като ясна обида към здравия ми разум или интелигентността ми.

Брат ми ме издърпа настрани и когато погледнах през рамо, видях, че никой от групичката не ни изпраща с поглед. Вниманието им беше съсредоточено върху червенокосия младеж и дребния му грозен другар. Спрях се и ги изгледах презрително, но Конал ме дръпна след себе си.

— Вече са те забравили, за щастие. Да не си пиян?

Аз бях бесен.

— Щеше да ми излезе късметът с нея, Ку Хорах. Ние какво, да не сме монаси?

— По-непорочни от монасите — ухили се той. — Стига да знаеш кое е добре за теб.

— Първото момиче, което изобщо ме забелязва — рекох горчиво аз, — и ти ме отмъкна от нея. Да знаеш, че хич не е лесно. Те имат странни вкусове. Мъжете, които харесват, приличат на конски задници.

Конал се разсмя и ме побутна към кръчмата.

— Не е това. Вината не е в теб. Ти си една тлееща топка от сексапил и красив външен вид, ясно ли е? Сега млъквай, пийни едно и забрави ценните си нужди.

Не се сдържах и също се разсмях.

— Ти черпиш.

— Естествено. Виж какво, сериозно говоря. Те не те виждат, Сет. Не те *виждат* наистина.

Погледнах го мрачно.

— Така е. Заради Воала. — Той разпери подигравателно ръце.

— Но той е просто една тънка ципа между световите — възразих.

— Така е, но освен това е и твоя защита. От тази страна... Воалът не точно ни крие, но ни осигурява прикритие. Бързо ни

забравят. Изплъзваме се от мислите им като вода от шепата.

— А?

— Знаят, че сме тук, но не ги интересуваме.

— Разбирам. — Замислих се за миг. — Това обяснява много неща.

Кръчмата беше мрачна и опушена, като всяка друга колиба в селището. Не беше дорасла да се нарича странноприемница. Държеше я една жена от равнините — кой знае как се беше озовала при дивите планинци. Те се събираха тук, за да си купят добро пиво, лошо уиски и да забравят. Мястото смърдеше на алкохол и изветрели надежди.

— Чуй ме, Мурлин. — Конал сложи едно шише с уиски на масата и ме смушка в ребрата. — Не оставай с погрешно впечатление. Убийство няма да ти се размине. Ти си незабележим, не невидим. Ясно ли е?

— Можеше да ми го кажеш по-рано.

— Е, вече го разбра, нали? — Той сви рамене. — Мислех, че няма да ти хареса.

— Ще го преживея. И какво се очаква от мен? Да лежа в леглото и да си мисля за Орах?

Той се усмихна.

— И по-лошо можеше да бъде. Няма да стоим вечно тук.

Щеше ми се да не го бях казвал. Почувствах се така, сякаш бях измамил Конал и бях предал Орах. За да сменя темата, казах:

— Не може ли просто...

— Какво?

Огледах селяните, които бяха просто едни роби на вожда на клана им. Имаше и по-лоши земевладелци; сигурно имаше и по-добри. Мъжете седяха в полумрака на кръчмата, вперили погледи в мръсните си чаши, пребити от работа, работа и пак работа, само за едното оцеляване. А жените им работеха още по-здраво за по-малко дори.

Мразех ги и ги съжалявах. Къде беше музиката им, танците и радостта от това, че са живи и дишат този свеж въздух?

— Бихме могли да направим всичко по-добро за тях — казах аз. — Да подобрим самите тях. Бихме могли... да променим съзнанията им.

Конал замълча, докато пълнеше чашите ни с уиски. След това пое голяма глътка и леко ме потупа по бузата.

— Това е под достойнството ти, Мурлин.

— Нямам достойнство. — Веднага съжалих за думите си. Той беше забил нож в гордостта ми, но аз се бях оставил да ме провокира и думите ми тежаха от самосъжаление.

— Те имат свободна воля също като нас. Защо не са я запазили?

— Като че ли ще им помогне някак — изсумтях аз.

— Виж какво, колко силен според теб трябва да е умът ти? Ще успееш да повлияеш на един или двама. Да промениш нечие възприятие, да пипнеш тук-там някой спомен. А дали трябва да го направиш... — Той сви рамене. — Според мен — не.

— Защо не? Ние сме по-добри от тях.

Видях как в очите му проблясва раздразнение.

— Понякога направо ме отчайваш. Опитай се да се пребориш с хората чрез ума си, но само ако те могат да отвърнат на удара ти. Ако знаят какво правиш — защо не? В противен случай е също толкова почтено, колкото да се изправиш с гол меч пред невъоръжен мъж. Да не би да искаш да бъдеш като Кейт или като майка ти? — Той кимна към невъзпитаните пиячи. — Кейт иска да манипулира умовете им. Иска да ги управлява, да притежава света им.

— А защо не го направи тогава? — промърморих аз. — Така или иначе прави каквото си поиска.

— Не може. — С облекчение забелязах, че отново се ухилва. — Затова иска да се отърве от Воала. В главата си има достатъчно сила, за да контролира тълпата, дори цял един народ. Но не може да го направи, ако не я виждат.

— И тя ли е незабележима като нас? — попитах аз.

— Доста. Иска да я виждат, умира да бъде обичана от тях, но не знае как да унищожи Воала. Това не е по силите ѝ, слава на боговете.

Гледах да общувам с боговете колкото се може по-малко.

— Защо?

— Помниш ли какво каза Ленора онази нощ, когато ти ни шпионираше? Истина е, че ние имаме нужда от Воала. Простосмъртните лесно се плашат, а оттам до омразата има само една крачка. Унищожим ли Воала, ще унищожим Ший. Накрая ще се стигне и до това. — Той поклати глава. — Ще ми се да мисля, че Кейт не го разбира. Че не го е обмислила докрай, нали разбираш? Иначе защо би причинила нещо такова на собствения си народ?

— Защото си пада по някой простосмъртен? — Сетих се за хубавото момиче на пазара и слабините ме заболяха. — Аз съм с Кейт.

Това трябваше да е шега. Поне отчасти. Но в гласа му повя хлад, когато каза:

— Ти си ми брат, Мурлин. Искам те на моя страна.

Погледнах го. Не можех да повярвам, че дори може да си го помисли.

— Винаги — казах. — Винаги ще бъда твой роб, Ку Хорах. Никога няма да те предам.

Той вдигна поглед, потърси очите ми и се усмихна притеснено.

— Знам, Мурлин — отвърна. — Знам.

[1] Известен трактат по демонология, ръководство за лов на вещици, написано от германските инквизитори Хайнрих Крамер и Якоб Шпренгер през 1486 г. — Б.пр. ↑

— А, да, брат ти. Строг е към теб, нали? Мисля, че така трябва, красиво мое момче.

Примигнах над гадното уиски и надигнах чашата си, за да погледна през нея, като през замазан филтър, към говорещата.

Значи най-накрая ме бяха забелязали. На всичко отгоре тя ме смяташе за красив. За нещастие новата ми обожателка беше същата стара гарга, която държеше кръчмата. Беше се облегла на стола, от който само преди пет минути беше станал Конал, за да поговори по работа с мелничаря. Аз останах да се цупя на масата. Каква ирония, че точно сега не ме оставяха на мира.

Името ѝ беше Синклер. Законната ѝ работа беше пивоварство; а иначе тя плащаше на няколко мъже, които живееха на хълмовете, да превръщат едросмляното брашно в уиски. Земевладелецът се правеше, че не вижда или просто не му пукаше, а може би споразумението го устройваше, както устройваше и всички останали.

— Здравсти — казах аз. — Какво искаш?

Тя изсумтя и ме изгледа високомерно, след което дръпна стола на Конал и се стовари върху него, облягайки голите си жилести ръце на масата.

— Твърде стара съм за теб, а? Не знам защо си помислих, че няма да си чак толкова придиричлив, като виждам, че в леглото ти няма момиче.

Усетих как ченето ми увисна и рязко го затворих.

— Виж какво, не се обиждай, но...

Тя нададе дрезгав вой, който приех за смях.

— О, не се стряскай, момче. Ти си още млад и аз не искам тялото ти. Колкото и да е хубаво. — Намигването ѝ беше толкова показателно, че не се сдържах и се разсмях.

— А откъде знаеш, че е така?

— Виждала съм го — отвърна бързо тя и си наля чаша от уискито, за което ѝ бях платил доста пари. — Минавам често през

стръмната клисура покрай водопада. Виждала съм двама ви с брат ти как плувате сутрин.

— Какво нахалство — промърморих.

— Какво дупенце — отвърна тя и отново нададе онзи странен вой, който би трябвало да е смях. — Много е апетитно, и твоето, и неговото. И не само. Ако бях с двайсет години по-млада...

— Да бе, да — отвърнах аз. — По-скоро четирийсет.

Тя се изхили над чашата си, после я пресуши на един дъх и я поклати пред мен. Аз се ухилих, но очите ѝ проблеснаха сериозно.

— Знам ви какви сте — каза тя. — Виждала съм и други от твоя вид.

Отблъснах чашата си встрани и станах.

— Ще си тръгвам.

— Не. — Приличната ѝ на кокоши крак ръка се вкопчи в китката ми с изненадваща сила. — Не ви мисля злото.

— Така ли? Кажете ми тогава едно нещо. — Изтръгнах се от ръката ѝ, но седнах отново и вперих поглед в очите ѝ, прегърнал собственически бутилката с уиски. — Защо разговаряш с мен?

— Нали ти казах. И преди съм виждала хора от твоя вид. Знам, че другите не могат да ви видят много добре. — В гласа ѝ звучеше прикрита гордост. — Казват, че самата аз имам малко от кръвта ви. Притежавам зрението.

— Да бе, *зрението*. — Но вперих очи в нея. Зад сбръчканата кожа и вени, и малките туфи коса се криеха изящни скули, високи, подчертани и добре оформени. — Добре де, може би *малко*. И недей да вярваш на всичко, което чуваш. Две зрения! Пророчество! Там, откъдето си взела кръвта си, лейди, има само конски фъшкии.

— Виждаш ли? Нарече ме лейди. — Тя се усмихна, разкривайки огромния си златен зъб, а бузите ѝ се покриха с бръчици. — Това напълно го доказва.

Раздразнен, завъртях очи.

— Какъв е смисълът от този разговор? Да разбере, че не желаеш тялото ми?

— Казвам ти да внимаваш. — Рязката промяна от смях в сериозност ужасно ме изнервяше.

Аз се поколебах.

— Ние и без това внимаваме.

— Да, брат ти е мъдър човек. Ти не чак толкова, но пък си още само момче. — Лъскавата ѝ усмивка отне хапливостта от забележката ѝ. — А и аз не съм единствената, която ви вижда добре.

По гърба ми пробягаха тръпки.

— Така ли?

— Така я. И ти знаеш много добре кого имам предвид.

Наистина знаех. Имаше един от тях, който винаги ни забелязваше, един мъж, който винаги кимаше на Конал, без да се усмихва. Нашият земевладелец, нашият нов господар. Маклауд.

Конал казваше, че трябва да сме му благодарни за мястото, където можем да живеем и да работим. Аз не бях, но за щастие не го виждахме често. Понякога той идваше в селището на кон, придружаван от хората си, събираше рентата, разрешаваше спорове или произнасяше присъди над крадците и измамниците. Той беше граф и предводител на клана, един от някогашните мормери^[1], които векове наред управляваха земите на другия свят и никога не се подчиняваха на опитващите се да им се месят крале. Това им даваше власт, която аз презирах; толкова ми се искаше да зашлевя плесница на самодоволната му физиономия, да му покажа, че съм му поне равен, че съм син на капитан на крепост, издънка на могъщ клан на Ший. Но това нямаше да му говори нищо, а аз щях да бъда бичуван или жигосан, или прогонен от жалкия ми дом, затова запазих презрението си за себе си.

Но пък Конал го харесваше. Той харесваше повечето хора, независимо дали го забелязваха или не.

Не исках да окуражавам Ма Синклер и клюките ѝ, но любопитството ме гризеше здраво.

— Маклауд. И в неговите вени ли тече кръвта?

— Той ли? В никакъв случай! — Тя се разсмя, но после снижи глас и продължи заговорнически: — Но казват, че си има *работа*. С вас. С Хората на мира, имам предвид.

— Ако наистина знаеш толкова много за нас — казах аз, — никога няма да използваш този израз.

— Добре. — За пръв път ми се стори обидена. — Той си има любовница от вашите. Това обяснява всичко. Маклауд знае как да ви вижда. Внимавай. Само това искам да ти кажа.

Тя се изправи, грабна полупразната ми бутилка и се затътри към бара. Бях толкова изненадан от нахалството ѝ, че можах само да зяпам

с отворена уста след развяващата се мърлява пола. Но тя просто остави бутилката на мръсния под и грабна друга от рафта. Донесе я обратно и я тръшна на масата пред мен.

— Ето — прошепна. — Това е по-добро. Следващия път ще дам от него на теб и на брат ти, както и всички други пъти, когато идвате.

Аз повдигнах скептично вежда.

— И защо?

Тя отново ми намигна; за възрастта си знаеше много добре как да изглежда похотливо.

— Защото съм суеверна, красиво мое момче. Ако трябва, ще застана на ваша страна.

— Хубаво. Но трябва да знаеш, че от това няма да имаш полза. Работата ти няма да е свършена на сутринта и кравите на враговете ти няма да станат ялови.

— Аз нямам врагове, момче, и съм получила всичко, което поискам от вашия вид. Опитай втората бутилка и ще видиш. Мога и да лекувам. Научи ме един като брат ти. — В очите ѝ проблесна похотлива носталгия. — Преди *трийсет* години. Така че едва ли ще се наслажда на бузките ти.

Засмях се, грабнах бутилката и се надигнах да последвам Конал, но тя отново ме хвана за ръкава.

— Не забравяй да го предупредиш да внимава. С лекуването. — Очите ѝ бяха бледи и воднисти, но не това ги караше да изглеждат студени. — Докато всичко върви както трябва, нещата ще бъдат наред. Получи ли се обаче проблем, цялата благодарност ще изфиряса във въздуха.

Аз се изсмях рязко, озадачен и разочарован.

— Това заплаха ли е?

— Предупреждение, моето момче. Прекалено си красив, за да изгориш на кладата.

Глупавата старица просто нямаше какво да прави. И друг път го бях забелязвал при жените на пазара: тя беше стара и самотна, и копнееше за малко повече вълнение. Едва когато по-късно същата вечер отворих бутилката уиски, аз усетих да ме побиват тръпки.

Не че питието беше лошо. Беше твърде добро и аз вкусих истината на думите ѝ, и тогава осъзнах, че тя много добре знае какво говори.

* * *

Опитах се да забравя думите на Ма Синклер. Конал и без това внимаваше твърде много, беше твърде изнервен за вкуса ми; може да се каже, че копнеех за някоя шумна кръчмарска свада, която да поразведри живота ми. Като че ли нямаше нужда от допълнителни предупреждения, а и освен това можех да го наглеждам. Нали затова бях тук.

— Чудя се за Маклауд — казах в една студена и влажна пролетна утрин на Конал.

— Знам — отвърна той. — Аз също. Той сякаш е роден за нападения, а аз не искам да се намесвам в местните войни. Този човек непрекъснато потегля на набези. Подбира си битките.

Точно това имах предвид.

— Той ще ни вземе в отряда си. Сигурно го знаеш.

Също като останалите кланови вождове, и той призоваваше мъжете от клана си — само мъжете! — когато повеждаше сериозна война с някой съсед, но за постоянните си нападения и дребни скандали Маклауд държеше около себе си малък отряд от добре платени мъже, които дори не бяха от неговото семейство, но които му бяха лоялни до смърт и се биеха като дяволи. Те бяха личните му телохранители и всяваха ужас в долината, защото не признаваха никой друг член на клана, освен вожда му. Боговете знаеха, че обикновените членове на клана можеха да се бият и дори им харесваше, след първата чаша уиски бяха готови да измъкнат скритите в колибите си оръжия и да се хвърлят в битка за честта на вожда си. Но телохранителите на Маклауд живееха по-добре от останалите, в замъка на капитана си; те бяха привилегирован елит и съществуваха само за да се бият.

— Това би бил по-добър живот от ровенето в калта — казах аз. — И без това половината от онова, което отглеждаме, трябва да го даваме на земевладелеца.

— Не преувеличавай.

Не преувеличавах кой знае колко.

— Ние можем да се бием. Родени бойци сме. Той ще ни цени, ще ни награждава. Пък и видя ли последния сърп, който направи? За нищо не ставаше.

Той изсумтя развеселено, ръката му се стрелна светкавично към главата ми и ме хвана за ухото.

— Аз не съм фермер, Конал. Аз съм ловец. Аз съм боец. — Беше ми омръзнало да ора земята с взетия под наем кон и общинското рало. Бях роден да получавам зърно и хляб в замяна на дивечово месо и защита на фермера.

— Ако извадиш късмет, те чака дълъг живот. — Конал ме ощипа игриво по ръката, от което доста ме заболя. — Ще се научиш да правиш повечето неща. Постоянните битки притъпяват мозъка. Понякога е добре да стоиш и да порботиш.

— Звучиш като Кейт — казах аз. — Сякаш е добре човек да е скромен. Аз никога не съм я виждал да проявява скромност.

— Няма да споря с теб за това — каза той и завъртя очи. — Но не става въпрос за скромността, а да се научиш на търпение.

— Да, това вече съм го правил — сопнах му се аз.

Конал се засмя.

— Какво му е смешното?

— Щом сам не се досещаш, няма да ти кажа. Пък и без това ходим на лов, нали? — Той извади лъка си от сламения покрив и по земята се посипаха миши изпражнения. — И като се заговорихме за това, отивам да донеса закуска. — След тези си думи той се измъкна в сутрешния здрач.

Моята задача беше да разпаля огъня, но не очаквах да изгубя представа за времето. Затова се стреснах, когато чух Конал да ругае и примигнах. Нима вече се беше върнал?

Вратата се отвори с трясък. В ръцете си той не носеше лъка, нито закуската, а някакъв пакет.

— Какво да правя с това? — изляя той. — Какво да правя с това?

После нежно постави пакета на масата и тогава мръсните парцали, с които беше увит, паднаха настрани и аз видях какво има вътре. Затова се изненадах, когато чух гласа си:

— Какво е това, по дяволите?

Очите му бяха пълни със сълзи, но въпреки това той ме изгледа сухо.

Аз извадих ножа си.

— Трябва да го убием.

Той грубо изтръгна ножа от ръката ми.

— Това е бебе!

— Това е умиращо бебе! Да не си полудял? Боли го, не виждаш ли?

— Нямахте да умира, ако някоя бедна кучка не го беше оставила навън цяла нощ!

— Ама вече го е направила! Няма да оцелее. — Аз отстъпих назад, сякаш неизбежната му смърт беше заразна. Конал ми хвърли поглед, който въобще не ми хареса, и взе съществуването в ръце. То не заплака; зачудих се кога ли е спряло да плаче. Сигурно по някое време през нощта. Ако изобщо е имало сила да плаче.

Според мен то издиша последния си дъх още докато го гледахме. И без това беше просто една торба кокали и сигурно беше болно, защото смърдеше. Но дори след като умря, Конал не го пусна. Той докосна хлътналите му бузи, потърка тънките клепачи над хлътналите очни ябълки, затвори очи и притисна крехката му мъртва главица към гърлото си. Сякаш то можеше да усети нещо, сякаш тази закъсняла проява на нежност щеше да компенсира ужасния му кратък живот.

— Исусе, Сет. Исусе! — Той беше свикнал да използва името на техния бог, когато беше ядосан или разстроен. — Това не е древна Гърция, това е краят на шестнайсети век. — Той отвори зачервените си очи и ме погледна. — Кой са тези хора?

— Точно това не спирам да те питам — помръднах с рамене аз. — Трябва да... ъ-ъ-ъ... какво правят те в такъв случай? — Почти не обръщах внимание на ритуалите им, но бях доста сигурен, че не оставят мъртвите си на грабливите птици и дивите зверове.

— Не знам — отвърна той, но после каза: — Погребват ги.

— В земята? — Опитах се да не повдигам вежди. Разни хора, разни култури. — А ние какво ще направим? Няма да е зле да го заровиш бързо, че ще започне да гние.

— Но то трябва... ще иска...

Аз го погледнах развеселено.

— *То не е способно да иска каквото и да било.*

— Знам, но... — Той го положи на масата, разгъна останалите парцали, огледа набързо мъничкото голо телце и отново го зави. — Момиче е.

— И какво от това?

— Не искам да продължаваме да говорим за него като за неодушевен предмет. Виж какво, не можем просто... да я заровим в земята. Трябва да повикаме свещеника.

— Да не си *полудял!*

На лицето му се беше изписало онова упорито изражение, което бях започнал да намразвам.

— Не става въпрос само за ритуалите. Просто... не искам да го направя, без той да знае. Може да се окаже проблем. Трябва да се посъветвам с него.

— Ако питаш мен, проблемите ще се появят, ако някой разбере за това.

— Някой вече знае — посочи той. — Онзи, който я е оставил. Богове, дали не са очаквали да я намеря по-рано? Беше доста наблизо. Накрая на сечището. Проклятие!

Все повече намразвах Кейт заради това заточение. Досега не бях виждал Конал толкова несигурен и нерешителен. За пръв път аз бях онзи, който трябваше да успокоява, да взема решения. Не бях сигурен дали тази ситуация ми харесва. Освен това нямаше смисъл да вземам решения, ако Конал нямаше да ги приеме.

— Дай да го сложим в земята — казах аз.

— Нея. — Той поклати глава. — Нея. Ще доведе свещеника.

* * *

Аз седях до него — нея — докато Конал го нямаше. Ако беше куче или кон, щях да го оставя и да се захвана с работата си или да се насиля да погледна в книгата, която Конал ми беше наредил да прочета, но по някаква причина не ми се искаше да обръщам гръб на съществото. То лежеше там и сякаш ме обвиняваше.

Нямаше нужда да го съжалявам, затова се опитах — без особен успех — да изпитам съжаление към онзи, който го беше оставил на студената земя да умре. Или може би да не умре. Може би наистина го бяха оставили на Конал. Може би той беше последната им надежда. Изведнъж разбрах паниката в очите му и отчаянието му. *Какво да направя?*

Нищо не можеше да направи, нищо, това се разбираше още от пръв поглед. Как ли реагират простосмъртните, зачудих се аз, когато умре и последната им надежда?

— Проблеми — произнесох на глас. — Проблеми.

Застанах до жалкото трупче и разгънах парцалите. Бях виждал разпънатите кожи в щавачницата; то приличаше точно на тях. Суха опънаха кожа върху костна рамка. Погледнах към клепачите му, сякаш очаквах да зърна движение под тях, очните му ябълки да се размърдат, като че сънуваше дневна светлина. Вместо това над крехките клепачи изжува муха. Очаквах дори детето да примигне, да се размърда и да заплаче, но естествено, то не го направи. Аз гневно прогоних мухата, но тя бързо се върна.

Изпитах нужда да вдигна детето, както беше направил Конал, да го притисна към гърдите си, да го затопля и да го върна към живота. Глупав импулс. Поклатих глава и разтърках червените си изморени очи. Знаех, че богът на другия свят можеше да съживява хора, така че ако пожелае, би могъл да го направи. Това беше негова работа, не моя.

Моите богове не даваха налудничави обещания. Те си гледаха своята работа, а моят живот не беше тяхна работа. Това ми харесваше, харесваше ми, че не се интересуваха от личното ми развитие, че не се опитваха да ме накарат да чувствам вина заради това че съм се родил. Мъчениците не ме впечатляваха, съдиите не ме плашеха и дори сприхавите гръцки и римски богове-воини не ме притесняваха. Те не оставяха битката да си върви на самотек, а вземаха страни и избираха фаворити, намесваха се и унищожаваша превъзходни воини просто по прищявка. Богове!

Чаках и наблюдавах, но богът на мъничето изобщо не се интересуваше от него. Мухата кацна на масата до миниатюрното трупче, аз се възползвах от шанса си и я размазах с един удар. Тя залепна за дланта ми, гнусна и мокра. Ядосано затърках ръката си в панталоните, после се измих със студена вода от кофата в ъгъла. С мокрите си измръзнали ръце отново загърнах детето, като покрих внимателно и лицето му, преди да се появят още мухи.

Когато свещеникът пристигна, първото нещо, което направи, беше отново да я разповие. Искаше ми се да плесна ръката му настрани.

— Не е кръстено — каза той и поклати глава.

Значи това обясняваше безразличието на бога. Запазих каменно изражение на лицето си.

— Какво значение има? — попита Конал. По изненадания поглед на жреца и по начина, по който Конал отмести поглед и прехапа устни, разбрах, че е направил грешка.

— За мен ли? Никакво — отвърна жрецът. После порови в малка кожена торба и измъкна мускалче с масло. — За останалите ще има.

— Хъм — рече Конал. — В такъв случай можеш ли... ъ-ъ-ъ... да я погребеш?

Жрецът примигна.

— Разбира се, че трябва да я погребем. Но няма да е в гробището. Не бива да я поставяме в осветена земя. Ще ме извиниш ли за момент?

Конал ме погледна и сви озадачено рамене, а аз смръщих лице.

— *Чужда култура* — казах.

— *Проклетата неразбираема култура* — отвърна той.

— *Какво означава осветена земя?*

— *Нямам представа. Същото като свещена земя, може би?*

— *И как тогава ги различават?*

— *Не знам.* — Той отново се обърна към мърморещия под носа си жрец, който рисуваше с пръсти кръстове по лицето на бебето. Когато приключи със странните си ритуали, мъжът отстъпи назад и се усмихна тъжно на Конал.

— Мнозина ще рекат — каза той, — че детето е попаднало в преддверието на ада, че няма да бъде допуснато в рая. Искам да знаеш, че аз не мисля така.

— Добре — каза Конал, опитвайки се да си придаде вид, че разбира за какво говори жрецът.

— Можем ли вече да изкопаем дупка за нея? — попитах.

По начина, по който ме погледна жрецът, разбрах, че съм сбъркал. Аз му се усмигнах по най-глупашки начин и след миг той ми се усмихна в отговор, а на лицето му се изписа разбиране, което едва не ме накара да го ударя.

Конал кривеше лице; дори при тези ужасни обстоятелства се опитваше да не се усмихне.

— Аз ще я взема — каза жрецът. — По-добре вие да не се намесвате.

Конал го погледна.

— Обещавам, че ще я погребя — рече тихо жрецът. — В брезовата гора. Прекрасно място. Правил съм го... — Той се прокашля. — Досега винаги съм ги погребвал там.

Конал кимна, стиснал юмруци.

— Мисля, че ме разбираш — каза жрецът, после ме погледна и продължи: — По-добре никой от вас да не се замесва.

— Разбирам. Благодаря — каза Конал.

Жрецът уви отново трупчето на бебето и го вдигна.

— Благодаря ти, че ме повика, дете мое.

Аз отворих уста, за да посоча, че Конал е син на Григар, а не на жреца, но брат ми веднага ме смушка мисловно. Това сигурно беше израз, който те обичаха да използват, помислих си аз, разтърквайки челото си.

— Трябваше да я оставиш там, където си я намерил — казах на Конал след като жрецът си тръгна и той затвори вратата зад гърба му. Вятърът се беше засилил. Вътре се промъкна студен вихър и кожата ми настръхна.

— Знаеш, че никога не бих го направил.

— Колко си сантиментален. Очакват ни неприятности.

Той сви рамене и ме погледна уморено.

— Може би.

— Детето е било оставено нарочно там, Конал. Жената е искала да успокои собствената си съвест, това е всичко. Поредната гладна уста, а е било и болно. Ако е смятала, че може да оцелее, щеше направо да ти го донесе.

— Може би — каза той. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне, но поне от лицето му беше изчезнала онази нещастна пораженческа физиономия. — Какво очакваше да направя, Сет? Да се престоря, че не съм видял детето?

— Ти си онзи, който твърди, че трябва да си траем и да не изпъкваме — сопнах му се. — Добре, в такъв случай предпочитам да имам защитата на Маклауд и оръжие, и възможност да се бия. Знаеш ли какво ми каза Ма Синклер? Че си сбъркал, като си разкрил лечителските си умения и че ще изгориш!

— Не можеш да оставя това бебе! — извика той.

Аз се възползвах от моментната му слабост.

— Какво е *Malleus Maleficarum!*

Той млъкна, придърпа един от столовете и седна на него. Не посмя да ме погледне в очите.

— Чук за вещиците.

— Да, това го разбрах. Жрецът ли ти го даде?

— *Свещеникът*. Да. Но не защото му вярва.

— Книгата е написана от жреци. — Аз нетърпеливо отгърнах корицата. — Ето. Упълномощена от Инокентий Осми. *Невинен*, моля ти се^[2]!

— Това е просто име.

— Истинското му име?

— Не, не точно. Мисля, че те сами избират имената си.

— Че какъв е смисълът от това? — Поклатих отвратено глава. — Кой е той?

— Папа. Някакъв техен върховен жрец — отвърна Конал. — От миналия век.

— Виждаш ли? Те вече нямат *върховни жреци*, но техните *свещеници* продължават да четат гадните им книги. Все същите са.

— Този не е.

— Той е лицемер! Предполага се, че е от новата църква, но дори аз знам, че маслото и кръстенето не идват от Завета.

— Той е реалист! И е добър човек. — Конал въздъхна и разтърка челото си. — Той ми даде тази книга като предупреждение. Инокентий е определил магьосничеството за ерес, и да, еретиците ги изгарят на кладата.

— Ние не сме вещици — изтъкнах аз.

Той се наведе напред, придърпа книгата към себе си и започна да разгръща страниците ѝ, докато не намери онова, което търсеше. След това я побутна към мен.

— Ето тук. Прочети ми го.

Аз изръмжах, но започнах да чета.

Много хора и от двата пола... посредством чародейства, магии, суеверия и ужасни заклинания... премахват и унищожават земните плодове, гроздовете на лозята и плодовете на дърветата...

— Чел съм го това — изсмях се остро аз. — Ние не можем да правим нищо такова. Дори нашите вещици не могат да го направят! А и защо ни е?

— Продължавай — подкани ме той. — Става още по-добре.

— Знам, знам.

Тези вещици тормозят и измъчват мъже и жени... с болести и болки...

— Ох, това са глупости, Конал, стига толкова. Магьосничеството е просто манипулация на съзнанието.

— Не съвсем — отвърна търпеливо той. — Това е злоупотреба със способностите ти. Това е печелене на предимство от твоите... предимства. Но продължавай нататък.

Те не се притесняват да извършват и най-гнусните...

— започнах да се запъвам на думите, повече от отвращение, отколкото от незнание — ... най-гнусните абоминации и жестокости, като така нарушават божествената повеля и стават причина за скандал...

— О, моля те, Конал. Да предположим, че точно божествената повеля ме е дарила...

— Опа, стига! — прекъсна ме той със смях. — Тук няма нищо лично, Сет. Това са просто родова памет и истерия, гнусни съзнания, страх от природата и от собствената им натура.

— Значи няма никакво значение какво правим?

— Не, богове. Ако бях излекувал проклетото бебе, щеше да е още по-сигурно, че ще ме помислят за вещица. Сега не е чак толкова зле. Трябва само да си мълчим и да си дължим главите ниско наведени, но тази вещерска треска ще мине и замине. Също като прилива или като някоя болест. Ако ни достигне и тук обаче, няма да е достатъчно да се спотайваме от погледите им. Ще трябва да бягаме.

Аз ударих с ръка по книгата.

— Ти сам го каза. Дори жрецът — *свещеникът* — не вярва на тези глупости. Това са крайности!

— Стигна ли до трета част?

— Не, замотах се във втората част и онова, в което сме се забъркали. Всички тия промени във формата и сексуални отклонения. Какви си ги вършил зад гърба ми, егоистичен просяк такъв?

— Ха! Знам, че няма да ти е приятно, но трябва да прегледаш и третата част. Там мъченията и смъртта са *задължителни*. При лова на вещици се приемат всякакви свидетели и мотивите им нямат значение. Религиозните инквизитори имат основната дума, не се задават никакви въпроси. Ето. Маклауд е закон сам по себе си, но погледни в този откъс.

Аз отново взех книгата.

Инквизиторите имат власт да мърмрят, да затворят и да накажат всеки човек за извършената абоминация, по всякакъв начин, какъвто преценят...

Преглътнах тежко.

— Сега искаш ли момичетата да те забелязват? — попита ме сухо той.

— Искам да си отида у дома — казах аз.

— Тогавя нека се държим прилично. Един ден Кейт ще си спомни за нас и ние ще трябва да ѝ целунем ръка и да се закълнем във вярност, а ти, Мурлин, ще трябва да го направиш без онази твоя саркастична усмивка, също като мен. А дотогава трябва просто да оцелеем, нали?

— Да — отвърнах аз.

— И да благодарим на Воала — добави той, — дори ако трябва сами да се погрижим за съществуването му.

Аз дори успях да се засмея.

[1] Мормер — благородническа титла в средновековна Шотландия, управител на провинция или област. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. На английски Инокентий и невинен се изписват по един и същи начин — *Innocent* — Б.пр. ↑

Имах нужда от въздух. И двамата имахме. Конал не искаше да мисли за мъртвото дете; аз не исках да мисля за носталгията ми и за това колко ме беше страх. Така че направихме онова, което вършехме винаги, когато бяхме нещастни. Отидохме на лов.

Или, както би се изразил Маклауд: отидохме да побракониерстваме.

В онези години имаше много повече гори, красиви, мрачни, пълни с живот. Ловът беше лесен, стига да проявяваш достатъчно дискретност. Дивечът беше разрешен за много от простосмъртните и от него имаше в изобилие: зайци, птици, всичко. Когато имахме възможност, двамата с Конал предпочитахме сърнешко — харесвахме дебненето и преследването също толкова, колкото миризмата на печено и тежестта в пълните ни стомаси. И тъй като зимата тъкмо започваше, предпочитахме скритият ни склад за храна да бъде добре зареден.

Онзи ден нямахме кой знае какъв късмет, но се чувствахме добре навън, далеч от селището, смъртта и болестите. Когато се отдалечахме достатъчно от онова, което определяха като цивилизация, или сърната се оказваше на непосилно разстояние от нас, обикновено намирахме някое сечище и се биехме с пръчки вместо мечове или тренирахме стрелба с лъкове и хвърляне на ножове. Защото не спирахме да си повтаряме, че един ден ще се приберем у дома и няма да е зле да помним всичко, което сме научили.

Няма да е зле да можем да се бием и да защитаваме по-добре самите нас и нашата крепост. Това никога не го произнасяхме на глас.

Ако някога стигнехме твърде далеч по време на лов, аз често откривах места, подходящи за дом: тук стръмна скала, там устие на поток, морско езеро, навлязло в сушата. Този свят толкова приличаше на нашия — само градовете и фермите, и хората бяха толкова ужасно различни.

Странно: поставях под въпрос съществуването на бога, но никога на Воала. Никога не съм се чудел защо просто не мога да протегна ръка и да докосна моя дом, защо е тъй пълно отделен и скрит от мен и

в същото време мога да зърна очертанията му като някакъв призрак в другия свят. Това беше просто някакъв мираж, но аз знаех, че след два дни път щях да достигна до портала и трябваше само да мина през него, за да се озова отново у дома, обратно в истинския свят.

Но не можех да го направя. Не и докато Конал беше длъжен да остане тук. Понякога ми ставаше смешно как така мога да обичам друго човешко същество повече, отколкото обичах дома си — домът, който ме беше приел, когато никое друго човешко същество не бе пожелало да ме докосне. Така беше — бях готов да се откажа завинаги от дома си заради Конал. Това не се вписваше особено в имиджа, който си бях изградил, но единственото, което можех да направя по въпроса, беше да се засмея.

— На какво се смееш? — Конал се беше излегнал в тревата и гласът му прозвуча твърде сънено, за да е наистина заинтересуван. Надвисналите скали увенчаваха високия хълм; в подножието му се ширеше гората, прорязвана от златни лъчи, и върховете на боровете блестяха на слънчевата светлина. Оръжията ни лежах на земята, където ги бяхме захвърлили, за да се попечем на късното следобедно слънце. Аз седях облегат на гладката сива скала; харесваше ми как студенината зад гърба ми контрастира с топлината на слънцето върху гърдите и лицето ми. И двамата бяхме боси, както винаги, когато ходехме на лов и аз усещах как някакъв паяк лази по пръстите на краката ми. Размърдах ги и насекомото скочи в тревата.

— На нищо — отвърнах най-накрая аз. — Просто съм щастлив, това е.

Той ме стрелна с поглед.

— Най-накрая? Добре.

Отново се засмях.

— Ще бъда още по-щастлив, когато се махнем оттук.

— Аз също. — Той изведнъж се надигна и седна. — Ш-шт.

Чуваш ли?

Замръзнах. Подухваше съвсем лек вятър, който едва поклащаше върховете на боровете. Чувах малките животинки, които вършеха делата си в горския шубрак, както й далечното ромолене и плискане на спокойното море. Дочу се слаб тъжен хленч...

Хленч.

Погледът му срещна моя, после се премести над рамото ми.

— Скалата — каза той.

Тя не беше една, а няколко, притиснати една към друга, като пияници, които се наслаждават на изгледа. Едната от тях беше разцепена като с грамаден меч от времето и климата; от двете страни на разреза все още се виждаха съответните бляскави бели вени. Преобърнах се по корем, промъкнах се между скалите и се ослушах.

— *Спря* — казах на Конал, като се извърнах, за да го погледна.

— *Каквото и да беше, то те чу.* — Той се беше надвесил над мен с разкрячени крака. Погледна надолу и каза: — *Промъкни се още малко навътре.*

Запълзях като змия по корем. Това, че бях по-дребен от Конал, си имаше своите предимства; на мое място досега да се беше заклешил като коркова тапа в гърлото на бутилка.

— *Погледни до лявата ти ръка.*

Виждах какво има предвид. По-скоро го почувствах. Под скалата имаше малка пещера, скрита под пръстта и тревата. Пъхнах ръката си вътре. Там имаше само студена тишина, но аз усещах нещо, което трепереше в каменния мрак. Колебливо отпуснах съзнанието си и нещото изръмжа.

Изтеглих се тромаво назад, треперейки от студ. Конал ме хвана за глезените и ме издърпа.

— Ох — казах аз, докато разтърквах одраните си лакти. — Вътре има нещо, но дотам сигурно има и друг път. И гущер не би се проврял през тази дупка.

Търсенето продължи доста време; тесният вход беше добре скрит между скалите и дори аз трябваше да се наведе почти до земята, за да забележа тесния тунел. Конал изобщо не го видя. Щом се озовах вътре, установих, че мога да стоя прав. Пещерата беше доста голяма и през процепите в скалите проникваше слаба светлина. Очите ми бързо се приспособиха и вече можех да виждам.

В мен се вираха четири светли точки. Собствениците им се бяха напъхали колкото се може по-навътре под скалната издатина и единият отново изръмжа. Наоколо миришеше на смърт и скоро видях пръснатите по пода парчета козина и плът. Малките телца не бяха пострадали особено; мисля, че двете оцелели се бяха нахвърлили върху роднините си от глад, но не бяха достатъчно големи, за да

направят големи поразии. Те имаха нужда от майчино мляко, а по всичко личеше, че нямаше да имат тази възможност.

— *Какво е?* — попита Конал.

— *Вълчета.*

— *И аз така си помислих.*

Легнах по корем и се вгледах в едното от тях.

— *Малки сине на земята* — изрекох нежно аз. — *Mac tire*^[1].

Ръмжене.

— *Малка дъще на земята. Прости ми, любов моя.*

Тя оголи бебешките си зъбки и аз бавно запълзях назад.

Ръмжене.

Въздъгнах, обърнах се по гръб, изпъгнах главата си назад и я дарих с най-красивата си усмивка. Която силно наподобяваше вълчо озъбване. Поне така са ми казвали.

Тя пропълзя напред и подуши лицето ми. Видях, че козинката ѝ е много бледа. Очите ѝ блестяха гладно и когато подпъгнах длан под телцето ѝ, усетих ребрата ѝ.

— *Дъще на земята* — казах тъжно аз. — *Виждам, че един вече е умрял. Ела с мен.*

Тя позволи на ръката ми да обгърне слабото ѝ телце. Когато се надигнах на колене, я държах в ръцете си. Сърчицето ѝ биеше лудо и тя трепереше, но не се възпротиви дори когато запълзях обратно към изхода на пещерата. Оставих я в ръцете на Конал и се върнах за другия оцелял.

Очаквах, че ще намеря още една светла фигурка, затова издирването му ми отне повече време. Очите, които ме гледаха безнадеждно, принадлежаха на черна муцунка. Аз отново коленичих, пъгнах ръката си под него и го извадих внимателно от скривалището му. Този нямаше нужда от убеждаване. Не можеше нито да бяга, нито да се бие.

— *Взе ли другото?* — попита Конал.

— *Няма да оживее. Изчакай малко.*

Оставих палето в скута ми. Той се опита да се изправи, но се килна настрани.

— *Ш-шт* — казах аз и погалих кокалестото му челце с палец. Тихо измъкнах ловния си нож от канията му. — Тихо, сине на земята.

Замъглените му очи като че ли следяха ножа, докато аз проверявах остротата му върху другия си палец, и палето се сви от страх. Един лъч светлина се отрази в острието и проблесна в очите му, оживявайки ги за миг.

И точно тогава той заби бебешките си зъби в основата на палеца ми.

— Ах, ти-и-и... — Рязко хвърлих ножа от страх, че инстинктивно ще го използвам.

— Какво стана? — извика Конал.

Аз не му отговорих, просто взех ножа си и го пъгнах обратно в канията. Малкият черен демон трепереше на коленете ми, където го бях изпуснал, изразходвал последните си сили, но без да сваля поглед от мен, предизвиквайки ме да го убия. Предизвиквайки ме също да го докосна.

— Ще си платиш за това — промърморих и го взех в шепи. С едната си ръка го хванах за врата, за да го държа по-далеч от плътта ми, после го притиснах към тялото си и се измъкнах от пещерата на смъртта. Конал протегна ръка, но аз му казах:

— Всичко е наред — и се измъкнах сам, а малкият вълк се беше вкопчил в мен.

— Само тези ли са? — попита той.

— Другите са мъртви — отвърнах. — Не видях майката.

— Сигурно и тя е мъртва. — С едната си ръка той притискаше светлото женско вълче към гърдите си, а другата подаде на мен. Поех я с признателност, заслепен от ярката дневна светлина, и той ме издърпа на крака.

Когато ме пусна, собствената му ръка беше окървавена. Той ме погледна и повдигна вежди.

— Ще оживея — отвърнах сухо аз. — Малкият разбойник е виновен.

Той се засмя.

— Искам да намеря майката — каза той.

— Защо?

— Тя не е от този свят. Погледни. — Той обърна мършавото бледо пале към мен. То примигна, присви очи, но дълбоко в тях проблесна сребърна светлина.

Никога не се бях замислял за тази светлина. Имаше я в очите на Конал, в моите, в очите на всеки Ший, и аз знаех, че простосмъртните я нямат. Понякога се вглеждаш в очите им, мислейки, че си видял нещо, и тогава осъзнаваш, че това е просто отразена светлина. А в очите на Ший има светлина дори тогава, когато няма какво да се отрази.

— Миналата седмица мелничарят донесе една вълча глава, нали дават награда — казах му аз. — Сигурно се е върнал и за партньорката му.

— Значи я е намерил — рече той. — Но не е открил бърлогата.

— Няма да използвам разни неприлични думи — отвърнах сухо аз, — но тези двете няма да помогнат особено за имиджа ни, нали?

Езичето на малкото бяло вълче успя някак си да стигне носа му и той се ухили.

— В такъв случай въобще няма да споменаваме нашите *домашни любимци* — предложи той.

* * *

Той кръсти вълчицата си Леа заради сивичкото ѝ кожухче. Аз наричах моя с всякакви имена, особено когато ме хапеше, което се случваше често.

— Проклет малък изтърсак — ругаех го аз. — Роден в боклука.

Но такъв си бях аз. И също се научих да хапя.

Накрая името, което му пасна най-много, се оказа Брандир, защото беше твърд като желязо. В противен случай нямаше да оцелее — аз и без това известно време си мислех, че няма да оживее. Но двете палета свикнаха с кравето мляко и гълъбовото месо и накрая доста се охраниха, а Брандир вече не беше онзи агресивен малък гад и започна да пропълзява нощем в постелята ми. Полагаше глава върху ръката ми и ръмжеше и проскимтяваше в щастливите си сънища.

Усетих как го обиквам. А с всяко ново нещо, което обиквах, усещах как страхът ми расте.

[1] Буквално „син на земята“ (вълк) от ирландски *Gaelic* (келтски език) — Б.пр. ↑

— Агнес Сампсън — каза Конал. — Агнес Сампсън и Джеймс Шести.

Брандир се опита да прескочи крака ми и се катурна настрани. Внимателно го вдигнах с една ръка и го сложих на земята от другата страна, където искаше да отиде. Когато си бяхме вкъщи, палетата можеха спокойно да си играят около нас; но когато се налагаше да отидем някъде, винаги ги скривахме в една стара дупка на язовец, която се намираще в подножието на хълма. Те знаеха много добре, че трябва да стоят вътре и да мълчат — бяха вълци Ший и се бяха научили на това още преди да се научат да не пикаят в къщата, — но ние за всеки случай затрупвахме изхода с камъни и клони.

По-черен и от мрака, Брандир си играеше в тъмния ъгъл с кълбото от стари въжета, които му бях дал за играчка. Далеч по-царствена и високомерна, Леа се беше изтегнала по гръб в краката на Конал и се преструваше, че спи. Той я почеса по коремчето и продължи упорито да ме образова против волята ми.

— Джеймс Шести, Мурлин. Коя е майка му?

— Мария, кралица на Шотландия^[1] — отвърнах аз с отегчен глас.

— Мария, кралица на Шотландия — съгласи се той, — която издава закон срещу вещиците през 1563 година.

— Срещу която въстават собствените ѝ капитани и я предават на съседната държава, където е обезглавена след съответния съдебен процес — промърморих аз, но не чак толкова тихо, — създавайки по този начин опасен прецедент.

Конал не каза нищо. Знаех си, че ми е ядосан, защото пълното мълчание често беше признак за гнева му. Преди го бърках с липсата на интерес, докато един ден юмрукът му не се стрелна светкавично към лицето ми.

Сега обаче предпочитах да знам какво ме очаква, затова нервно надигнах глава. Той ме гледаше, но като че ли мислеше дълбоко, дъвчейки нокътя на показалеца си.

Най-накрая каза:

— Внимавай, Сет. Внимавай какво си мислиш.

— Мога да кажа същото и за теб.

— Да. — Устата му се изкриви. — Не забравяй, Сет: на колене. Унижен. Целуващ ръката ѝ пред целия двор. В погледа ти не се чете нищо друго, освен смиреност. Свиквай с тази мисъл.

— Дали Килревин е трябвало да прави същото всеки път, когато се е връщал от изгнание?

— Всеки път. Виждал съм го.

— Дали е жертвал гордостта си?

Конал се поколеба.

— Не — отвърна той. — Не, по някакъв начин успя да я запази.

— Тогава и аз ще я запазя. Дори на колене — казах аз.

Той ме погледна многозначително.

— Агнес Сампсън — повтори той. — Обявена за вещица преди няколко години от Гили Дънкан, докато е бил подлаган на мъчения. Гили Дънкан е бил арестуван за лечение с билки.

— Изводът е, че не трябва да си врем носовете в делата на простосмъртните и трябва да спрем да им правим толкова много услуги.

— Изводът е — каза мрачно той, — че Воалът ни е нужен. Нямаме друга защита. Не трябва да го приемаме за даденост.

— Нали каза, че Кейт не може да му повлияе по никакъв начин?

— Тя няма да спре да се опитва. Двамата с теб ще я откажем от това ѝ намерение.

— Ох — изпухтах. Проклятие. Аз да не съм му някакъв дипломат? Понякога си мислех, че брат ми не може добре да преценява хората. — Агнес не знам коя си — напомних му с въздишка.

— Агнес Сампсън. Образована, уважавана, но това изобщо не ѝ помогнало. Кралят наредил да бъде измъчвана.

— Тогава нека гние в ада на собственото си въображение — казах аз и ударих с ръка по неговата „Демонология“. — Само един малоумник би повярвал на показанията на изтезаван свидетел.

— Да, но за нещастие мъченията не се отразили добре на Агнес Сампсън, тя полудяла и казала на краля, че знае какво е рекъл на булката си в сватбената нощ. И му го повторила, дума по дума.

Изцъках през зъби.

— Това не е особено трудно.

— Трудно е, ако не си наполовина Ший, идиот такъв. Тя не е знаела, че е, не е знаела, че може да чете мислите му. Така че в началото Джеймс е започнал като скептик, а е завършил, пишейки проклетата „Демонология“.

— А с нея какво е станало?

— Удушена и изгорена. Късметлийка.

Аз повдигнах вежди.

— Късметлийка, че първо е била удушена. — Коначално внезапно се изправи. — Стига за днес. Извинявай, Сет. Дойде ми малко в повече.

— Не ми се извинявай — казах аз, преглъщайки хапливите думи.

— Имам малко работа — в селото. Ще се видим ли в кръчмата?
— Той вдигна Леа от краката си.

— Да.

Брандир беше сгащил въжето си в ъгъла. Докато наблюдавах неподвижната му стойка, напрегнатите мускули, внезапното убийствено замахване с лапа, си помислих: той ще стане страхотен ловец. Ако оцелее.

Протегнах ръце и той скочи щастливо към тях. Отворих с ритник задната врата и го изнесох навън, а Леа припикаше по петите ми.

— Хайде в дупката си, любими мои. Също като нас.

* * *

— И той изгубил мъжката си сила, казвам ви. Изгубил я! И то в сватбената си нощ!

Мъжете в ъгъла сигурно се бяха наливали с уискито на Ма Синклер от часове. Разказвачът не можеше да задържи слюнката си зад почернелите си зъби и обливаше другарите си с пръски, докато удряше с юмрук по масата. Но те бяха толкова пияни, че изобщо не му обръщаха внимание. Добре поне, че онзи с цигулката беше спрял да я тормози.

Аз очаровано ги наблюдавах, облегат на бара, докато Ма Синклер ми вадеше бутилка от доброто уиски. Златният ѝ зъб проблесна от ухилената ѝ уста, а аз изкривих лице в преувеличено

недоверие. Нямахме смисъл да се намесвам в разговора. След не много дълго половината от тях щяха да се натръшкат в несвяст по пода.

Ма Синклер обаче не се сдържа.

— Вярно ли, Уилям Макийн? — извика тя към другия край на помещението. — Аз доколкото разбрах, въобще е нямало какво да губи.

Това ѝ спечели мрачен поглед от Черните зъби.

— Дръж си езика зад зъбите, жено.

Понечих да му отвърна, но някой ме изпревари: един дребен арендатор, който живееше по-нататък в долчинката. Той седеше сам в тъмния ъгъл, надвесен над чаша бира, но вдигна глава и погледна към шумната маса.

— А ти се дръж по-прилично, Макийн. Родрик Мор се напи като глупак на сватбата. Нищо чудно, че не е направил нищо през нощта.

Носът и бузите на Черните зъби се зачервиха от гняв.

— Родрик Мор беше прокълнат от вещица!

— Такова нещо няма, лековерен глупак такъв.

Макийн изрева от яд и се надигна олюлявайки се.

— Тъй ли, Маккинън? Осмеляваш се да ме наричаш така в лицето?

— Току-що го направи — сопна му се Ма Синклер. — Сега сядай долу, Уилям, или повече кракът ти няма да стъпи тук.

Мъжът изръмжа и успя да седне на мястото си, преди да се е строполил на земята.

— Само слугите на дявола твърдят, че няма вещерски проклетия — промърмори той.

Този път Маккинън се надигна заплашително.

— Ще се осмелиш ли да го повториш отново с мъжки глас?

Неколцина от останалите се спогледаха неспокойно; едва ли смятаха, че Макийн има някакви шансове да остане достатъчно дълго на крака, за да може да бъде ударен. Атмосферата вече не ми харесваше, а щом видях разтревоженото лице на Ма Синклер, изгубих желание и да се включа в кавгата. Мъчителят на цигулката надигна нервно инструмента си и изкара няколко погребални ноти от нещастните ѝ струни. В този миг разбрах, че вече не издържам. Тръснах чашата си на бара и отидох до него, протягайки ръка. Той се сепна и отпусна лъка.

— Пфу, не му я давай! Него хич го няма в главата! Това е братът на ковача.

— Това не значи, че не може да свири — обади се друг.

Ма Синклер ме гледаше с лошо предчувствие, но аз ѝ намигнах, без да свалям глупавата усмивка от лицето си. Тя сви рамене, сякаш искаше да каже: „С твоите камъни по твоята глава“.

— Да, дай му я, Джон — извика той. — Не ща да ти слушам стърженето. Неговото едва ли ще е по-зле.

Неохотно и с презрение Джон ми подаде цигулката и лъка. Аз изкарах една пробна, дрезгава нота от нея, която накара Макийн да прихне от смях и да засипе отново другарите си със слюнка. Последва нов дрезгав тон, този път по-мелодичен, и инструментът ми проговори. Горката цигулка, вината не беше нейна. Затегнах един от ключовете ѝ, изпробвах още един дълъг тон и се усмигнах. Тя харесваше докосването на пръстите ми. Протегнах единия си крак напред, подпрях се на тока на обувката, поставих инструмента под брадичката си и засвирих.

Мисля, че досега не бяха чували нищо такова. Те си имаха техните джиги и рилове, които, бяха доста жизнени, но в тяхната музика не се усещаше размазващият див ритъм на нашата песен, която ти влиза в гърдите и кара сърцето ти да бие силно, а кръвта да кипне. Гледах ги и се усмихвах, а те ме зяпаха с отворени уста. Но независимо дали харесваха музиката ми или не, аз виждах как краката им потропват по пода, а пръстите им барабанят по масата. Не бях най-добрият цигулар в моя клан, не бях свирил и от доста време, и когато най-пияният от тях се надигна и се впусна в тромава джига, се разсмях, представяйки си как Реил щеше да ги накара да танцуват, докато не си изпочупят краката.

Ма Синклер ме гледаше със смесица от признателност и възхита; Маккинън седеше като хипнотизиран и от главата му бяха изхвърчали всякакви мисли за бой. Аз бях влязъл в крачка и свирех като дявол, като *техния* Дявол, *техния* Анти-бог. Простосмъртните казваха, че той е баща и повелител на всички Ший: така си мислеха те за нас. Ние не бяхме Хората на мира: ние бяхме Низвергнатите, Ангелите на Ада, непоправимо зли. Обърнах гръб на тълпата и изведнъж се изпълних с гняв, който се вля в цигулката, докато тя не започна да вие като демон.

Тогава се изсмях силно и отново се обърнах с лице към тромавите ми танцьори. Макийн отстъпи толкова бързо назад, че падна по гръб.

Сега всички се смеехме, дори Макийн. Студ обгърна тялото ми, но аз не осъзнах, че вратата на кръчмата е отворена, докато нещо още по-студено не прониза съзнанието ми.

— *Престани.*

Цигулката изпищя и замлъкна, и тишината се спусна над помещението като замръзнала плащеница. Когато Конал взе инструмента от ръцете ми, аз го погледнах с триумфална усмивка.

— Привличаш вниманието към себе си? — промърмори той и я тикна в ръцете на Джон Скапания Свирач.

— Момчето е добро — промърмори Джон, страхувайки се да ме погледне.

— Ха! Момчето не би трябвало да има такива умения. — Това беше Макийн, но когато Конал се обърна към него, той изсумтя и отмести поглед.

Макиинън не можа да се сдържи.

— Ти си глупаво същество, Макийн, ти и глупавите ти приказки. Само допреди миг щастливо тръскаше дебелия си задник...

Нещата може би щяха да се влошат, но в този миг в стаята влетя една жена, която в бързината си не обръщаше внимание, че полите ѝ се търкат в калта. Кристин Маклин, селската клюкарка: вечно кисела лелка, която обичаше първа да научава всичко. Новините сигурно бяха добри или поне си заслужаваха. В противен случай кракът ѝ нямаше да стъпи в кръчмата; бях подочул възгледите ѝ за онези от нас, които го правеха и тя шумно изразяваше неодобрението си към онази жена Синклер и незаконните ѝ казани за уиски.

Тя изсъска развълнувано няколко думи в ухото на плешивия си съпруг и аз забелязах как сърдитите му очи се разширяват от изумление. Новините бързо се разнесоха, мъжете наскачаха и бързо се прекръстиха, забравяйки, че не би трябвало да го правят. После бързо скриха ръцете зад гърбовете си и се спогледаха виновно. Шепотът премина в мърморене, което прерасна в силен груб шум.

Конал ме хвана за ръката.

— Да се махаме.

— Какво става? — Аз грабнах бутилката с уиски. Определено имахме нужда от разтуха.

— Нищо хубаво. — Той стисна ръката ми и ме повлече след себе си към изхода, промъквайки се покрай тълпата, която беше започнала да се стича към пазара.

Аз го наричах пазар, но там никога не беше имало истински пазар; хората просто разменяха храна и пиво, сечива и умения. Той представляваше просто утъпкано празно пространство пред църквата, между кирпичените къщи и мелницата. Без да пуска ръката ми, Конал рязко спря и ме бутна назад.

Жрецьт лежеше по гръб, с глава върху дигата, която ограждаше църквата. Той продължаваше да се гърчи и тресе, докато тълпата се събираше около него. Малко след като пристигнахме, спазмите спряха и той остана да лежи там вцепенен.

Конал изруга под носа си.

— Нещо не е наред — промърмори той. — Сет, това не е редно. Прилича на...

Гласът му рязко секна, когато някой го блъсна напред и аз бях повлечен заедно с него. Конал погледна стреснато през рамо, но нямаше начин да разбере кой го е блъснал. Нечий глас, който не можах да разпозная, извика:

— Ето го ковача! Той е лечител.

— Да, така е! Пуснете го да мине!

Конал пусна ръката ми и ме бутна назад към хората, за да застане сам до трупа на жреца.

Клюкарката Маклин стоеше някъде до мен; можех да чуя гласа ѝ.

— Падна по гръб, изведнъж. Като дърво. Никога не съм виждала нещо такова. Даже не можа да извика, горкият. Притисна ръце към лицето си, сякаш беше поразен от гръм и така си отиде.

Тя се наслаждаваше на случилото се с цялото си сърце, дъртата крава.

— Тук има нещо неестествено — изръмжа нечий глас зад мен.

— Това не е първото неестествено нещо, което видях днес. — Макийн ме стрелна с поглед и се ухили гадничко.

— Припадък — подхвърли някой. — Удар.

Очите на жреца бяха широко отворени, но в тях не се виждаше капчица светлина, те бяха изпразнени от съдържание. Забелязах как ръцете на Конал леко треперят, докато спуска клепачите му, но се наложи да опита няколко пъти — очите не се затваряха, сякаш жрецьт

не можеше да повярва какво му се е случило. Докато наблюдаваше действията на Конал, тълпата утихна. Най-накрая той успя да спусне клепачите и очите останаха затворени. Той колебливо отмести ръце.

— Значи нищо не може да се направи? — Беше мелничарят. Убиецът на вълци.

Някой промърмори нещо в другия край на тълпата. Не можах да чуя думите му, но някакъв глас изрази тъжното си съгласие:

— Да. Адски си прав.

— Мъртъв е — каза Конал и се изправи. Поколеба се за миг, сякаш реши, че пропуска нещо, после отстъпи назад и притисна гръб към първата редица зяпачи. Кристин Маклин, която си беше пробила път напред, за да вижда по-добре, отново направи с пръсти онова прекръстващо движение пред гърдите. Останалите започнаха да се споглеждат и последваха примера ѝ.

Конал изруга тихо под носа си.

— Пристъп? — попитах го аз, когато той отново ме повлече към къщи.

Той замълча за миг, поглеждайки през рамо. Отново никой не ни наблюдаваше. Всичко пак беше наред. Поне така си мислех.

— Възможно е. Да вървим.

Но явно не всичко беше наред. Познавах Конал много добре.

— Какво има?

— Проблеми — каза Конал и се изплю на земята. — Да вървим.

[1] Мария Стюарт (8 декември 1542 г. — 8 февруари 1587 г.) — кралица на Шотландия и Франция, претендентка за английския престол. За участието си в заговора срещу английската кралица Елизабет I е осъдена за държавна измяна и екзекутирана. — Б.пр. ↑

Лесно беше да се каже да не изпъкваме много. Трябваше да бъдат свършени толкова много неща, да се купува хляб и бира, да се ловува. Не можехме вечно да стоим далеч от селото, но прекарвахме в него колкото се може по-малко време. Притеснявах се за Ма Синклер, но известно време не посмях да стъпя в кръчмата.

Изглежда, селото не можеше да живее без божи човек и още преди старият свещеник да е изстинал в земята, се появи нов. Виждахме го наоколо: проповядваше мрачното си евангелие, мръщеше се на флиртуващите девойки, притискаше кокалестите си длани пред гърдите в молитва, но не стъпваше в кръчмата, както правеше предишният жрец. Този беше доста по-млад, макар че от изпълнената му с достойнство походка и морални висини човек би си помислил, че е живял по-дълго и от Ший, но никога не е обичал нищо.

Ние така и не отидохме на служба в малката мрачна църква; никога не бяхме ходили и нямахме намерение да започваме сега. Освен това пристигането на жреца съвпадна с болестната епидемия в селото. В началото дори Конал и аз се оказахме с треска и гадене, сякаш болестотворните миазми бяха плъзнали из цялата долина и не можеха да се разсеят. Ние не се разболяхме от чумата, ако наистина беше чума; просто не бяхме свикнали да се разболяваме и Конал ми се струваше още по-изнервен. Той мърмореше, че хората от долината го смятат за лечител, че не знае каква е тази болест и какво да прави с нея, затова няма смисъл да си показва носа навън. После го чух да мънка нещо под носа си за вина, за лъжа и че по-добре да си държим устата затворени и да не изпъкваме много.

Не беше чума. След няколко седмици болестта отмина и животът в долината се върна в нормалното си русло. Ние преглътнахме лошите си предчувствия, посещенията ни в селото зачестиха и правехме всичко възможно да не обръщаме внимание на религиозните тиради на жреца, които той изнасяше на калния пазар. Стараехме се да не изпъкваме много и вярвахме във Воала. И аз почти бях забравил за свещеника, почти се бях научил да не се притеснявам от проповедите

му за божия гняв и собствената му омраза, когато един ден той прекоси долината, мина през брезовата горичка и почука на вратата ни.

Конал се стресна, изпълнен с подозрение, но нямаше как да изгони човека. Жрецьт се намъкна предпазливо в черната къща, на лицето му беше изписано презрение, което не можеше да прикрие, и той сумтеше от отвращение. Този мъж беше най-кокалестото създание, което бях виждал през живота си. Бледите му очи имаха жълтеникав оттенък, кожата му имаше цвят на пергамент, косата му беше рядка и изтощена. Само боговете знаеха — е, поне неговият бог — как беше успял да омагьоса селото и долината.

— Добър вечер, братя мои. — Той се усмихна. Усетих как ми се повдига; не му се усмихнах в отговор, но Конал сграбчи ръката му, погледна я и я пусна бързо, сякаш беше хванал змия.

— Не съм ти брат — изтъкнах аз.

Той ме изгледа, без да каже нищо, достатъчно продължително, за да ме накара да се размърдам от неудобство. Когато не сипеше омраза и гняв, гласът му напомняше шумоленето на вятър през мъртви листа.

— Ти си глупакът, нали? — Той ми се усмихна заговорнически. — А може би не си, а?

Конал беше отстъпил леко назад към дървения стол и аз знаех защо, но може би точно това му движение ни издаде; може би просто Брандир не можа да потисне недоверчивото си изръмжаване. Леа го перна с лапа, но вече беше късно. Аз погледнах разтревожено към жреца, но той просто се наведе и погледна замислено към палетата под стола, след което отново се изправи.

— Какъв странен избор на... — Той се поколеба и облиза горната си устна, — ... домашни любимци.

Знаех, че мъжът щеше да каже, нещо друго, но той подбираше думите си много внимателно.

— Много мило, че ни посетихте, отче — каза машинално Конал.

— Моля — усмихна се мъжът. — Не ме наричай отче. Аз съм пастор на моето стадо. Нямам никакви идолопоклоннически амбиции.

— Не. — Конал се изчерви и ме погледна. Аз завъртях очи. През цялото време знаех, че той допуска грешка: опитваше се да разбере тези хора и техните мутиращи теологии, онзи техен бог, който не можеше да реши какво иска. Тихичко му го казах, но той дори не ме погледна. Просто изглеждаше нещастен.

— Не сте идвали на църква — каза жрецьт. — Нали знаете, че присъствието е задължително?

— Да, отч... ваша свет... свещенико — успя да изрече неуверено Конал.

— Разбира се, вие сте нови тук, затова ще проявя снизхождение. — Той огледа от глава до пети дрехите ни. Аз отказвах да нося грубите риза и шотландска пола на селянин; намирах ги за грозни и неудобни, макар че според селяните си бяха доста практични. Накрая дори Конал се предаде и също като мен се върна към ризата и панталоните, направени от кожа или вълна. Притесняваше се, че ще се набиваме в очи, но удивените погледи секнаха след малко повече от седмица. Свикнаха с нас. А аз свикнах с Воала. Всъщност дори започнах много да го харесвам.

Но този мъж ни беше забелязал. И изглеждаше така, сякаш няма намерение да ни остави току-така. Усетих как горната ми устна се нацупва, затова побързах отново да приема неутрално изражение.

— Духовният презвитериански съд излезе с декрет — обяви той с тънка усмивчица, — че онези, които не посещават неделните богослужения, трябва да бъдат наказвани на стегалката.

Двамата просто го гледахме със зяпнала уста.

Той се обърна и погледна изпитателно Конал.

— Чувам, че често си правил компания на моя... предшественик.

— Да — отвърна Конал.

Жрецьт тихо цъкна с език.

— Преподобният Дъглас не е проявявал особена страст в прилагането на божията воля. Откакто пристигнах, свърших толкова много работа.

— Лошо — казах аз. — Трябва да си почивате. Елате в кръчмата.

Погледът, с който ме стрелна, беше неочаквано открит, и ненавистта в него бликаше с кристална чистота.

— Уискито — изсъска той — е абоминация. Хората в тази долина признаха греха си и осъзнаха, че се намират в смъртна опасност. — Жрецьт изкриви устни. — Надявам се, че скоро ще мога да кажа това и за вас.

Не трябва да плюя. Успях да се удържа да не се изплюя в краката му. Конал кимна и промърмори още някакви учтивости, а когато най-

накрая хлопна вратата зад гърба на жреца, той затвори очи и въздъхна така, сякаш не си беше поемал дъх, откакто мъжът прекрачи прага ни.

Брат ми се обърна към мен.

— Виждал ли си някога този човек на слънчева светлина?

Намръщих се.

— Сигурно. Нали е лято. Пък и той по цял ден обикаля из долината.

— Имам предвид дали си го виждал изложен на слънчевите лъчи?

Замислих се.

— Не знам. Какво имаш предвид?

Той сви рамене.

— Нищо, в главата ми се въртят разни мисли. Не съм съвсем сигурен. Не се притеснявай.

— *Да бе, да.*

Той изведнъж ми се ухили. Това ми хареса, радвах се да го видя отново в старото му амплоа. Подобно нещо се случваше все по-рядко, но винаги, ми действаше успокояващо. Уплашеният Конал караше и мен да умирам от страх.

Не знаех как ще се отървем от безконечните, затъпяващи ума църковни служби, но Конал трябваше да намери начин. Заклех му се, че ако трябва да търпя смърдящите на сяра убеждения на онзи човек, ще си прережа собственоръчно гърлото и така ще се спася от нещастията си. Дългият живот си е дълъг живот, казах аз на Конал, но пък трябва да си заслужава да се живее.

Конал смяташе, че трябва да се примирим. През живота си не бях се примирявал с нищо, с изключение на проклетите му образователни амбиции. Обичах го и знаех, че го прави от най-добри чувства, но съвестта си беше моя.

Цяла седмица размишлявах върху това, докато главата ми не започна да пулсира от болка. Искрах жрецът да забрави за нашето съществуване, исках да се изтрием от спомените му, както ставаше при останалите, но нищо не се получаваше. Бледите му очи ме откриваха винаги, когато се озовавах в селото, и той се усмихваше.

Страхувах се от него.

Но нямаше да се примиря. Животът ми вече не ми принадлежеше, но душата ми си беше моя и аз отказвах да го направя.

Не исках да ме сложат в стегалката, не исках да ме шибат с камшик и най-вече не исках да се карам с Конал. Той беше моят капитан и имаше право да ми нареди да го направя, способен беше да ме просне в безсъзнание на пода и да ме завлече до църквата. Но ако капитулирах пред този жрец, аз щях да изгубя нещо, което имаше огромна стойност за мен и което никога нямаше да си върна. Отстояването на собственото мнение си заслужаваше изтърпяването на един як бой от Конал или от жреца. Но не бях сигурен дали щеше да се размине само с това и да, много ме беше страх.

Последната ми сутрин в селото беше в една събота. Помня я, защото стиснах зъби и се мобилизирах да се изправя срещу моя капитан същата вечер или, ако не успееш да събера смелост, в неделя на разсъмване. Бях отишъл там сам; трябваше да се тегли чоп за най-добрите дрехи следващата година, да преговарям за заема на общинското рало, да определя цената за подковаването на конете. Бях отишъл да купя и малко бира и уиски, и малко смелост заедно с тях.

Бях толкова напрегнат и неспокоен, че без малко да не чуя мъжете. Но слава на боговете, вниманието ми беше привлечено от един глас: оплакващия се глас на Макийн.

— Тя е проклета измамница. Разрежда бирата и продава твърде скъпо онова нейното калпаво уиски.

Спрях се, но те не ме забелязаха, така че се шмугнах в сенките. Беше ми пределно ясно кого одумват, но онова, което ме обезпокои, бяха ниските им, приглушени гласове и бързите погледи през рамо. Това не бяха просто оплаквания на мъже, които биха отишли право в кръчмата и биха се оставили с радост да бъдат измамени отново.

— Да — рече друг. — И онова, което Родрик Мор ти каза, е чистата истина, Уилям. Жени като тази са заплаха за всички добри мъже. Просто има такива, които не искат да чуват и не искат да знаят за опасността. Това е.

— Да, глупаци! Чак когато собствените им деца се разболеят, когато собственото им мляко се вкисне, когато болестта върхлети самите тях, тогава ще го забележат. Те не се интересуват от нещастията на другите хора: не и докато не им се случи на тях и тогава много съжالياват. Добре, но аз няма да стоя и да гледам как съсипват съседите ми.

— Ти си добър човек, Уилям Макийн. Прав си, време е праведните мъже да вземат всичко в ръце. Аз съм с теб. — Едрият червенокос мъж плесна дебелия ръка на Макийн. — Ще идем да намерим момчетата на Шоу. Те ще искат да участват.

— Аз отивам да наблюдавам мястото — каза сериозно Макийн. — Не бива да й позволяваме да се измъкне, а и тя може да е направила магии, които да я предупредят. Има и други села, които изобщо няма да са благодарни, ако й позволим да отиде там без да бъде изповядана, без да се покае и *без да бъде наказана*.

— Ще повикаш ли свещеника?

— По-късно — изръмжа един дребен мъж. — Първо да намерим момчетата на Шоу. Хич няма да са доволни, ако решим да правим нещо без тях.

Наблюдавах ги как се отдалечават, изпълнени с жажда за кръв и със самочувствие, после се облегнах на кирпичената стена и започнах да пресмятам. Тримата братя Шоу: къщата, която дяляха с добитъка си се намираше на около миля нагоре по долината, но тази тълпа тука въобще не се беше разбързала. Те се наслаждаваха на момента и искаха да продължи колкото се може повече.

Конал беше казал, че ужасът от вещиците идва на вълни, като прилива. Каза, че години наред този ужас ще бъде стаяван и лека-полека ще се засилва, докато накрая не се събуди с рев като океанска буря. Конал се надяваше, че ще успеем да избегнем прилива по време на нашето изгнание.

Такъв беше брат ми, вечният оптимист.

Ма Синклер държеше сърдитото си старо пони в една пещера под малка скала, заградено единствено от стръмните склонове, сивите скали и собственото му нежелание да бяга. То ме погледна под рошавия кичур на челото си, без да спира да преживя твърдата трева, но когато го хванах за грубата грива, не се уплаши. Само преглътна тревата и ме ухапа, после аз също го ухапах и двамата бързо се разбрахме, така че аз го поведох през тесния проход в скалите.

Когато стигнах до скалите, надвиснали над селото от север, спрях и погалих понито по топлия врат. Тук, от скалите, се виждаше цялото малко селище. Никой не поглеждаше насам, освен по случайност, и аз можех ясно да видя гърба на кръчмата и Уилям Макийн, който се криеше зад нея.

Засмях се, а понито тръсна врата си и изцвили в отговор. Помръдна едното си ухо назад и ме погледна лошо. Почесах го между ушите и отметнах сивия кичур косми от лицето му. Стори ми се, че някъде дълбоко в очите му проблесна сребрист лъч, който не беше отражение на слънцето.

Повдигнах леко клепача му, за да се уверя, след което отново се засмях и пуснах кичура обратно на челото му.

— Ти пък откъде се взе? — Почесах го по врата. — От любовника? От трийсет години ли си с нея? Или той ѝ е подарил майка ти или баща ти?

Понито откъсна още трева и я задъвка, без да ми обръща внимание.

— Мисля, че си ти.

Животното клюмна, сякаш беше работило до изнемогване, въздъхна и подгъна задните си крака. Аз огледах задния двор на кръчмата и глупака Макийн, който си мислеше, че е скрит.

— Ти не си глупаче — казах аз на понито. — Знаеш много добре какво трябва да се направи.

* * *

— Ма — казах аз, почуквайки по бара. — Трябваш ми.

Раздразнена, тя обърна гръб на клиента си.

— Какво има, момче? Заета съм, не виждаш ли?

— Трябваш ми — повторих аз. — Ела веднага. Става въпрос за понито. Понито има нужда от теб.

Брадатият мъж ме погледна.

— Ей, не можеш ли да я оставиш на мира? — Той нетърпеливо потропа с пръсти по бара.

Ма Синклер се обърна към мен. Изгледа ме продължително и сериозно, и най-накрая се усмихна. Зъбът ѝ проблесна.

— Спокойно, Донал, момчето е дошло да помогне. А ти ще си помогнеш сам, докато се върна.

— Да си помогна сам ли? — Брадаткото не чакаше втора покана и присъствието ми вече изобщо не го интересуваше. Аз грабнах едно калаено канче от бара и поведох възрастната жена към задния изход.

В края на усойната алея, която минаваше през двора и водеше към улицата, протегнах ръка пред Ма Синклер и тя се спря. Вдигнах чантата с дрехи, пари и храна, които бях събрал набързо от колибата ѝ, и ги хвърлих в ръцете ѝ.

— Искаш ли да вземеш още нещо?

Тя огледа набързо съдържанието на чантата.

— Това е достатъчно. Ти си добро момче. Толкова ли е зле?

— Много. Ш-шт, един от тях се крие отзад.

— Кой?

— Макийн.

— Ох, момче. Той е доста по-голям от теб.

— Водя си помощник. — Аз пъхнах пръсти в устата си и отворих дървената врата.

Точно навреме отвън се разнесе тропотът на копита, понито се появи в двора и разтърси гривата си. Сянката на Макийн, притисната към задната част на къщата, се отдели от стената и той пристъпи напред.

Понито не беше воден кон и изобщо не приличаше на такъв, но може би беше познавало някой от тях в един от предишните си животи. И определено знаеше какво се очаква от него. Когато вниманието на Макийн сякаш беше привлечено от вратата на кръчмата, то повдигна срамежливо и изкусително глава, леко изцвили и затупа с копито по камъните. Дъртата кранта изви грациозно дебелия си врат, напърчи мършавата си опашка и за миг дори изглеждаше красива.

— Е-ех — изтананика Макийн, — а ти откъде се появи, мое гиздаво момче?

Той протегна ръка към юздата на понито, и когато пръстите му докоснаха муцуната му, моите се свиха здраво около калаеното канче. Той не погледна кончето в очите, нито обърна внимание на рязкото отмятане на главата му. Огледа го от всички страни и отвори устата му, за да погледне пожълтелите му зъби; и тогава понито, засегнато от дързостта му, ухапа яростно пръстите му.

Не исках да стане точно така, нито глупакът да запици като момиче, но набързо му запуших устата с един силен удар с канчето. Той залитна назад и се стовари по лице в калта. Улових бързо понито за юздата и набързо привързах чантата към седлото му.

Ма Синклер не се правеше на оципана девственица; тя бързо запретна поли и когато се наведох да я повдигна към седлото, успях да зърна кюлотите ѝ. После ѝ подадох една манерка с вода и една с уиски, които тя бързо пъхна в колана си.

— Тръгвай — казах аз, плеснах понито по задницата и то трوماво препусна.

Когато се разделихме, слънцето вече се беше спуснало ниско над хълмовете, но ние се намирахме достатъчно далеч от долината, за да видим синевата на океана, която блещукаше на хоризонта.

— Така — каза тя. — Изглежда, никога повече няма да видя кръчмичката си, но пък ти благодаря. Ти ще се справиш ли?

Аз се обърнах и погледнах към долината.

— Той така и не ме видя.

— Донал те видя, обаче.

— Да, но аз съм глупакът на селото. Ще решат, че ти си ударила Макийн — отвърнах аз, помръдвайки с рамене.

— Да. Вярно е, че мога и че с удоволствие бих го направила.

— Ще се оправя — повторих аз. — Ти по-добре тръгвай. Колкото се може по-далеч оттук.

Тя се наведе напред и аз усетих сухите ѝ устни върху бузата си и миришещия ѝ на уиски дъх върху кожата си.

— И вие се махайте оттук, ти и брат ти. Мисля, че и за вас идва времето да си вървите.

— Да. — Имах неприятното чувство, че беше права. Хванах поводата на понито и стиснах възлестата ѝ ръка около него. — Тръгвай, Ма.

Тя ме погледна и се усмихна.

— Нали ти казах.

— Какво?

— Ще бъда на ваша страна. Суеверията се оказаха верни, нали?

— Да — промърморих аз.

Гледах как тя и понито ѝ поеха по билото на хълма; полата ѝ беше запретната върху голите ѝ груби крака, а понито вървеше бавно и с достойнство по обраслия с прецип хълм и гонеше досадните мухи с опашката си. Тя повече не се обърна.

Това беше последният път, когато видях Ма Синклер. Никъде не я открих жива, но не я намерих и в някой вонящ затвор, нито я чух да пици в някоя клада, затова ми се иска да мисля, че е успяла да си намери някое друго местенце. Надявам се, че е открила някое селце, където са харесали уискито ѝ и са нямали нищо против лечителските ѝ умения, отварите ѝ и красивото ѝ съсухрено лице. Ще ми се да мисля, че е оцеляла в този лов на вещици и всички други, които последваха, но така и не можах да разбера със сигурност.

Обърнах се към селото, чиито пушеци от комините едва се виждаха в далечината, и се затичах нагам.

Не исках отново да минавам през селото, затова реших да го пропусна и да поема по дългия път към дома. Но това не ми попречи да видя групичките хора, които се стичаха към и без това пълния с народ пазар. Докато гледах забързаните им фигури и чувах високите им гласове, които звучаха заплашително, осъзнах, че трябваше да проверя какво става. Промъкнах се край ниските стени с наведена глава.

Както правех винаги.

Жрецът беше там, застанал до една купа сено. Той не чакаше хората да се съберат и стоеше там мълчалив, но когато се приближиха до него, ги смъмри. Настойчивостта му ги накара да се разбързат още повече, уплашени, че могат да изпуснат нещо.

— Какво чакате? — извика той, удрайки с юмрук в парцаливата си стара библия. — Да дойдат посред нощ за децата ви?

Спрях се притеснено и се притаих под един мизерен сламен покрив. Думите му бяха достатъчни, за да ми настръхне гърбът. Може би предусещах какво ни чака.

— Да не би да чакате да нахранят с вашите бебета своите вълчи другари?

Тълпата изохка ужасено.

— Вече са взели едно дете — извика някой. — Бебето на Рона Маклин!

— Да! Горката ми сестра! Горкото й кърмаче! — Плачливият глас принадлежеше на Кристин Маклин. — Преподобният Дъглас я намери. Той я погребя, но не в свята земя. Бог да я прости.

— Намерил ли? — сопна се мелничарят. — Може да е бил в съдружие с магьосниците!

Наложи се да запуша устата си с ръка, за да не изругая на глас. Всички те обожаваха стария жрец. Но онова, което усещах във въздуха, беше чиста лудост.

Прекъсна ги мъжки глас.

— Чух, че не можела да го храни. Последното нещо, от което е имала нужда, е поредното кърмаче. Оставила го е до къщата на ковача само защото е чувствала угризения.

— Това е лъжа! — изпищя Кристин Маклин.

— Нощта беше студена. Детето е било болно. Не можете да обвинявате за това ковача.

— Можем да го обвиним, че го е убил! — извика мелничарят. — За да го пренесе в жертва на господаря си!

Жрецьт разпери ръце, призовавайки към спокойствие.

— Ако предишният ви свещеник се е съюзил с врага, той вече отговаря за това пред Бог. Нека не се занимаваме с мъртвите. — Той замълча и бръчките между веждите му се задълбочиха. — Макар да е вярно, че смъртта му беше неестествена.

— Магия! — изсъска някой.

Някак си предусещах, че точно тази дума ще бъде изречена.

Жрецьт поклати тъжно глава.

— Ако в това обвинение има някаква истина, преподобният Дъглас трябва да бъде ексхумиран и изгорен на клада. Така е речено.

— Той не трябва да се намира на свята земя! — извика някой. — Неговият господар дяволът го порази! Видяхте ли изцъклените му очи?

— Да, и не можахме да ги затворим! Нещо беше уплашило човека до смърт!

Настъпи тишина.

— Да, така е — промърмори най-накрая някой. — Той не можа да затвори очите на слугата на дявола!

Спомних си как Конал стоеше съвсем сам и безпомощен пред тялото на жреца, опитвайки се да затвори изцъклените му очи и изведнъж ужасно ми се догади. Но не смеех да издам и звук. Отстъпих назад в сенките и точно тогава жрецьт вирна глава и ме погледна право в очите.

Усмяхнах се. Помислих си, че ще ме издаде, но той замълча.

Бях готов да се развикам възмутено; за щастие някой го направи преди мен. Беше Маккинън, арендаторът, самотникът.

— Ковачът е добър човек — извика той. — И всички вие го знаете много добре!

— Така ли? — попита смирено жрецьт. — Какво знаете всички вие за този непознат?

— Нищо! — извика мелничарят, стрелвайки със злобен поглед Маккинън.

— Добър човек! — сопна му се той. — Ковачът изцери децата ти! Да, и *твоите* също, Уилям Макийн!

Жрецьт притвори очи, сякаш бе ужасно наскърбен.

— А-а-ах...

— Дали са били церове? Или е било магия? — попита една жена вместо него.

Жрецьт се обърна към Макийн, който стоеше вдясно зад него. Изражението на лицето му показваше смесица от наранена гордост и злобна омраза, макар да беше скрито от окървавената превръзка на главата му. Ръката му също беше превързана.

Очевидно не го бях ударил достатъчно силно.

Жрецьт го посочи с дългия си пръст.

— Това е един добър и уважаван мъж — каза тихо той. — Разкажи ни историята си, Уилям.

— Смятахме да се изправим срещу вещицата, която беше омагьосала Родрик Мор — каза мрачно той. — Пивото не е единственото нещо, което вари тази жена. Аз стоях на стража...

— Наблюдавал си я, докато бандата ти се събере, дебел страхливецо — извика Маккинън.

Макийн го изгледа намръщено.

— Не се меси в това, Малкълм Маккинън. Нищо не разбираш от вещерски работи!

— Вярно е. Но дори ти да го обвиниш за вещер, за това си има съд. Земевладелецът трябва да чуе обвиненията! — Маккинън беше упорит кучи син. Горкичкият!

Жрецьт поклати тъжно глава, сякаш се канеше да обяви нещо, което му причиняваше болка.

— Църковният съвет има думата, по въпросите за ересите и магьосничеството. Гражданските съдилища са обект на Божието правосъдие. Освен това Маклауд коли и беси на север заедно с бандата си наемници. Кога ще се върне? — Той замълча за по-голям ефект. — Навреме, за да спасите децата си?

— Не! — извика някаква жена.

— Него го няма от много време! — извика друга. — Докато се върне, ще бъдат причинени много вреди! Аз подкрепям свещеника!

Кой е с мен?

Разнесоха се ентузиазирани викове и жрецът отново започна да ги успокоява.

— Няма да провеждаме съд на тълпата. Трябва да бъде изправен пред редовен съд — рече той със сериозен глас. — Настоявам.

Последва усърдно клатене на глави.

— Справедлив мъж — извика някой одобрително.

— Ковачът е честен човек! — Малкълм Маккинън не се отказваше, благословен да бъде.

Жрецът леко сви рамене.

— Той установи, че... не може да прекоси прага на Божия дом. Какво ви говори това?

— Той не можа да прекръсти трупа на преподобния Дъглас! Видяхте ли го?

— Но никой от нас не е предполагал... — започна някой, но гласът му бързо бе заглушен.

— Той ни донесе чумата! — С всяка изминала минута истерията им нарастваше и те започнаха да го обвиняват за всяко нещастие, което им се беше случило през изминалите години.

— Половината ни реколта изсъхна заради него!

— Брат му свири на цигулка като самия дявол. Подобна музика не е естествена! Платил е за нея с душата си.

— Те донесоха чумата!

— Това не беше чума — каза отвратено Маккинън. — По-скоро беше болест, донесена от житото. Ако се грижехте по-добре за реколтата, всичко щеше да е наред.

— Да, ама той помогна ли ни, когато болестта ни връхлетя?

„Ако го беше направил и това щяхте да обявите за магия“ — помислих си горчиво аз, но нямаше смисъл да се включвам в спора. В думите им вече нямаше никакъв здрав разум. Те полагаха всякакви усилия да го заменят с безсмислена омраза.

— Той е добър човек и не е никакъв вещер — изръмжа Маккинън. — Какъвто беше и старият свещеник! Тези магьоснически истории са глупости. Детски суеверия!

Жрецът видимо изстина. Гласът му прозвуча студено и мрачно:

— Отричането на магьосничеството е ерес и няма да е зле да не го забравяш. — Гласът му ставаше все по-силен, изпълнен с

решителност. — Злото е по-греховно и по-смъртоносно, когато се проявява като ангел от светлина! Смятате ли, че са изглеждали като добри хора?

— Да — прекъсна го кисело Маккинън. — И не само са изглеждали.

Жрецьт не му обърна никакво внимание. Можеше да си го позволи; тълпата го подкрепяше.

— Самият дявол може да казва молитви! Какво си мислите: че те ще изгорят змийския му език и ще набръчкат устните му? Не! Злото може да се предреша като добро, може да се прикрива много добре; всяка друга вяра е суеверие! Самият Бог е презрял и отхвърлил *Les Mauvais Anges*: Падналите ангели на Сатаната!

Аз се измъкнах от скритото си ъгълче и побягнах. Образован и дори още по-зле, умен! Искаше ми се да заплача, да се развикам; но най-силно исках да се обърна, да се върна в селото и да прережа гърлото на жреца. Ала не можах да го направя. Просто продължих да бягам, макар никой да не ме преследваше. Все още.

Трябва да бъде изправен пред редовен съд. Настоявам.

О, богове.

Денят излъчваше заплаха, небето се спускаше над главата ми, ниско и тежко. Сиво и покрито с едноцветен пласт облаци. Никакво слънце. Опитах се да си спомня дали над пазара грееше слънце; май не. Трябваше да обърна внимание на това, но тогава не само че не разбирах какво искаше да каже Конал, но и почти не можех да мисля трезво.

Трябва да бъде изправен пред редовен съд.

— Конал! — изкрещях аз.

Настоявам... редовен съд...

— Сет? — Той заби брадвата си в големия пън и я остави там. После изтупа ръцете си, докато се обръщаше към мен. — Сет, какво има?

За да не губя време, отворих съзнанието си и оставих Сет да погледне вътре.

— Те са прави. Маклауд отсъства от доста време — каза Конал, откъсвайки се внезапно от мен. Той беше поставил ръка върху главата

ми, взирайки се в съзнанието ми и когато ме пусна, аз едва не залитнах, замаян от разместените ми спомени и преживения ужас. Разкааян, той ме хвана за ръката и ме задържа. — О, Сет. Едва ли ще успеем да се справим с тези проблеми.

— Винаги сме имали проблеми. — Казах го просто с намерението да се успокоя.

— Не, този път е по-различно. Трябва да се махнем оттук или ще умрем. Магьосничество и ликантропия? Срещу това няма защита.

— Съжалявам. За старата жена.

— Стига глупости. Правилно си постъпил. — Той ме погледна с лека усмивка, която не можеше да скрие страха му. — Този път ще го направят както трябва. Те идват за нас.

— Какво да правим?

Той сви рамене.

— Трябва да се върнем у дома. Всичко зависи от милостта на Кейт, но не можем да останем тук.

Усетих как изстивам.

— Но Кейт...

— Не може да ни навреди повече от свещеника. Да се махаме оттук. — Той започна да хвърля малкото ни принадлежности в една торба, докато аз вадех мечовете и ножовете ни от сламения покрив, обсипвайки пода със слама и миши изпражнения.

— Зарежи ги. — Той грабна чувала, с който ги увивах, и сам се зае с тази задача. По слепоочията му беше избила пот. — Вземи Леа и Брандир. И внимавай никой да не те види.

Отворих разнебитената врата на къщата, но той ме спря.

— *Никакви мисловни разговори, Сет. Отсега, докато се приберем у дома.* — Очите му срещнаха моите и преградата в съзнанието му падна като желязна врата; след това той отново се зае с оръжията, а аз се обърнах и побягнах.

Хълмът беше предателски стръмен, обсипан с разпръснати брезови дървета и изпъкнали камъни, обрасъл с гъста орлова папрат, но аз го познавах като пръстите на ръката си. Краката ме боляха, въздухът не ми стигаше, но успях да стигна до пещерата за рекордно кратко време. Разгърнах клоните на храстите, дочух тихите звуци отвътре и ги повиках:

— Леа, Бран...

Пълно заглушаване, беше казал Конал. Щом се сетих за това, веднага се ядосах на себе си. Спуснах преградата, коленичих до прикрития вход и усетих как един предпазлив нос докосва ръката ми.

— Брандир. — Почесах го по гушката. — Трябва да тръгваме, любов моя. Ела.

Зачудих се как ще успея да ги убедя да влязат в плетената торба, когато не можех да използвам ума си, за да ги успокоя. Докато обмислях как да стане, козината на Брандир настръхна и той изръмжа.

Полазиха ме тръпки.

Леа нетърпеливо се опитваше да си пробие път навън, побутвайки Брандир. Сложих длан на главата ѝ.

— Тихо, дъще на земята. Тихо.

Обърнах се, все още на едно коляно, и се загледах през дърветата. Знаех си, че ще чуя гласове. Хладният летен бриз разклати клоните. Над тях сивееше късче небе, покрито с облаци, но нямаше капчица дъжд, нито мъгла. Чувах се птичи песни.

Потреперих.

— Връщайте се вътре — казах аз на вълците. — Обратно. Стойте там.

Леа изръмжа раздражено.

— *Върни се* — казах ѝ ядосано аз. — *Трябва да останеш тук.*

Този път тя направи каквото ѝ беше казано. Така или иначе бях свалил щита, затова реших да опитам.

— *Конал!*

Никакъв отговор. Само безмилостна преграда.

— *Хорах!*

Нищо. Потреперих и само след миг вече тичах надолу, удрайки краката си в стърчащите камъни, но без да забавям ход. Когато опушената къща се появи пред погледа ми, едва успях да се спря и да се шмугна зад една голяма сивкава скала. Сърцето ми се беше качило в гърлото; биеше като чук високо в гърдите ми, затискайки дробовете ми.

Бяха хванали Конал. Шестима яки мъже и жрецът го гледаха със задоволство. Не знам дали се беше опитал да се бие, но сега лежеше по гръб, със завързани китки и окървавено лице, докато те го влачеха към талигата. Той беше в съзнание, но щитът в съзнанието му не помръдваше.

— *Конал!* — изкрещях аз.

Той примигна, сякаш главата му се беше ударила в скала, после се опита да се изправи на крака, но беше невъзможно, защото шестимата продължаваха да го влачат напред. „Страхуват се от него“ — помислих си аз. Те спряха до талигата, започнаха да го ритат в корема, после един натисна главата му с ботуш и зарови лицето му в калта. Страхливци, проклетите страхливци. Докато той риташе и се бореше за въздух, те омотаха една верига около оковите на ръцете му, привързаха го към талигата и се отдръпнаха назад. Единият плесна понито по задницата, то отметна глава и дръпна талигата напред. Конал се олюля и след това тръгна, препъвайки се, след талигата.

Щяха да го оставят да върви, помислих си аз, и това отключи невъздържания ми гняв. Знаех едно нещо: нямаше да отведат брат ми, не и преди да се сбия с тях.

Затичах се по-бързо от всякога, движех се приведен и тих, прехапал горната си устна. Дъвчех я толкова яростно, че усетих вкуса на собствената си кръв, но това не ме интересуваше; не можех по никакъв начин да успокоя гнева си, затова трябваше да стигна до тях, преди да ме е връхлетял напълно. Знаех си, че ще ги настигна. Нямах друг изход. Днес щяхме да загинем или ние, или те. Постепенно ги приближавах, промъквайки се през брезовата гора, надолу по склона.

Те не ме виждаха. Поне така си мислех, докато ужасна болка не прониза главата ми. Проряза мозъка ми като студен огън; болеше толкова много, че дори не можех да изкрещя.

Помислих си, че ще ме убият. Мислех, че жрецът ще ме убие. Такива мисли се въртяха в главата ми, докато светът се завъртя около мен и бързо притъмня, и се превърна в студен мрак и оглушителна тишина, а после в нищо.

Чаках смъртта. Но когато тя не настъпи и когато животът и усещанията ми се върнаха обратно в тялото, предположих, че се намирам в килия. Веднага си припомних всичко. Лежах със затворени очи, неспособен да помръдна от болката, която пронизваше очните ми ябълки. Не исках да отворя очи и да видя пълния мрак. Дори не исках да си поема дъх, за да не помириша мръсотията, покварата и страха.

Под отеклата ми буза се усещаше студена мокрота: бях я очаквал, но не и свежия въздух и богатия аромат на земя и гнили листа. Вместо тежка тишина край мен пееха птици и се долавяше леко шумолене, което може би беше бриз. Усещах дъха му върху кожата на отпуснатата ми ръка и това ме накара да я свия в юмрук.

Пръстите ми докопаха мокри листа и начупени клони. Пуснах ги стреснато и отворих очи. През клоните над главата ми се процеждаше дневна светлина. Отново затворих очи заради пронизващата болка в главата. След това се насилих да ги отворя широко.

Лежах на мястото, където бях паднал, под брезите. Не знаех колко дълго съм бил в безсъзнание, но разяждащата ме жажда и хапещият глад ми подсказваха, че е минало доста време. Макар да беше лято, все пак се намирахме в Шотландия, а аз бях лежал на студената земя твърде дълго. Костите ми се бяха сковали от студ. Изведнъж се разтреперих силно, осъзнавайки, че не жрецьт ме беше повалил. Той нямаше силата да разкъса щита ми, сякаш е най-обикновена паяжина. Конал го беше направил.

Когато се изправих, се тресях неконтролируемо и едва не се строполих отново на земята. Вкопчих се в един клон, опитвайки се да се задържа на крака. Беше ми невъзможно да се движа. Отпуснах се на четири крака и започнах дългото и болезнено пълзене обратно нагоре по хълма. Не ме е срам да призная, че плачех. Студът прерязваше тялото ми като с нож; движението беше истинско мъчение. Мозъкът ми се беше подул двойно и се опитваше да се освободи от ограниченията на главата ми. Мислех си, че никога повече няма да почувствам топлина. Кое то никога не би се случило, ако не бяха отвели брат ми.

Отчаяно исках да се стопля, но се страхувах от това. Ако започнех да чувствам топлината, щях да се отпусна блажено на земята и тогава щях просто да си умра там. Знаех го, бях го научил още като много млад. Не спирах да си го повтарям отново и отново, докато механично движех ръцете и краката си. Бях изпаднал в някакъв транс, когато ръката ми изведнъж плесна в плитка студена вода.

Между скалите се забелязваше слаб проблясък: разпознах хилавото поточе, което течеше покрай пещерата. Гърлото ми пламтеше и въпреки студа, който пронизваше тялото ми, аз се стоварих върху мократа трева, отчаяно ближейки мокрите камъни, засмуквайки влажния мъх, който ги покриваше. Не знам колко време прекарах там, но когато вече бях утолил жаждата си, тялото ми се тресеше. Насилих се да запълзя отново.

Когато стотици метри или стотици години по-късно стигнах до бърлогата, се добрах до отвора и се промуших вътре. Палетата лежаха тихо и трепереха, но в мига, в който успях да се намърдам в тясното пространство, те пропълзяха до мен и притиснаха телцата си до моето. Не можех да стана, нито дори да коленича, но имаше достатъчно въздух за дишане, а топлината на животинските тела изпълваше тясната бърлога толкова бързо, че след някой друг век успях отново да се затопля. И всичко беше наред. Поне на този етап.

Имах достатъчно време, за да загърна всички ни с Воала като с топло одеяло, а след това мисля, че отново заспах, да ме простят всички богове, които съществуват.

* * *

Сигурно съм бил в безсъзнание поне два дни и дори не ми се мисли какво е преживял Конал през това време. Той сам си го беше избрал, но това не ми помагаше особено. Когато можех вече да чувствам и други неща освен физическата болка и студа, дойдоха безсилният гняв и отчаянието.

Но те също отминаха, и то далеч по-бързо от болката. Вълчетата се справяха добре, ядяха червейчета, бръмбари и дребни животинки, но беше време да ги нахраня както трябва. Нервно се измъкнах от бърлогата, чудейки се колко ли отчаян трябва да съм бил, за да се

напъхам изобщо вътре. Главата почти беше спряла да ме боли, за сметка на цялото тяло, но тази болка беше оздравяваща.

Забелязваха се следи от безцелно и закъсняло претърсване и аз отново благодарих на Воала. Орловата папрат беше изпогазена, земята беше разровена, клоните на дърветата — начупени. Освен че бяха жестоки, гадовете бяха и недодялани и тромави. Тогава ми хрумна, че жрецът не беше участвал в търсенето — не знам защо, но бях уверен в това. Той просто нямаше да бъде толкова тромав и със сигурност щеше да ни открие.

Щитът около съзнанието ми все още беше на мястото си. Не бях го свалял.

Но поне палетата като че ли разбираха какво става. Останаха на изхода на бърлогата, както им бях наредил, и не се опитаха да ме последват, когато се спуснах по хълма надолу до къщата ни. Вървах безшумно, много по-внимателно, отколкото докато пълзах нагоре. Прекарах часове в изчакване сред сенките на брезите, самият аз превърнал се в сянка, но наоколо не се забелязваше и следа от патрули, никакъв признак на живот, нито стъпка или хръчка на някой небрежен пазач. Може би аз просто не ги интересувах. Може би вече бяха хванали онова — или онзи, — който ги интересуваше.

В къщата ни цареше пълна бъркотия, личните ни вещи бяха разхвърляни по пода, но не бе останало кой знае какво. Най-ужасният удар бе, че оръжията ни бяха изчезнали, но това си беше в реда на нещата. Бяха се опитали да подпалят колибата, но огънят не се беше разгорял добре, затова очевидно не си бяха направили труда да завършат работата докрай. Вратата и всичкият дървен материал бяха откраднати, килерът беше опразнен. Сламеният покрив беше оскубан и нарязан на парчета — това сигурно беше решило проблема с мишките — и те бяха изгорили всички странно изглеждащи дрехи, вместо да ги откраднат; от тях беше останало само едно черно петно на земята и парливата миризма на изгоряло. Нямаше особена разлика отпреди, тъй като готварските огньовете на предишните обитатели и техните предци и без това бяха превърнали колибата в черна дупка. Вдигнах един остър прът от земята и започнах да разравям пръстения под, докато не стигнах до облицованата с камък дупка, която бяхме изкопали за склад на месото. Закланият елен беше започнал да загнива, но това нямаше да притесни вълците.

Нито пък мен.

И до днес това си остава най-вкусната мръвка, която съм ял, и я изядох сурова, разкъсвайки я със зъби. Въобще не погледнах дали из нея мърда нещо: просто нямаше смисъл. Имах нужда да си напълня стомаха и месото нямаше да ме убие. Поне се надявах да е така. Със сигурност храната ми беше по-добра от онова, което беше получил Конал.

Мисълта за него уби апетита ми, колкото и вълчи да бе той в момента. Увих няколко къса месо в едно овъглено парче плат, което някога беше представлявало ризата на Конал, и тръгнах обратно нагоре по хълма. Вълчетата ме очакваха на не повече от метър пред входа на пещерата, макар че муцунките им бяха мокри и те сигурно бяха ходили до потока, за да пият вода. Мъничетата бяха умни и много послушни.

Пъхнах смърдящото месо в бърлогата, после взех вълчетата едно по едно и ги притиснах към гърдите си, оросявайки козинката им със сълзи. Топлите им езичета облизаха лицето ми и те заскимтяха.

— Ще стоите тук — прошепнах им, аз. Не можех да се насиля да говоря по-силно. — Ще останете тук, докато аз... докато ние се върнем да ви приберем.

Не знаех откъде да започна търсенето, но бях наясно, че с Воала или без него, нямаше как да отида открито обратно в селото. Когато стигнах до края на гората, поех в другата посока и продължих да вървя колкото можах, отскачайки в храстите всеки път, когато чуех, че някой се приближава. Нощта настъпи с безлунно небе, но обсипано със звезди и метеоритен дъжд. Лежах в една канавка и го гледах, увит в откраднатото шотландско наметало, което бях намерил оставено да съхне на един храст пред някаква измазана с кал колиба. Продължавах да не харесвам дрехите им, бодливи и груби, без капчица стил, но не можех да отрека, че ме топлеха повече, отколкото бих могъл да предположа. Дори когато дъждът го намокреше, наметалото запазваше телесната ми топлина и аз за пръв път изпитах неохотно възхищение пред практичността на простосмъртните по отношение на някои предмети.

Когато около четири часа след полунощ утринта озари небето, вече бях измислил някакъв план. Събух си панталоните и треперейки, увих в тях няколко откраднати торби с храна (срамувах се заради това, но в един момент гладът успя да надделее над съвестта ми). Хубавата ми риза вече беше доста поизносена, зацапана и достатъчно изкаляна,

за да мине за селска дреха и след няколко неуспешни опита успях да увия шотландското наметало около себе си по начина, по който го правеха хората от клановете. Ходех бос, което беше добре: много мъже носеха обувки, но не и хубави ботуши като моите, а повечето от тях — включително всички жени — не носеха нищо на краката си. Метнах вързопа си на рамо, изоставих каменистата пътека и хванах гората.

Прехвърлих хълма и поех към съседната долина и нейните ферми и селца. Там никой не ме познаваше и можех спокойно да се смеся с простосмъртните, правейки се на глупак и просейки пиво и храна. Те ми ги даваха. Възхищавах се на способността им да комбинират добрина и гостоприемство с такава студена злоба, но поне от тази гледна точка не бяха кой знае колко по-различни от нас.

Стигането дотам ми отне половин ден, а после още ден се заслушах и оглеждах наоколо. Човек може да чуе доста неща, когато хората го смятат за твърде глупав, за да разбира каквото и да било. Освен това те си бяха природно бърлива раса, а и процесите срещу вещиците бяха привнесли вълнение и скандали в живота им.

Конал не беше доведен в тази долина; държаха го на едно отдалечено място, където се сливаха две долини, далеч във вътрешността на страната. Бяха го завели там четири дни по-рано, заедно с вещиците, които бяха забрали от това селце и съседните му. Хората бяха пълни с истории за магии, направени на добитъка, посевите и гениталиите им. Щеше да е смешно, ако не ми се плачеше. Какво ли не е готов да измисли човек! Но фантазиите им бързо ми омръзнаха, а и се бях наслушал достатъчно на глупости. Върнах се в гората и поех по моя си път навътре в страната, без да оставям никакви следи.

Преди бащата на Маклауд да построи новата крепост, предците му са имали една по-малка укрепена кула. Тя беше оставена на произвола на съдбата, тъй като представляваше проста квадратна постройка на твърде открит терен и доста далеч от морето. Дребни кафяви овце и черен едър рогат добитък обитаваха голямата зала и двора ѝ, а гарвани населяваха покривните ѝ греди. Но стените, покривът и тесните ѝ помещения бяха непокътнати, както и тъмницата.

Да отида право там, непокорен и без оръжие, щеше да е повече от глупаво, независимо колко гневен и отчаян бях. Огледах горите край кулата и открих един висок бор, който се намираще достатъчно далеч

от нея, но представляваше отлична наблюдателница, откъдето виждах право в двора. След това се настаних удобно и останах да наблюдавам цял ден.

Добитъкът беше прогонен от двора. Наблюдавах пазачите, отбелязвах времето на смяната им, изучих позициите им. Забелязах високата купчина съчки и клони насред двора — естествено, че нямаше да хабят добър дървен материал — и същия следобед видях как подхранват огъня с човешко гориво.

Не знам как да опиша първия си сблъсък с изгарянето на клада. През по-голямата част стоях като вцепенен. Известно време имах усещането, че гледам някакъв странен театър. Публиката, шумна и развълнувана, беше започнала да се събира от сутринта и до следобед вече преливаше от ентузиазъм. За тях всичко наистина беше театър. И двамата актьори изиграха ролите си. Неохотно, умолявайки, крещейки, горейки; но играха, докато не умряха, а тълпата ядеше солен бут, шегуваше се с децата си, а по залез-слънце тръгна към дома.

Последен си тръгна жрецът. Усмехнат, притиснал библията си към гърдите, той кимна на пазачите, яхна дебелото си пони и тръгна по каменистия път, който водеше към селото.

Последвах го, като избрах маршрут, успореден на неговия, промъквайки се тихо между дърветата. Постъпката ми беше глупава и рискована, но слоят облаци над главата ми изтъняваше, разкъсваше се и през него се промъкнаха последните лъчи на залязващото слънце. Точно преди понито да излезе от офиковия гъсталак, наоколо се проясни. Жрецът си тананикаше нещо под нос, но изведнъж се спря. Огледа се виновно, после видимо се успокои, усмихна се и продължи.

Нещо ме притесняваше, но не можех да разбера точно какво. Може би беше твърде късно за слънцето, може би грееше твърде слабо, но аз няхах никаква представа какво смята да направи Конал. Помислих си с горчивина, че ако ми вярваше, щеше да ми даде нещо, за което да се хвана.

Добре, не знаех какво представлява жрецът, но бях повече от сигурен, че нареждането на Конал за издигането на щита беше свързано с него. Свалих го едва когато се върнах при мрачната кула, убеден, че жрецът се е отдалечил достатъчно и се е прибрал в селото.

Потърсих Конал в кулата, но той беше твърде умен и непоколебим, за да го открия толкова лесно. Бях принуден да

прислушвам умовете на пазачите и останалите затворници, а от нещата, които открих там, ми се догади дори повече, отколкото докато наблюдавах кладата. Опитах се да избягам от болката, унижението и ужаса на затворниците, да не се спирам задълго при получовешката бруталност на пазачите. Когато стесних вероятното местоположение на Конал до един ъгъл на кулата, аз се шмугнах отново в гъсталака и зачаках падането на нощта. Бях си научил урока.

Намерих едно поточе. Свалих наметалото и ризата си, измих се колкото можах и издълбах дупка, в която зарових наметалото, доволен, че най-накрая съм се отървал от противното нещо. Още по-доволен бях когато облякох отново меките си кожени панталони, колкото и протъркани и мръсни да бяха те. Искаше ми се да си изпера и ризата, но колкото по-кална беше, толкова по-добре; имах нужда от маскировка.

Смесих малко овесено брашно със студена вода от потока, направих си каша и я изядох. Нямах никакво месо и не можех да запаля огън. Но и без това стомахът ми нямаше да приеме никакво печено месо.

Знаех как да пазя тишина, как да бъда максимално невидим. А какво правеше мъжът, който бе поставен на стража пред кулата? Трудно можеше да се каже, че пази, освен това почти беше настъпило времето да бъде сменен. Чаках на известно разстояние и когато нощната стража зае мястото си, а мъжът от дневната преписка стената, притичах през малко парче оголена земя и се шмугнах във вечерните сенки край кулата.

Жрецът беше довел мъже от един отдалечен град, професионалисти, непознати. Но това не бяха те. Тези бяха местни селяни, предложили помощта си, доволни от промяната на пейзажа и вълнението. Те ненавиждаха новодошлите, но нямаха куража да се оплачат на свещеника. Оплакванията обикновено водеха до затвор, изобретателни мъчения и твърде силен мирис на пушек. Единият от мъжете в кулата, който чакаше своя ред да се озове на кладата, беше арендаторът със сериозен поглед, който предпочиташе своята компания в кръчмата. Кога бяха решили, че е магьосник? Той се беше озовал тук, защото се бе осмелил да каже, че приказките за магьосничество са глупости. Знаем само, че името му бе Малкълм Бан Маккинън и че два дни по-късно беше опечен на бавен огън.

Пазачите постояха известно време заедно, отегчени и в разговорливо настроение. Новодошлият извади шише с уиски и двамата отпиха от него, кимайки доволно.

— Те ядат бебета — изръмжа мъжът, чиято смяна беше свършила. — Самата истина. Свещеникът ни го каза.

— Да, разбрах. Принасят ги в жертва на Дявола — вторият пазач се прекръсти бързо — и след това пируват с телата им. А сега искат да подчинят всички ни на безбожните си вярвания.

— Този тук — първият кимна с глава към стената, — за него няма никакво съмнение. Казват, че вещиците имат неестествена сила. Е, този със сигурност я има. Той е вещер, няма друго мнение. Как иначе да обясним това? Минаха четири дни, откакто онзи малък мъж пристигна от града със своето... оборудване. — Беше негов ред да се прекръсти.

Другарят му кимна и отново отпи от уискито.

— Опитаха всичко. Никога нямаше да повярвам, че човек може да издържи толкова дълго. Не би могъл, не и без свръхестествена помощ. Знаеш ли какво го пречупи?

Сърцето ми прескочи и за малко да падна. Бяха го пречупили? Брат ми не може да бъде пречупен. Преглътнах сълзите си и се опитах да не слушам.

— Обувките — продължи мъжът. — Испанските обувки, така ги наричат. Чувал съм, че превръщат краката на пихтия. Щом ги погледна, той поклати глава и каза, че щом смятат да го горят, предпочита да отиде бос до кладата.

— Така ли? — Първият пазач се изсмя грубо.

— Да. Хубаво се изповяда, но докато го правеше, се смееше, черният дявол. Мисля, че свещеникът доста се ядоса, докато го слушаше. Мъжът от града със сигурност се ядоса. Колкото по-дълго са живи, толкова повече печели.

— Но и заплащането за изгарянето също не е малко. През следващите няколко дни ще изкара добри пари.

— Чух, че онзи, силният, ще бъде последен. Ще го изчакат три дни, за да има достатъчно време да се покае за високомерието си. Останалите и без това няма да издържат чак толкова дълго. Чу ли как пици вещицата от Балчатан?

— Да, така ѝ се пада. Тя е направила същото като старата Синклер: съсипала брачната нощ на един мъж. Омагьосала пивото, представяш ли си какъв ужас? После твърдяла, че младоженецът пил твърде много, а булката била толкова грозна, че при вида ѝ и желязна пръчка щяла да се сгърчи, та какво оставало за мъжки орган. — Той се засмя. — Езикът ѝ реже като нож на тази жена. Но след като приключиха с нея, вече не се смееше. Призна си както всички останали.

Когато се сетих за Ма Синклер, въздъгнах, и то не само от облекчение.

— Ама как започна да вие дяволската курва, като ѝ подпалиха днеска огъня под краката. И в другия огън няма да ѝ хареса, а свещеникът казва, че той гори вечно. — Мъжът потрепери от отвращение. — Нали магьосника няма да го удушат първо?

— Никого не душат. Свещеникът казва, че трябва да дадат пример. Освен това хората се събират от различни села и долини. Това е добро развлечение за тях.

— И добро предупреждение. Малцина ще приемат белега на Дявола от сега нататък.

— Ха! — възкликна другият, но се сети нещо. — А ти чу ли, че са открили такъв върху онази красива девойка от Балчатан.

— Младата ли?

— Аха. Отнело им известно време, но пък и тя е ужасно красива. Няма да повярваш къде са намерили белега. Само ще ти кажа, че трябвало да я обръснат цялата.

Те избухнаха в груб алкохолен смях. Наблюдавах ги от разстояние само няколко метра и знаех, че мога да намушкам единия, без дори да ме усети. Поне нямаше да го разбере, докато не се взре шокирано в кръвта, която блика от собственото му гърло.

Насилих се да насоча мислите си към Конал. Не можех да рискувам, не трябваше да се поддавам на желанията си.

По-късно, може би. По-късно.

Сега вече знам, че вътре в крепостта нямаше как да се приближа до Конал. Дори Воалът си има своите ограничения, своите безмилостни професионални стражи, които знаят какво правят. Затова ми харесаха ония двама глупаци край външната стена — поне ми допадна тяхното безгрижие и самоувереност, както и вкусът им към силното уиски. Доста неща видях, докато седях и наблюдавах кулата, и едно от тях бе, че и двамата пазачи се постараха да изпразнят мехурите си на едно и също място.

Когато първият пазач най-накрая тръгна към леглото или към жена си, аз бях прекарал сума ти време лежейки на няколко метра от заместника му, без да бъда забелязан. Отчасти това се дължеше на собствените ми умения, но основната причина беше Воалът. Кейт сигурно си умираше да се отърве от него.

Изчаках, докато човекът се изпикае, кискайки се под носа си и ръсейки ругатни, след което отново седна на земята, облегал гръб на стената. Клепачите му натежаваха от изпитото уиски, а и той се беше освободил от тежестта в пикочния мехур, така че от време на време главата му клюмваше, но мъжът явно се страхуваше много повече от жреца и неговите наемници, отколкото бих предположил. Той се насили да остане буден, надигна се и тръгна да обикаля напред-назад.

Знаех си, че накрая ще заспи, но реших, че достатъчно време съм проявявал търпение. Тихо пропълзях към него по корем. Нуждаех се само от едно докосване, обаче близко до гръбнака или мозъка. Помислих си дали да не му отнема ножа, но това пак щеше да е просто дребно удоволствие, а и мъжът щеше да вдигне тревога. Вместо това го измавих със смешна лекота и използвайки най-елементарна стратегия: хвърлих камък към по-далечната стена. Когато той се обърна по посока на шума, аз изминах на бегом последните няколко метра, притиснах сънната му артерия и го задържах така, докато не изпадна в безсъзнание. Отне ми по-малко от две секунди и той нямаше никакво време да реагира. Дори не усети присъствието ми — когато се събудеше, щеше да се оправдава с продължителността на дежурството.

„Кучият син извади късмет“ — помислих си с горчивина. Поне щеше да се събуди.

Дори не ми се наложи да утъпквам прорасналата твърда трева, защото пазачът се беше погрижил и за това. Най-отдолу на стената се намираще най-малката и най-тясна решетка. Легнах на земята до нея, притиснах лице към желязото и надуших първо острата воня на тяхната урина, застояла и прясна, а после и миризмата на гнило. Зрението ми беше като на котка, но дори аз не можах да видя нищо в подземната дупка.

Той беше там. Затворих очи и усетих как сърцето ми заби в ритъма на различни емоции. Облекчение, жалост, болка. Умът му продължаваше да бъде затворен за мен, както и затворът му. Опитах се да кажа нещо, но гърлото ми беше затъкнато от сълзи. Притиснах челото си към ръждясалата решетка и тогава го чух.

Той говореше много тихо, но слухът ми беше толкова добър, колкото и зрението. Веднага разбрах, че не говори на мен, защото не знаеше, че съм там. Не спирах да ругая наум — най-ужасните ругатни, за които можех да се сетя. Той не беше сам.

— Чуй ме. — Гласът му звучеше пресипнало и сухо. Имаше нужда от вода. — Трябва да си признаеш.

— Няма!

Кръвта ми застина във вените. Гласът беше момичешки, но прозвуча пискливо по-скоро заради страха и болката, отколкото заради пола ѝ.

— Трябва.

— Ти си един от тях! — Тя го заплю, но аз можах да чуя ужаса в гласа ѝ. — Ти си заедно с пазачите. Ти си заедно със свещеника!

— Не съм — отвърна той.

— Няма да призная! Невинна съм!

— Няма значение. Аз също. — В мрака настъпи продължителна тишина. — Невинен съм също като теб и си признах. Ти също го направи. Така всичко ще свърши по-бързо.

За миг можех да чуя само тежкото ѝ, ужасено дишане, докато тя обмисляше думите му. След това изсъска:

— Ти си техен човек. Знаем какво искат. Знаем номерата им!

— На сутринта — каза той и в сухия му глас се прокрадна развеселена нотка, — заедно със струйката пикня на пазача, тук ще

проникне сребърен лъч светлина. Тогава ще можеш да ме видиш, дори и да е само за миг, и ще разбереш, че говоря истината.

— Не ти вярвам. Откъде се взе? Не знаех, че си тук. Не ти вярвам. — Тя всеки момент щеше да избухне в плач и аз се уплаших, че ще изпадне в истерия. „Млъкни! — помислих си със злоба. — Да не си посмяла да заплачеш и да докараш стражите. Да не си посмяла, глупачко!“.

— Чуй ме — каза Конал. — Тихо сега.

Отново настъпи тишина и аз чух как дишането ѝ бавно се успокоява и утихва.

— Вярваш ли ми? — попита той.

— Защо да ти вярвам? — Гласът ѝ натежаваше от горчивина, но истеричната нотка вече я нямаше.

— Няма причина. И все пак?

— Ти вещер ли си?

— Не.

Последва кратко колебание, после тъничкият ѝ глас отново се чу:

— А аз?

— И ти не си вещица, момиче, не повече от мен. За нищо не си виновна. Аз съм виновен, че имам не тези предци, които трябва, че не съм този човек, който трябва. Различен съм от теб, но и двамата ще умрем от една и съща смърт. Не можем да избегнем това. Дори и да се отречеш от мен.

В гласа му се усети усмивка, а нейният срам можеше да се усети. Тази мисъл сигурно ѝ беше хрумвала.

— Измисли си някаква история — каза той в настъпилата тишина. — Измисли си нещо за изповедта. Пак ще го приемат.

— Защо? — Агресията ѝ се беше изгубила; в гласа ѝ се усети смущение. — Нищо не съм направила.

— Трябва. Дай им каквото искат. Кажи им, че си участвала в Черна меса, летяла си във въздуха, целувала си задника на Дявола. Трябва да измислиш нещо. Разкажи им някакви извратени глупости. Хайде, аз ще ти дам няколко идеи. Това е за твое собствено добро.

Сълзите отново заплашваха да избият.

— Никога не бих казала нещо такова, камо ли на тях!

— Няма значение. Трябва да го кажеш. Моля те.

— Защо? — извика тя.

— Защото ако ги зарадваш с някоя добра история и отречеш Дявола, ако покажеш покаянието си... — Той се поколеба.

— Какво? — Можех да усетя съживената надежда в гласа ѝ и почувствах съжаление към горкото глупаво дете.

— Може първо да те удушат — каза той. — Преди да те изгорят.

Тя се разплака, но тихо, отчаяно.

— Струва си — добави той.

Той не знае, осъзнах аз. Не знае, че неговата смърт няма да е милостива. По някаква причина жрецьът беше скрил това от него. Известно време отвътре не се чуваше никакъв глас, а само тихото хълцане на момичето, но тя успя да се съвземе по-бързо, отколкото очаквах.

— Не си окована, нали? — попита я той след малко.

— Не. — Тя подсмръкна.

— Аз воня — каза той — и не мога да ти помогна по никакъв начин, но съм окован. Не мога да те нараня.

Тя се промъкна до него, бързо и шумно, препъвайки се и падайки. Чух дрънкането на веригата му, когато той обгърна жената силно с ръцете си. Сърцето ми се изпълни с любов към него. Заболя ме толкова силно, че трябваше да затая дъх. „Погрижи се за себе си — помислих си аз. — Сантиментален идиот такъв, забрави за нея!“.

Но той все още не ме чуваше.

— Когато ги чуеш да идват — каза ѝ тихо той, — отдръпни се от мен. Сложили са те тук с надеждата, че ще те уплаша. Ако ни видят така, ще оковат и теб.

Задавеният ѝ от сълзи глас прозвуча приглушено.

— Значи не мога да им попреча да ме убият.

— Не — отвърна нежно той. — Но можеш да се опиташ да получиш по-лека смърт. И с малко повече късмет ще бъдем заедно.

„С малко повече късмет — помислих си мрачно аз — няма да бъдете заедно“.

— Не знам — проплака тя. — Не съм сигурна. За изповедта.

— Какво са ти направили досега?

Думите ѝ прозвучаха задавено.

— Една... игла или нещо такова. Шило. Търсеха някакъв белег — място, където няма да я усетя — Гласът ѝ отново се изтъни. —

Накрая казаха, че са намерили мястото. Знам ли. Може и да са намерили.

— Не, не са. Горкото момиче.

— След това те... те завързаха ръцете ми зад гърба и ме увесиха на тях. Помислих си — тя преглътна тежко, — помислих си, че не бих могла да издържа така и една секунда.

— Следващия път ще те окачат на въже, ще вържат тежести на краката ти и ще те пуснат надолу, почти до пода. Аз оцелях, но ти едва ли. Да не би да си мислиш, че могат само веднъж да изкълчат крайниците ти? Мъжът от града после ги оправя. Всеки път. Признай си, момиче.

Тя отново замълча, но след като отново заговори, гласът ѝ беше спокоен и не трепереше.

— Те ще искат да им дам имената и на други. Ще поискат да обвиня хора, които познавам, а това не мога да го направя.

— Чуй ме, повече не мога да ти помогна. Кажй им, че си ми последователка. Единствената ми последователка. Изпратил съм те в Балчатан да правиш магиите ми вместо мен. Аз ще им кажа същото, ще се съглася да им дам още информация, защото те искам в ада с мен. Поне в това бих могъл да ги убедя. А свещеникът се интересува само от мен.

— Защо?

Той замълча и отвърна сухо:

— Лично е.

Чух достатъчно. Всъщност бях чул твърде много. Тихо, под носа си, промърморих:

— Конал.

Известно време не се чу никакъв звук, доста дълго, може би десетина минути. Чаках. Повече не се обадох; знаех, че ме е чул. След това в мрака се разнесе дълбокото неравномерно дишане на спящото момиче. Едва ли ѝ бяха позволили да спи през изминалите дни и сега тя се беше откъснала напълно от света. И от мен. Той се размърда, прехвърляйки тежестта ѝ на другата си ръка; чух как веригата му издрънча. Преместването сигурно му е причинило болка: чух го как изпъшка през зъби.

— Сет — каза тихо той и аз усетих неохотно възхищение в гласа му. — Не те ли нараних достатъчно?

— Направи го. Смятам да те оставя тук. — Стиснах зъби и преглътнах сълзите си, но гласът ми прозвуча дрезгаво. — Говори ми, Конал, говори ми истински. Моля те.

— Не.

— Моля те — повторих аз. — Не ме блокирай. Не сега.

Той отново замълча за дълго.

— Добре, ще говоря с теб. Но само ще говорим. Опитах ли се да влезеш в главата ми, ще те изхвърля отново и този път ще е завинаги. Разбра ли ме?

Знаех защо и сърцето ми заблъска в гърдите. Тогава разбрах, че ще ги убия за това, че са му причинили болка. Ще ги избия всичките. Но сега само казах:

— Да.

— *Мурлин.*

Нежността, с която произнесе името ми, отново напълни очите ми със сълзи.

— *Ще те измъкна оттук, Ку Хорах. Кълна се, че ще го направя.*

— *Не се кълни в нищо, защото няма да го направиш. Много е трудно.*

— *Трябва да опитам.*

— *Направиш ли го, ще хванат и теб. И тогава ме чака нещо поужасно и от сега. Ще убият душата ми. Мислех, че си се прибрал у дома.*

— *Как може да си го помислиш? — Направо побеснях.*

— *Добре. Не съм си го помислял. Нескопосник такъв.*

— *Бихме могли да използваме Воала...*

Той тихо се засмя.

— *Нали ти казах преди, ти си незабележим, не си невидим. Смяташ ли, че ако не ме виждаха, щяха да ми причинят това?*

— *Ще ги избия — казах аз. — А жреца ще убия последен. Ще го накарам да ме моли да го убия.*

— *Това не е жрец. Недей, Сет. Върви си у дома.*

— *Мога да изчакам, когато стражата е най-разсеяна. Преди зазоряване. Мога да се престоря, че съм...*

— *Разкарай тези мисли от главата си, сополанко — рече тихо той — А не трябва да забравяме и нея.*

Стиснах зъби, за да не изкажа на глас мислите си.

— Бихме могли... знам ли. Да придърпаме Воала и върху нея. Да я държим между нас.

— Не можем да го направим. Ако ни хванат, всички ще бъдем заедно и тогава освен тялото ми, ще разбият и сърцето ми. Не, Сет. Няма да я оставя, няма да рискувам и твоя живот.

Отчаях се и безкрайно се раздразних.

— Тогава няма какво да направя за теб — казах аз на глас.

— Има. Едно нещо. — Умът му отново нежно докосна моя. — Донеси ми една кама.

Знаех какво си е наумил.

— Няма!

— Донеси ми кама. Моля те. Не искам да изгоря, Сет. — Гласът му потрепери. — Чух гласовете на последните.

Чул ги бил? Аз ги видях. Той виждал ли е някога как кожата става на мехури и се разтапя, как очните ябълки избухват, как мазнината цвърчи и се стича? Помирисвал ли е опечено живо месо? Чул ги бил. Знае ли колко време им трябва, за да умрат?

Хиляди години. Стотици хиляди. Вечност.

— Да — казах аз. — Добре.

— Първо ще прережа нейното гърло, а след това моето. И повече не се тревожи за мен.

— Добре — казах аз. — Стига да не губиш много време за нея. Погрижи се за себе си. И го направи както трябва, некадърнико.

Стори ми се, че зърнах проблясването на зъбите му, когато се усмихна.

— Ще го направя, ти само ми я донеси. А сега тръгвай.

— Не искам да те оставя — възпротивих се.

— Знам.

— Какво ще направят сега?

— Не се тревожи — промърмори той.

— Не ме карай да се смея.

Вместо това той се засмя, малко прегракнало.

— Повече разпити няма да има. Сега ще ми носят храна и вода, за да ме поддържат жив, докато ме изправят на кладата. Просто ми донеси една кама.

— Млъквай. Няма нужда непрекъснато да ми го повтаряш.

— Колко пъти да те моля да си идеш? Ако те хванат, ще те изгорят и ще го направят бавно. И дори няма да те изгорят, докато не те накарат да съжالياваш, а мен още повече. Какво чувство за лично достойнство ти е останало, Сет? Колко от скъпоценната ти гордост?

Притиснах лицето си към малката решетка, сякаш така щях да успея да я разтопя и да го докосна. Вонята на урина беше нетърпима. Помислих си, че ще разпозная навсякъде пазачите по миризмата на урината им. Можех да ги проследя като хрътка. И един ден щях да го направя.

— Сет. — Гласът му се беше снижил до шепот. — Те идват. Опитай се да ми донесеш камата, но се пази да не те хванат. Това е заповед. — След това той отново замълча. — *Не се оставяй да те заловят. Прибери се у дома и живей. Това е желанието ми. Върви.*

Чух как момичето се размърдва в ръцете му.

— Хей — каза той и веригите му задрънчаха когато я разтърси. Тя сигурно веднага се събуди, измъкна се от прегръдките му и изтича в другия край, дишайки уплашено.

Отстъпих назад и едва не се спънах в припадналия пазач. Изругах. Мъжът имаше нож и ако не бях толкова потресен, щях просто да го взема и да го подам през решетката на Конал. А сега резетата на килията му тракаха гръмотевично и пазачите влизаха вътре. Вече беше твърде късно.

Освен това не бях сигурен дали ще мога да го направя; все още бях дълбоко шокиран от молбата на Конал. А и всичко щеше да е твърде лесно. Можех да се промъкна обратно и по всяко време отново да приспя пазача. Следващия път щях да прережа гърлото му, преди да дам камата на Конал, а после щях да изчезна и Конал щеше да е недосегаем за злобата им. Усмихнах се. Все пак щеше да има втори път.

Аз щях да се върна.

Аз съм арогантно добиче. Винаги съм мислел само за себе си. Но винаги съм загърбвал арогантността си, когато животът на някой, когото обичам, е застрашен — и то буквално, както бе в случая на Конал. Сега знам, че трябва да се подготвя за най-лошото. Сега знам, че не съм най-умният боец, който е бродил по земята. Сега знам, че има по-хитри, по-умни и по-силни от мен. Сега вече знам какво е да се планират непредвидените случаи.

Но тогава не знаех. Ала се учех.

На следващата вечер се върнах при кулата. Повече от час се крих сред дърветата, паниката беше обхванала в здрава прегръдка черепа и гърдите ми, докато накрая не можех дори да дишам и да мисля. Зарових ръце в косата си, стиснах я здраво и започнах да дърпам, докато не ме заболя, като се опитвах да мисля ясно, но не можех. Мислите ми дори не бяха свързани.

Стражата на външната кула беше утроена и пазачите вече не бяха местни хора. Това бяха наемниците на жреца, със студени, неусмихващи се очи, и аз знаех, че имат достатъчно акъл в главите си, за да си държат очите отворени и да си пазят гърбовете. Нямаше да мога да приспя тези мрачни бойци, а и те със сигурност знаеха как да боравят с оръжията си.

Обикалях кулата в широк кръг, прикривайки се между дърветата. Единствено охраната пред килията на Конал беше променена и увеличена. Настръхнах от ужас. Как са разбрали?

Два дни. Можех ли да достигна до портала за това време? Да, но понякога времето се объркваше. Всъщност доста често. Скоростта нямаше да има никакво значение, ако докато тичах към дома, набързо се изнижеше месец. Или може би дори година.

За колко ли време щеше да умре? Колко ли дълго щеше да му се стори?

Вратата на вътрешния двор се отвори и се появи жрецът, притиснал молитвено длани пред гърдите си. Бях се сврял до падналия ствол на един бор, изтръгнат с корените при някоя пролетна буря.

Горната му част и клоните ги нямаше, но окаляното коренище беше голямо почти колкото мен, затова се сврях в него и продължих да гледам между дърветата.

Жрецьт отиде до новите пазачи; расото му се развяваше като криле на прилеп. Той поговори с тях минутка-две. Имаше много кимане, много ръкомахане и сочене към съседните хълмове и дървета, а в един момент всички вдигнаха едновременно глави нагоре и като че ли погледнаха право в моето скривалище.

Жрецьт наведе поглед към земята и тупна силно с крак. Дочух звъна на плътен метал. Той се наведе и дръпна силно нещо, после се изправи и кимна одобрително. Стомахът ми се преобърна и сълзи опариха очите ми.

Бяха покрили малката решетка. Бяха отнели последния му източник на светлина, последната му глътка чист въздух, последния му шанс да умре по свой избор.

След като се отдалечи от пазачите, жрецьт не се запъти към понито си, както правеше обикновено. Тръгна към дърветата, право към мен. Паниката едва не ме накара да изскоча от дупката си и да побягна, и в този миг съжалих всички зайчета и птици, които бяха паднали жертва на моя лов.

Но бледите му очи се плъзнаха по ниските хълмове и дървета, и тогава разбрах, че не ме е видял. Помислих си, че съм на сигурно място, помислих си, че мога да дишам свободно, но нещото, което се случи след миг, направо ми спря дъха.

— *Къде си?*

Гласът му прозвуча отчетливо в главата ми. За части от секундата изпитах ужас, че не съм вдигнал щита, но не беше така. Не бях чак толкова непредпазлив, но как тогава той успяваше да го направи? Как могат мислите на простосмъртните да отекват с такава сила в гората?

— *Къде си, малък мой магьоснико?* — Той подуши въздуха и се усмихна, изкривявайки лицето си в ужасна смъртоносна гримаса. — *Мога да те подуша, малък мой. Подуших те в тревата до кулата, подушвам те и сега.*

„Не изпадай в паника — казах си. — Не побягвай. Не побягвай“.

— *Нашибахме брат ти здраво с камшик, за да отпразнуваме посещението ти. Той е добър, много е добър. Извика само веднъж, когато го увесихме на нещастните му отекли ръце.*

„Мъртъв си!“ — помислих си аз. Пръстите ми се свиваха и разпускаха в отчаян копнеж да го сграбча за гърлото. Но не сега. Не сега. Трябваше да остана жив, за да мога да го убия.

— *Така. Ти не представляваш интерес за мен, така че забрави брат си. Бягай бързо вкъщи или ще затопля измръзналите си ръце над горящите ти кости.*

Той отново подуши въздуха, обърна се и бавно се върна при двора и очакващото го пони.

Това не е жрец. Така беше казал Конал. Тогава си помислих, че както винаги, ме поправя.

Помислих си, че иска да каже: „Той е свещеник, сополанко такъв.“

А той изобщо не е имал предвид това. Потреперих и почти минута не успях да се успокоя.

Това не е жрец. То. То.

* * *

Никой не се интересуваше от западната стена на кулата. Очевидно онези, които гниеха и пицяха в килиите от тази страна, нямаха брат, който да се опита да ги освободи. Тук пазеха, ако можех така да го нарека, местни хора, които се ядосваха от презрителното отношение на професионалистите и се чувстваха достатъчно обидени от тях, за да бъдат невнимателни. Те не спираха да се оплакват и да мрънкат, подаваха си шишета с алкохол и ходеха начесто да се облекчават. Бяха захвърлили оръжията си където намерят, а сред тях видях няколко странни оръжия, които те едва ли знаеха как да използват. Единият от мъжете беше толкова пиян и изморен, и толкова заслепен от гнева си към наемниците, че едва ли щеше да забележи липсата на арбалета си.

* * *

Начупих си стрели от една леска, изгладих ги и заострих върховете им до такава степен, че биха зараждали и шивач. Стараех се

да не бързам; нямах друга работа, нито нещо, върху което да размишлявам. Един ден. Два дни. Бях натрупал много стрели, повече, отколкото ми трябваха — и всяка една от тях беше смъртоносна. Когато приключих, вдигнах очи към синьото утринно небе и примигнах. Облачната покривка най-накрая се беше разкъсала. Денят щеше да е ослепителен. Конал нямаше да умре днес. Жрецьт нямаше да издържи на двора.

Щеше да чака дългите сенки.

Горската ми бърлога беше прекрасна: зелено сечище, пълно с живот. Миришеше на лято и дъжд. По земята танцуваха светлини и сенки, оживели от трелите и подсвирванията на флиртуващите птички. О, денят бе твърде очарователен за смърт, твърде прекрасен за убийство.

Но най-накрая сенките щяха да се удължат.

Взех арбалета си и отидох наред сечището. Тревата охлаждаше босите ми крака, все още мокра от росата, въпреки топлото време. Седнах на земята с кръстосани крака, оставих песента на птиците да ме откъсне от действителността и мислено се пренесох в двора на кулата. Обходих го в съзнанието си, преброих камъните, измерих крачките си. Бях наблюдавал как професионалистите, пазачите и затворниците минават оттам; сега отново си ги представих и тръгнах редом с тях, броейки крачките им. След това прекосих сам двора няколко пъти наум. После се изправих и извървах дължината му върху сечището, а откраднатият арбалет се удряше в гърдите ми.

Когато изминах разстоянието, се изкатерих в клоните на един висок бор, праметнал арбалета на гърба си. Пред очите ми се разкри сечището и аз го заместих в съзнанието си с двора.

Когато привърших с приготовленията си, се спуснах на земята, окачих последната си торбичка с храна на едно дърво в другия край на сечището и отново се изкатерих на бора. Не спрях да изстрелвам стрели по полюляващата се мишена, докато овесът не се пръсна по земята, а торбичката не се разкъса на парчета. Доколкото можех да преценя разстоянието, откраднатият ми арбалет беше готов да дарява смърт.

* * *

Едва ли сте се замисляли дали стените на една кула стават за катерене. Но пък и никой, когото познавах, не се беше замислял дали северната стена на крепостта ни става за катерене, докато не започнах редовно да се изкачвам по нея. Веднъж един от бойците на баща ми ме забеляза да се спускам оттам, докато се опитвах да се отърва от ежедневните ми задължения. Той извика другарите си и те се събраха отгоре, облегнаха се на парапета и започнаха да ме замерят с разни неща — каквото им попадне под ръка — като се скъсваха от смях. Когато успях да стигна жив и здрав на земята и изчистих останките от овесена каша и конски фъшкии от главата и дрехите ми, отстъпих назад, поклоних им се елегантно и им показах два средни пръста. Това ги накара да се разсмеят още по-силно и те започнаха да ми ръкопляскат и да подвикват окуражително. Бях по-дребен от повечето от тях и доста по-лек, затова след този случай ако някой имаше нужда от катерач, викаха мен. Успях да открия места, където да се хвана, успях да пъхна краката си в пролуки, за които всеки Ший можеше да се закълне, че не съществуват. Винаги имаше хватки, винаги. Никога не съм падал — аз самият съм живото доказателство за това.

Опитах се да си припомня всички тези неща, докато същата вечер гледах към отвесната крепостна стена на кулата. Единият от пазачите хъркаше в краката ми; охраната отново беше рехава. Всички искаха да видят затворника, който щеше да умре тази вечер, и за него нямаше никакъв шанс да бъде освободен. Дори професионалните бойци бяха отишли в двора, за да помогнат при подготвянето на кладата. Бях направил някои грешки. Чудесно, жрецът също не беше идеален. Беше ме подценил.

Нямаше да повторя тези грешки. Онзи ден се заклев, че няма да го допусна. Бях се съсредоточил върху жреца с всичките си сетива, освен онова, което той можеше да усети и проследи. Винаги знаех къде се намира и стоях по посока на вятъра.

Погрижих се арбалетът да бъде завързан здраво за гърба ми. Прокарах длани по стената и намерих първата малка неравна цепнатина. Спрях се за секунда и облегнах чело върху студения груб камък, задишах тежко и се овладях. След това опипах с върховете на пръстите си стената около невидимата хватка, намерих още една и започнах да се изкачвам.

Защо си бяха направили труда да го натоварят в талига за изминаването на стотина метра? За да бъде видян и заплют, и замерян с изпражнения, и изпратен с проклетия в Ада?

Да. Сигурно за това.

Тълпата не се намира под контрола на жреца. За миг се замислям дали все пак е под негов контрол. Иска ми се да е така, но ми е достатъчно само да ги погледна, за да разбера, че свещената им свободна воля е непокътната. Никой не е пречупил тези съзнания, самите те са си извратени. Аз със сигурност не мога да повлияя на толкова много умове, макар боговете да са ми свидетели, че искам. Дори жрецът, каквото и да е той, не може да го направи.

Той им е показал Конал и им е казал неща, за които самите те не са знаели, че искат да чуят. Останалото е просто инстинкт, собствените им противни копнежи. На жреца му остава само да ги гледа и да се усмихва. Сред тълпата виждам моята тиха чернокоса девойка със скептичните зелени очи. Сега тя въобще не е тиха, а излива яростно омразата си.

Жрецът стои в сянката на крепостната стена. Веднага го забелязвам. Опитвам се да си спомня нещо, което са ме научили преди много време, когато всичко ми се струваше приказни истории. Опитвам се да си спомня, но вместо това в съзнанието ми се появява картината на бледото слънце отпреди три дни, което изгря, докато той излизаше от офиковата горичка. Помня нервните му погледи и ироничната усмивка. И сега си спомням какво видях: виждам го ясно в съзнанието си. Видях как слънцето хвърли сянка върху пътя, но това бе сянката на оседланото пони и нищо друго. Жрецът не хвърляше сянка.

Не хвърляше сянка.

Конал е мъртвец, който се приближава, накуцвайки към огнената си смърт, и аз го знам.

Не мога да се справя сам. А жрецът не търси ума ми. Или вече не се интересува, или е толкова силно погълнат от предстоящия спектакъл, че не иска да се концентрира върху нищо друго. Не може.

Изпаднал е в екстатичен транс. В екстаз, искам да кажа. Направо умира от удоволствие. Той е роден за това. Не можете да го вините.

Той не гледа, затова мога да разговарям за последен път с брат ми. Мога да му кажа, че не съм го подвел, че не съм се провалил, че черното му отчаяние от запечатването на килията не е край на всичко. Че сега, в края на живота му и най-вероятно и на моя, най-последен съм направил нещо за него както трябва. Че съм му върнал услугата, която ми прави, откакто съм навършил осем години.

Стискам здраво очи, след което ги отварям. Проклето замъгляване: трябва да виждам ясно. Може би затова променям намеренията си. Съжалявам за момичето, но Конал трябва да е пръв. Не мога да позволя очите ми да ме подвежат от слабост и чувства. Трябва да го направя сега и Конал трябва да е преди момичето. Съжалявам, както и да ти е името. Катриона. После ще се върна на теб. Брат ми трябва да е пръв. И без това вече е мъртъв. Вече е мъртъв.

Умът е студен като сърцето и аз притискам пръста си към спусъка.

* * *

„КАКВО СТАВА, ЗА БОГА?“

ТРЕТА ЧАСТ
НЕПОКОРНА КРЪВ

Толкова много години. Оттогава изминаха толкова много години, а аз все още сънувам, че пръстът ми на спусъка е действал с частица от секундата по-бързо, и се събуждам с писък, облян в пот. Все още.

В мрака протягам ръка към жената до мен, по-добрата половина от душата ми, а тя ме прегръща и ме приспива отново, мислейки си, че сънувам някое друго време, някои ужасни неща, които са все още в бъдещето ми. Понякога — твърде често — е точно така. Понякога не е.

Тя знае, разбира се, че аз едва не убих мъжа, когото обичаше. Има толкова много жени, които и двамата сме обичали, но тя беше различна. Все още е. Чаках я твърде дълго. Твърде дълго. Съдбата е жестока.

Не, в онзи ден беше милостива. Беше милостива в деня, когато не убих брат ми. Бях на косъм да го направя и Съдбата обича да ми го напомня. В малките утринни часове.

Но аз не ѝ признавам, че сънувам смъртта му. Това няма значение. Сега си имам достатъчно кошмари, от които да избирам. Не е нужно винаги да знае кой е. Трябва да знае само, че тя е бариерата ми пред тях. Това е всичко. И тя го знае много добре.

По плочките в двора зачаткаха копита, зацвилиха коне, мечове подрънкваха в ножниците си. Мъжът върху сивия жребец ми изглеждаше познат, но за миг просто не можах да направя връзката. Той беше добре облечен, висок и елегантен, но дрехите му бяха набити с прах от дългото пътуване и видът му имаше безмилостното излъчване на човек, който доскоро е участвал в битка. Двайсет и тримата мъже, които яздеха след него, имаха същото излъчване и всички държаха в ръцете си оголени мечове.

Настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от приглушените, изпълнени с болка хълцания на привързаното към кола момиче.

— Ако подпалите дървата — заяви новодошлият с леден глас, — хората ми ще посекаат всички ви на място. Мъже, жени и деца.

Мъжете, които държаха главните, се спогледаха и леко отстъпиха назад, но жрецът си проправи път между тях, размахвайки библията си.

— Вие нямате думата по тези въпроси, ваша милост! Не трябва да позволяваме на вещиците да живеят!

— Не трябва и да убивате — рече спокойно ездачът. — Но подозирам, че и тази заповед я уважавате толкова, колкото и аз.

Маклауд. Жив и здрав, завръщащ се от любимите си битки. Веднага му простих всички презрителни погледи, всички снизходителни усмивки. Простих му за скромния ми живот в другия свят и му простих за невзрачната колиба. През живота си не бях срещал човек, който толкова точно да знае кога да се появи.

Смутените и ужасени хора се бяха отдръпнали назад, но не и наемниците на жреца. Те стискаха здраво ножниците и тетивата, очаквайки заповед.

Графът и жрецът продължиха да се гледат твърдо, сякаш цяла безмълвна вечност. Кожата на скулите на жреца се опъна дори повече — тъй като му отнемаха плячката, аз очаквах всеки момент да се хвърли към гърлото на графа, но не можех нито да помръдна, нито да продумам. Едва дишах.

Жрецът грабна оръжието на близкостоящия селянин и го вдигна над главата си, разтегна жълтеникавите си, устни в злобна усмивка, разкриваща грозните му зъби. Почти едновременно Маклауд вдигна ръката си и щракна с пръсти.

Един от ездачите му метна копието си, което безпогрешно прониза жреца. Някой в тълпата изпищя; после се разнесе колективно ахване. Наемниците гледаха втренчено с полуизвадени от ножниците мечове, но вече беше твърде късно.

Жрецът падна на колене, расото му се надипли около него като черен пушек, но озъбената усмивка не угасна. Той се опита да избъбри някаква анатема, но от устата му се разнесе само зловещо ръмжене. Мъжът не падна, а остана на колене пред графа. Минаха няколко дълги, спиращи сърцето минути, преди окончателно да се убедя, че е мъртъв.

Че *то* е мъртво.

— Конал Макгрегър не е магьосник, глупаци такива, а и да беше, пак щеше да струва колкото десет от вас. Свалете го оттам — каза спокойно Маклауд. — Момичето също. А вие се разотивайте и знайте, че ако на някого отново му мине през акъла да прави нещо подобно, лично ще го обеса, а семейството му ще обрека на глад.

Хората на жреца просто се ометоха тихомълком. Наблюдавах ги как се отдалечават. Бях запомнил лицата им и се заклев, че един ден ще ги погледна от съвсем друг ъгъл. От тълпата, която беше започнала да се разпръсква, се чуваше съвсем тихо мърморене. След смъртта на жреца оставаше само един човек, от когото да се страхуват, а и те знаеха много добре кой маже филията им с масло и от коя страна. Някои вече започваха да изглеждат така, сякаш се срамуваха от себе си.

Двама от бойците на графа разрезаха въжетата на Конал. Ръцете му трепереха, когато ги разтриваше, за да си възстанови кръвообращението. Той се олюляваше, но стисна зъби и отказа помощта им. А после смее да се оплаква от моята нетърпима гордост?

Момичето не можеше да стои на краката си и след като я освободиха, просто се свлече, плачейки, върху купчината дърва. Тя се сви от страх пред бойците, но Конал клекна до нея и я вдигна на ръце. Видях го да залита отново и едва не я изпусна, но бързо се съвзе. Видях всичко това, макар да тичах надолу по стълбите от стената към двора. Доверих се на ума си да усети стъпалата, и на краката си — да ги намерят, защото не можех да сваля очи от брат ми.

Той слезе, олюлявайки се, от кладата. Главата на момичето се притискаше към врата му, а ръцете ѝ почти го задушаваша. Един от бойците се опита да я вземе от прегръдките му, с намерението да му помогне, но той рязко се дръпна и го погледна предупредително.

Мъжът само се усмихна напрегнато. В очите му проблесна сребриста светлинка. Докато тичах нетърпеливо по стълбите, аз го чух доста ясно.

— *Махай се оттук, Ку Хорак.*

Конал го погледна втренчено. После отстъпи крачка назад, обърна се и едва не падна от рязкото движение, но когато застана пред коня на Маклауд, главата му беше високо вдигната.

Той притискаше силно момичето към гърдите си.

— Благодаря ви, ваша милост.

Маклауд го изгледа изпитателно.

— Предлагам ти да се махнеш оттук, Макрегър, заедно с брат си. Ще ми липсвате, но така ще е по-безопасно и за двамата ви.

— Ще си имате проблеми заради това, ваша милост. Аз също съжалявам.

— О, няма да са чак толкова. — Графът сви рамене и погледна презрително към мъртвия жрец. — Това е привилегия на богатите и могъщите. Но преди нещата да се подобрят, ще стане още по-зле, а протекцията ми не е безгранична. Затова тръгвайте.

— Да, ваша милост.

— Зарежи любезностите, Макрегър. Не ти подхождат.

Дотичах до тях, стиснал лъка в ръцете си. Неколцина от бойците се обърнаха към мен с вдигнати мечове и аз бях готов да се изправя срещу тях с голи ръце, само и само да се добера до Конал, но Маклауд вдигна ръка и те се отдръпнаха.

— Аха. Резервният план, Макрегър. — Той се усмихна. — Голям си късметлия, че имаш такъв брат.

— Знам, ваша мил... Така е.

Не можа да ме прегърне, защото държеше момичето, и аз я възневидях за това, но той притисна буза към главата ми и аз го прегърнах, а по лицето ми се стичаха сълзи.

— А тя? — Маклауд кимна към хълцащото същество.

— Майка ѝ почина преди пет месеца. Тя няма друго семейство. Доведеният ѝ баща я предаде на... на свещеника — рече горчиво Конал. — Не може да се върне в Балчатан. Трябва да дойде с нас.

Маклауд махна презрително с ръка.

— Разбира се, разбира се. — Той отново щракна с пръсти. — Дайте им коне — нареди той на мъжете си, — и ги ескортирайте до границите на земите ми. След това съдбата им остава в техните ръце. Трябва да заминеш далеч оттук, Макрегър. Нали знаеш какво имам предвид?

Слисаният Конал се поклони.

— Ще ми се да не се беше налагало да го правиш — въздъхна Маклауд.

Когато брат ми надигна глава, зърнах познатата стара усмивка на устните му. Не можех да повярвам. Мислех си, че ще се разтреперя, но успях да се въздържа: все още бяхме заобиколени от простосмъртни и

аз все още не им вярвах. Напълно възможно бе това да е някаква извратена шега, за да ни изтормозят, преди да ни убият.

Не всички от тях бяха простосмъртни, разбира се. Боецът със сребристия проблясък в очите върна момичето на Конал и когато отстъпи назад, му намигна. Двата несъмнено размениха мисли, преди Конал отново да се обърне към Маклауд.

— Благодаря, ваша милост. Нека вашият бог ви помага.

— Сбогом, Макгрегър, и да се надяваме, че ще помага на всички ни. А за в бъдеще? — Графът въздъхна. — Внимавай на кого разкриваш светлината в очите си.

Отбихме се от пътя, разбира се, за да вземем Брандир и Леа, след това спряхме още веднъж, за да се нахраним. Нямахме нищо за ядене, но бойците на графа бяха достатъчно добри шотландци, за да поделят с нас своите запаси. Те не говореха много и аз се зачудих откъде ли са дошли, но не ме интересуваше чак толкова, че да попитам. Бях безумно уморен и безумно притеснен.

Конал седеше прегърбен и смълчан, и макар да беше отслабнал и с хлътнали очи, той едвам успяваше да преглътне овесения хляб и изсушеното месо, което му бяха дали. Накарах го да пие малко вода. Леа лежеше нащрек, с глава към него. Брандир се опита да се свие в скута ми, макар вече да беше твърде голям, за да се побере там и задницата му оставаше на земята. Страхувах се, че бойците на графа може да се опитат да ги убият, но когато примамих Брандир и Леа навън от бърлогата, мъжете само повдигнаха вежди и се спогледаха, но повече не им обърнаха внимание, сякаш те бяха най-обикновени ловджийски кучета.

Момичето се беше свило встрани и се тъпчеше с храна като изгладняло животно, но не сваляше напрегнатите си очи от нас. Тя не обелваше нито дума. Не беше проговаряла, откакто я свалиха от кола, но поне беше спряла да плаче, слава на боговете. Когато стана време да тръгваме и помогнах на Конал да се качи на седлото си, тя отиде право при коня му, без да задава никакви въпроси, пъхна голия си крак в стремето му и се метна зад него. Хвана го през кръста, но за моя радост не се притисна твърде силно — щеше да е жалко да я убивам точно сега — а и той, изглежда, нямаше нищо против тя да е там. Като че ли това го успокояваше.

Знаех си, че нещо не е наред с него, щом яздеше със стреме. Мисля, че ако го нямаше, той просто щеше да се плъзне от гърба на коня. Моето го магнах — и без това седлото ми се струваше достатъчно необичайно. Но Конал беше пъхнал краката си в стремената и се беше хванал здраво за лъка на седлото като удавник, вкопчил се в живота. Погледнах го, разяждан от тревога.

Мъжете ни оставиха на едно малко сечище на границите на земите на Маклауд. Всички, с изключение на един, обърнаха конете си и препуснаха назад, без да кажат нито дума, но капитанът им остана с нас.

— Не е далеч оттук, нали?

Главата на Конал беше клюмнала толкова ниско от изтощение, че едва ли имаше сили да отговори, затова се обадох аз.

— Не. Не е далеч.

— Задръжете конете. Те са подарък от Маклауд. Знаете ли пътя?

Погледнах към Конал и го видях да кима леко. Момичето не сваляше ококорените си разтревожени очи от него.

— Да — казах аз. — Ще се оправим. — Или поне така се надявах. Всички се надявахме.

— Не се връщайте повече тук, ако искате да останете живи.

— Не съм си го и помислял — отвърнах с горчивина.

— Но ако го направите и попаднете в беда — каза той, — попитайте за мен. Аз съм Дъглас Руат Маклауд. И ако ме няма тук — устните му се изкривиха в усмивка, — попитайте за наследниците ми.

Успях само да промърморя една благодарност, а той се метна на коня и препусна след хората си. Когато отново погледнах към Конал, той вече яздеше мълчаливо. Поех след него, следван от вълците.

Тукашните земи бяха красиви, гористи и диви, но тучни и заслонени от хълмове. В гористите низини климатът беше влажен и топъл; имаше много цветя и гъста зелена трева, а земята беше прорязана от поточета. Над главите ни се въртяха облаци от мушички, но това не ни притесняваше особено. Мястото ми беше познато, макар да бяха минали почти две години и сърцето ми запя. Ако успееш да го прибера у дома, всичко щеше да е наред.

Малкото езерце лежеше тихо между дърветата и когато спряхме и се загледахме в него, ние също мълчахме. Сърцето ми се беше качило в гърлото и очите ми горяха. Зад обраслите с тръстика брегове водата беше абсолютно неподвижна и в нея се отразяваха ярките цветове на брега, дърветата и небето. Човек би си помислил, че ако потоци ръка в нея, ще я извади оцветена.

— Момиче — казах аз. — Слез от коня.

Момичето се плъзна от седлото и застана до коня, поглеждайки първо към мен и Конал, а след това към езерото. Брат ми ме погледна с

изпепеляващия си поглед, който беше бледа сянка на някогашния. Опитах се да се усмихна.

Конал слезе от коня, хвана се здраво за стремето и се облегна за миг на хълбока му, за да възстанови равновесието си. Събрал силите си, той се отправи към обраслия с тръстика бряг. После се обърна към момичето.

— Катриона — каза рязко той и ме погледна. — Ние продължаваме нагам.

Тя поклати глава, отстъпи назад и отново я поклати.

— Искаш ли да останеш тук и да умреш — попита я той, — или ще ми се довериш?

Тя впери поглед в неподвижната вода и преглътна тежко. Направи крачка към езерото, после още една, но след това се спря и като че ли повече не можеше да помръдне.

— Трябва да дойдеш с мен — каза той и пред невярващите ми очи се приближи до нея и отново я прегърна.

Тя беше просто едно дребно същество, но аз исках да я изтръгна от ръцете му и да я запрата някъде надалеч. Скочих от коня си, но нещо ме възпря. Тя яростно клатеше глава, докосвайки лицето на Конал, галейки бузата му.

— Всичко е наред — каза той. — Добре съм. — После я понесе към водата.

Когато тя стигна до хълбоците му, той се спря да ме изчака. Аз подсвирах тихо на Брандир и Леа и пъгнах ръце под оглавниците на конете, така че обратната страна на дланите ми да опира в кокалестите им глави. След това ги поведох напред. Те бяха послушни животни. Заедно с вълците ме последваха, без да се плашат или да се опъват. Сигурно адски се бяха стреснали, когато водният портал се отвори.

Както и момичето. Вероятно е била ужасена, но не го показва по никакъв начин. Когато излязох от другата страна и избърсах водата от очите си, трябваше да се боря с уплашените коне. Те тръскаха глави, опитваха се да се откъснат от мен, подскачаха във въздуха, мятаха къчове и отстъпваха встрани с танцуващи стъпки. Аз ги държах здраво, макар единият да се блъскаше трескаво в ръката ми. Конете ни трябваха и не можех да ги пусна, и въпреки че отчаяно исках да отида при Конал, първо трябваше да завържа животните за някой пън или изсъхнало дърво. Леа и Брандир отръскаха козините си, седнаха и се

загледаха в голите хълмове. Изглеждаха леко изненадани, но не и нещастни.

Момичето се беше вкопчило в Конал, прегърнало го здраво през врата, заровило лице в шията му. Той се отпусна на колене и аз го чух да ѝ казва нещо с отчаян глас. Тя най-после се измъкна от ръцете му, пропълзя встрани и се изправи, вперила поглед в него. Той се насили да се усмихне и се опита да се изправи, но вместо това се строполи настрани и остана да лежи неподвижно.

Изкрещях ѝ нещо, макар да не знаех какво. Мисля, че просто исках да се махне от него и в първия момент тя го направи; подръпна парцаливата си рокля и отстъпи назад, гледайки го уплашено. Аз я бутнах настрани и паднах на колене до него; точно в този миг чух щракване и пукане, и тропот на копита. С периферното си зрение забелязах как единият кон се освобождава и побягва в галоп към близките хълмове. В бързината не го бях завързал както трябва. Изругах, но все пак ни оставаше един кон, а точно сега единственото, което ме интересуваше, беше Конал.

Момичето стоеше зад мен и трепереше. Исках просто да се махне отгук и да ме остави на спокойствие да му помогна, но ми беше студено, бях гладен и много по-изтощен, отколкото бях предполагал. Ръцете ми трепереха, боляха ме от катеренето по вертикалната стена, за което се опитвах да не мисля, катеренето, от което ме побиваха тръпки, щом си спомнех как се бях прилепил към крепостната стена като някое жалко насекомо. Прогоних този спомен, но ръцете ми не бяха достатъчно силни, за да издържат тежестта на Конал. Не бях достатъчно голям. Не бях достатъчно силен. Той щеше да умре тук.

— Помогни ми! — изкрещях аз.

И тя го направи, изтича до мен и ми помогна да го завлека до коня. Беше същински ад, а още по-трудно бе да се опитаме да го натоварим на гърба му. В отчаянието си аз развързах привързаното към седлото, навито на руло одеяло, промуших го под ръцете на Конал и с дърпане двамата го изтеглихме на седлото. След това Катриона се метна зад него и го задържа, докато аз затяхах стремената и поводите. Закопчах ремъците на стремето един за друг и ги използвах, за да завържа краката му под корема на коня, а после използвахме поводите, за да привържем тялото му колкото се може по-добре към врата на коня. Катриона отново слезе на земята.

— Не искаш ли да яздиш? — попитах я, защото ми се стори редно.

Тя поклати глава.

— Пътят е дълъг — предупредих я аз.

Тя сви рамене.

Огледах се за ориентири, после вдигнах глава към слънцето, което тъкмо изгряваше на бледото и ясно утринно небе. Моето небе. След това поведох коня за юздата и с вървящата от другата му страна Катриона поехме по дългия път към дома.

* * *

Когато най-накрая успях да си събера мислите, вече бяхме стигнали на няколко километра от крепостта. Знаех, че трябва да повикам помощ. Вече бяхме в обхват и хората щяха да пристигнат веднага, стига да се сетех кого да повикам.

Опитах се да накарам мозъка си да се размърда, докато момичето ме гледаше изплашено как блъскам с юмруци по слепоочията си толкова силно, че сигурно щяха да останат синини. Разчесах кожата си до кръв. Не помнех кога за последно бях спал. Не си спомнях никого от крепостта.

Ранях. Името ме връхлетя изведнъж. Спрях се, стиснах зъби и призовах Ранях.

Изминахме може би още около километър, преди да получа отговор, и то лично. Едва не се разплаках, когато видях как познатите ми бойци препускат към мен, но не го направих. Продължих да вървя, докато силите не ме напуснаха окончателно и тогава спрях. Катриона също спря и изведнъж се оказахме заобиколени от хора, които познавах. Аз просто си стоях там и мълчах, докато те развързаха ремъците на Конал, свалиха го от коня, положиха го на широка носилка и го завиха с одеяло. Конниците ме избутаха встрани, започнаха да ми задават въпроси, но аз не можех да им отговоря, защото не ми стигаха силите дори да си отворя устата. Опитах се да им обясня, че е наранен. Опитах се да им разкажа какво се е случило. Опитах се да ги уверя, че съм пробвал да го спра, но не успях да оформя думите, а и без това почти никой не ме слушаше. Бях ужасно

изморен. Наблюдавах ги унило. Не можех да чуя гласовете им както трябва и сцената се размазваше пред очите ми.

Пред мен застана Ейли. Погледнах я стреснато.

— Защо не се върна за нас? — извика тя. — Защо не дойде?

Почувствах се така, сякаш някой ме беше събудил рязко от сън и думите заседнаха в гърлото ми.

— Не можах... нали знаеш... времето. Сигурно ми се е изплъзнало. Не можех да го оставя. Времето, Ейли...

Но нея вече я нямаше. Беше изтичала до носилката на Конал и помагаше да я плъзнат внимателно в двуколката.

И после тя вече беше тръгнала, както и конете, заедно с ездачите, и Конал с тях, а Леа тичаше по петите им. Бях го довел у дома, помислих си аз, и вече можех да го оставя сам, защото знаех, че повече няма какво да направя. Те щяха да се погрижат за него, нямаха нужда от мен. Облекчението и изтощението ме връхлетяха като пролетен талаз и аз се спрях рязко на пътя с надеждата, че краката ми няма да ме подведат. Брандир ме погледна, наклони глава и нададе вой.

Момичето също спря. С лека изненада установих, че тя продължава да върви с мен.

— Отивай — казах ѝ аз. — Отивай. Те ще се погрижат за теб.

Тя не помръдна, само обърна глава към конниците, които се смаляваха в далечината. Очите ѝ потъмняха и тя се намръщи. Аз също погледнах натам.

Те се тревожеха за Конал. Както и аз. Всемогъщи богове, та той се намираше на прага на смъртта. Аз си бях наред. Просто бях ужасно изморен, това е. Нямаше друга причина за смазващата болка в ребрата ми и паренето в очите. Повдигнах ръка, за да ги разтъркам или поне се опитах, но тя просто увисна отмаляла. Изискваше твърде много усилия.

Девојката ме докосна. Погледнах към ръката ѝ. В сравнение с мускулестите ми крайници, нейната ръка изглеждаше толкова крехка, с бледа кожа и изпъкнали сини вени. Ноктите ѝ бяха начупени, леко изкривени, а в основата им се виждаха дълбоки странни линии, червено, преминаващо в лилаво и черно. Зачудих се какво ли е било пъхано под тях. Шило?

Забелязвайки погледа ми, тя бързо отдръпна ръката си, но когато вдигнах глава, издържа погледна ми. Наистина беше непокорна.

Изглеждах я презрително. След времето, прекарано в килията, тя изглеждаше мършава, но едва ли и преди беше имала кой знае какви мускули. Големите ѝ очи изпъкваха на деликатното ѝ лице, но може би те просто изглеждаха такива заради остриганата ѝ глава, покрита със струпей и рани, изядена от въшки. В гърдите ми се надигна жалост, но тя беше бързо изместена от отвращение. Ненавиждах начина, по който ме гледаше: отчасти съчувствено, отчасти уплашено. Беше твърде крехка, твърде чуплива за моя вкус.

Твърде простосмъртна.

Завъртях се на токовете си и поех на запад, Брандир подтичваше до мен. Точно в този момент се нуждаех от небе и море, да натопя главата си в чистата солена вода. Знаех, че момичето върви след мен и това ме дразнеше, затова докато вървах, започнах да се събличам. Това я накара да се спре и да седне в тревата, а аз продължих да вървя, спуснах се към пясъчния бряг и когато стигнах до мокрия пясък, се затичах. Подскочих, направих салто и се озовах във водата.

За няколко секунди изобщо не ми се излизаше на повърхността. Зачудих се дали на това му викат смъртоносно желание. Конал казваше, че всички произлизаме от морето, дори простосмъртните, и затова мнозина от нас се връщат там.

Заплувах надолу със затворени очи, после се отпуснах и се оставих на силата на водата. Чувствах единствено студеното ѝ копринено докосване до кожата ми, нежното погалване на водораслото, което се беше заплело около глезена ми. Чувах единствено морето и пулсирането на собствената си кръв, която бучеше в ушите ми, и не можех да различа звуците им. Кракът ми докосна морското дъно, мокрият пясък се промуши между пръстите ми, аз се оттласнах нагоре и изскочих на повърхността, сливаща се с небето.

Значи смъртоносните желания не траят дълго. С малко повече късмет въобще не се сбъдват.

Отмахнах косата от очите си, обърнах се по гръб и се оставих водата да ме носи. Виждах как Брандир крачи разтревожено напред-назад по брега и скимти загрижено. Докато се бях разсеял, една голяма вълна ме повлече към брега. Изплувах отново, плюейки вода. Проклятие, колко вкусна беше. И въздухът беше вкусен. Както и целият свят.

Трябваше да отида в крепостта. Скоро. Не. Може би по-късно.

Момичето ме наблюдаваше, притиснало колене към гърдите си. Стиснах зъби и излязох от морето, което я накара бързо да извърне глава настрани. Вдигнах разпилените си дрехи и бързо ги навлякох. Пясъкът стържеше разранената ми кожа и аз нарочно се отдалечих към южния край на залива и се изкатерих по скалите. Този път тя не тръгна след мен, но и не помръдна от мястото си. Забравих за съществуването ѝ. Седях и гледах водата, хипнотизиран от вълните, щастлив, че съм си у дома.

Но все още не исках да се връщам в крепостта. При тази мисъл стомахът ми се сви. Не исках да виждам никого. Исках просто да видя дома си. Това беше повече от достатъчно. От две години чаках. Докато Конал не се възстановеше, няхах нужда от нищо и от никой друг.

— Здравсти. — По скалата отекнаха стъпки. — Нещастен вълчи син.

Скочих стреснато на крака. Гласът беше по-дълбок, отколкото си спомнях: почти мъжки. Беше красив глас, особено защото рядко го използваше. Поне тази част от него беше все още красива. Той ми се усмихна.

— Здравей — казах аз, — грозно копеле такова.

— Най-грозното копеле в крепостта — отвърна весело Шона. — Единственото грозно копеле в крепостта. — Той протегна ръце и аз го прегърнах силно.

— Липсваше ми, отвратителен дивако — каза той.

— И ти на мен. — Поколебах се. — Как си?

— Страхотно. Жените харесват белезите ми.

Беше успял да си пусне, козя брадичка, която поддържаше грижливо, макар да не си правеше труда да подстригва буйната си коса. Смотан мъряч. Може пък да си мислеше, че брадата отвлича вниманието от белезите. Честно казано, те не изглеждаха твърде зле. Добре де, ужасни бяха, но му придаваха развратен вид.

— Казвам ти. Жените обичат лица с характер. Не си падат по красиви момченца като теб.

— Не — отвърнах аз. — Просто се опитват да бъдат мили. Съжаляват те.

— Добре, признавам, че може да е заради силния ми характер.

— Да бе. Духовитост, находчивост и природно красноречие.

Той се разсмя и аз се засмях с него, не можах да се удържа. Шона отново ме прегърна.

— И така — рече той. — Готов ли си да се върнеш в крепостта?

— Като стана на въпрос — ухилих се аз, — да, готов съм.

Момичето тръгна с нас към крепостта, но ни следваше отдалеч. Шона я погледна любопитно, но като че ли прояви по-голям интерес към Брандир, който забелязах, се влюби веднага в него, без да минава през фазата на злобното хапане. Това едновременно ме развесели и ми вгорчи настроението.

Когато се приближихме до портата, Шона спря. Брандир се вдигна на задни крака и опря лапи на раменете му, а Шона се престори, че е зает с чесането на гърба му, но всъщност знаех, че изчаква момичето. Тя се забърза, внезапно уплашена да не остане отвън. Когато се приближи на една ръка разстояние, той ѝ се усмихна и тримата минахме заедно покрай пазачите. Единият от тях ми викна и аз изненадано вдигнах глава. Йорна.

— Изгубил ли си оръжията, сополанко — извика той и ми намигна.

Аз му се ухилих.

— За твой късмет!

— Утре сутрин те искам на бойната арена, мързелив, изгубил форма пикльо!

Момичето се промъкна до мен и го погледна предизвикателно. О, адски дъх: нямах нужда от защитата ѝ. Караше ме да изглеждам като глупак и аз се ядосах, но ако я отблъснах, щях да изглеждам като още по-голям глупак, а и не можех да не се възхитя на куража ѝ. Опитах се да не ѝ обръщам внимание.

— Изгубили сте оръжията си, но пък сте намерили две полезни кученца! — Йорна посочи Брандир и момичето и избухна в смях, към който се присъединиха и останалите пазачи.

— Не им обръщай внимание. — Шона ме хвана за ръката и ме поведе към ковачницата.

За миг успях да пригода зрението си към топлия мрак. Осветена от пламъците в огнището, Ранях се надигна и ме погледна. Червеникавокафявата ѝ коса беше сплетена на плитка, а красивото ѝ лице се беше зачервило от горещината. Тя измъкна едно парче стомана

от пещта и го постави на наковалнята, но само го погледна и положи чука си до него.

— Чух, че сте изгубили мечовете си.

Явно цял живот щяха да ми го натякват.

— Конал не си взе меча.

— Знам, дребен. Дадох му един по-добър.

Свих устни. Никога нямаше да стана висок колкото Конал, знаех го много добре, но за две години бях наваксал на тегло и мускули. Не бях толкова нисък. Бях почти колкото Шона и ако тя се опитваше да ми каже, че не мога да се бия, щях да грабна нажеженото парче метал и да жигосам задника ѝ с него.

Забелязвайки погледа ми, Ранях се засмя сухо.

— Да. Пораснал си. — Тя избърса ръцете си в кожената си престилка и рече: — В такъв случай ще ти трябва ново оръжие.

— Да — отвърнах аз.

— Ще ти направя. Покажи ми ръката си.

Протегнах ръката, с която държах меча. Тя я хвана, разпъна пръстите ми и притисна лявата си длан към моята. Огледа ме от глава до пети.

— Спря ли да растеш?

Свих рамене.

— Ще станеш висок колкото Шона или някъде толкова. — Тя отдръпна разперената си ръка, но продължаваше да стиска моята. Преди да я пусне, усетих леко стискане. — Добре се справи.

Промърморих нещо несвързано, твърде изненадан, за да ѝ благодаря както трябва.

Тя огледа един счупен нокът и го откъсна със зъби.

— Брат ти дойде на себе си преди около час. Искаше да те види, Мурлин. — Името прозвуча странно от нейните уста, но тя широко ми се усмихна. После изведнъж се изправи и се вцепени.

Обърнах се към вратата. Момичето се притисна към мен и за миг изпитах желание да я потупам по ръката, за да я успокоя. За щастие се усетих навреме и се въздържах. Дори Шона, който стоеше от другата ми страна, се изпъна по военному.

Ленора влезе в работилницата, вперила поглед в мен. Тя изглеждаше отслабнала и напрегната от усилията да остане в този свят, но нямаше вид на човек, който се кани да го напусне скоро. Очите ѝ

изглеждаха измъчени, но все така твърди. Косата ѝ беше пораснала до под раменете и тя я носеше прибрана отзад, защипана с красиви сребърни шноли. Гарванът стоеше на рамото ѝ, без да сваля базалтовите си очи от мен.

— Мурлин — каза тя.

— Ленора.

Тя направи кръг около мен, оглеждайки ме изпитателно. Аз не помръднах и не сведох поглед.

— Само ако беше малко по-бърз със спусъка, Мурлин — каза тя, — сега щеше да си капитан на крепостта и наследник на Григар.

— Знам — отвърнах. Усещах студения гняв на Шона, а момичето се притисна още по-плътнo към мен, докосвайки юмука ми със слабите си пръсти. Бях благодарен на Шона, но отблъснах момичето. Нямах нужда от нейната подкрепа. Вече започваше да ме дразни.

Гарванът изграчи дрезгаво, наклони глава и Брандир настръхна и му изръмжа. Ленора леко се усмихна.

— Благодаря ти — каза хладно тя — за това, че беше толкова бавен.

После се обърна и излезе навън, а гарванът се издигна в небето, докато накрая не се превърна малка черна точка. Ранях изпусна дъха си, а Шона потрепери. Той тръсна ядосано глава.

— Повече няма да получиш от нея — промърмори той.

— Беше повече, отколкото би могъл да очаква — рече отривисто Ранях. — Върви при брат си.

Момичето отново тръгна с мен, но този път щом стигнах до каменните стъпала, които водеха към стаята на Конал, аз се обърнах към нея и ѝ казах да остане там. Наредих ѝ го със същия глас, с който се обръщах към Брандир, само че по-остро. Шона ме погледна студено и остана с нея, мърморейки ѝ успокояващи думи, докато тя ме изпращаше с поглед. Зачудих се дали пък не я иска. Щеше да е странно, ако е така.

Пред стаята на Конал имаше пазачи, но дори не ми се наложи да говоря с тях; те отстъпиха встрани и единият от тях ми кимна с глава да вляза. Конал лежеше на една страна, пъхнал ръка под възглавницата си, затворил хлътналите си очи, но щом затворих вратата, той веднага ги отвори и впери поглед в стената.

— Сет — каза той, без да ме поглежда.

— Трябва да спиш — казах му аз.

— Ще спя. Но първо исках да те видя.

— Само боговете знаят защо изобщо се събуди.

Той най-последно обърна към мен главата си, обръснатата, нарязана и насинена, и се надигна в леглото, облягайки се на треперещата си ръка. Преглътнах мъчително.

— Богове, защо не си легнеш?

— Довлечи си непокорния задник тука.

Така и направих. Седнах на ръба на леглото. Той ме прегърна през врата и ме привлече към себе си. Дори това беше свръх силите му, можех да го усетя, и аз също го прегърнах силно.

— Исках да проверя — промърмори той. — Исках да съм сигурен. Мислех си, че си само в моето въображение. Не помня как съм се озовал у дома.

— Да. Умът ти е изфирясал. Затова.

— Казаха ми, че са те намерили. Казаха, че ще те убият. Но не веднага. — Ръцете му се вкопчиха в мен; наболата му брада одраска бузата ми и аз усетих как топлиите му сълзи намокрят косата ми. — Мислех си, че те чака нещо по-зло и от смъртта.

— Излъгали са те — възразих.

— Знам — отвърна той. — Вече.

Останахме така смълчани и прегърнати. Аз си спомнях. Той се опитваше да забрави.

— Катриона — подзе той. — Тя успя ли да премине? Добре ли е? Отдръпнах се от него. Все още му бях ядосан заради това.

— Ако се беше съгласил да я оставиш, щях да те изведа оттам още онази нощ.

— Аха. Както ти остави Ма Синклер.

Не можах да измисля подходящ отговор, затова направих физиономия.

— Нямах как да ме измъкнеш, Сет. Освен това знаеш, че нямах да оставя Катриона.

— Тя не си струваше риска — изръмжах аз. — И без това няма да живее още дълго. Двайсет години най-много? И то ако извади късмет.

— Животът им е кратък — каза Конал. — Той значи много за нея.

— А тя не означава нищо за нас.

Той въздъхна и разтърка очи.

— Спи — казах. — Силата ти не стига да ме удариш.

Той ме изгледа странно и се усмихна. Поставих ръка върху белязаната му глава и леко я натиснах към възглавницата. Само след секунди той вече спеше.

Докоснах хлътналото му слепоочие и брадата, която беше по-дълга от косата му.

Щеше да бъдеш капитан на крепостта, беше казала Ленора. Капитан на крепостта и наследник на Григар.

Вещица.

— Та коя е сянката ти?

Взрях се с присвити очи във вечерния здрач. Ейли седеше до мен и двамата гледахме Катриона. Тя седеше на двајсетина метра от нас, обвила коленете си с ръце, и наблюдаваше живота в крепостта.

— Това е момичето — отвърнах кратко аз. — Тя беше с Конал.

— Не говори много.

— Изобщо не говори.

— Странно — рече Ейли.

— Всъщност не. Те я изтезаваха и се опитаха да я изгорят. Какво можеш да очакваш от нея? — Гласът ми натежа от горчивина.

Ейли заби поглед в земята.

— Съжалявам, Сет. Съжалявам, че се държах толкова зле с теб сутринта.

Поколебах се, малко повече от обичайното.

— Няма нищо.

— Знам, че не си могъл да дойдеш, времето сигурно се е изплъзнало. Бихме могли веднага да тръгнем след него и да открием, че от месеци е мъртъв.

— Години — казах аз.

— Да. Знам и не исках да бъда толкова рязка. Просто се тревожех за Конал.

— Аз също.

Лицето ѝ пламна и придоби същия цвят като косата ѝ.

— Да. Знам. Държахме се лошо с теб.

Отворих уста, за да възразя, но вместо това казах:

— Не се притеснявай.

— Знам какво си направил за него. Всички знаят.

— Включително Ленора — изсмях се аз. — Чудя се какво точно не може да ми прости.

Ейли сви рамене.

— Това, че си бил роден.

Нямаше какво да се отговори.

— Каква ирония — додаде тя. — Та нали собствената ѝ дъщеря не е от Григар. Това никога не го е притеснявало. Не би и трябвало.

Примигнах.

— Ленора има дъщеря?

— Рейлтин. Не знаеше ли? — Не можах да не видя как очите ѝ грейват като звезди.

— На майка си ли прилича? — попитах презрително аз.

— Тя е мила. Красива е. Много е смела. И е отличен боец.

— Същото може да се каже и за Ленора.

Ейли сбърчи нос.

— Да, но Рейлтин не е вещица.

— Това е семейна черта.

— Не, не е — отвърна сърдито тя. — Това е въпрос на избор.

— Добре де. Потенциална семейна черта. — Поколебах се. — Ленора плаши ли те?

— Разбира се. Нима не плаши и теб?

— Не. — Това беше лъжа. Истината бе, че направо ме ужасяваше и това ужасно много ме ядосваше. — И къде е тази Рейлтин сега? Никога не съм я виждал.

— Сигурно си. Тя е в двора на Кейт.

Замислих се коя от красивите придворни дами със студени очи и ледени лица е тя.

— Логично.

— Стига, Мурлин. Конал много я харесва. Докато беше капитан на Кейт, двамата често се виждаха.

— Да, а къде беше тя, когато го пратиха в изгнание?

Ейли извади камата си и брус и започна да точи острието.

— Харесва ли ти? — Тя протегна камата към мен, за да ѝ се насладя. Беше лека, слабо извита, дръжката ѝ беше изкусно гравирана, но прилягаше удобно в ръката ѝ. — Обучавам се при Ранях. Тя казва, че съм много добра.

— Красива е. — Наистина беше. — Защо Рейлтин не възрази, когато изпратиха брат ѝ в изгнание?

— Виж какво, тя беше надалеч, воюваше. Изобщо не прилича на Лилит, не се натиска да си дава ценното мнение. Тя воюва.

— Откъде знаеш какво е правила?

Ейли въздъхна.

— Поинтересувах се за нея. И аз се запитах същото. — После добави с войнствен тон: — Освен това ми е приятелка. Харесвам я.

Много добре. Прехапах устни, за да си спестя поредната хаплива забележка, но не можах да се стърпя.

— И как реагира тя на изгнанието?

— Беше много разстроена. Поне така чух. Но не може да прояви неподчинение пред Кейт.

— Никой не може — промърморих аз.

— Мурлин...

— Какво е мнението ѝ за причината, довела до изгнанието?

Ейли притисна твърде силно бруса по острието, пръстите ѝ трепереха.

Аз също се ядосвах все повече, затова продължих:

— Обвиняваш майка ми, нали? Кейт го нарязва, Ейли. Не Лилит. Кейт.

— Лилит щеше да го изкорми!

— Както и Кейт, ако сметнеше, че ще ѝ се размине!

— Сет, недей...

— Знаеше, че не може да го направи, а толкова го искаше. Щеше да го изкорми, ако...

— Млъкни! — Тя рязко врътна глава и впери поглед в мен, а камата се изплъзна от бруса и поряза палеца ѝ. Бликна кръв.

— Ейли! — Изругах и хванах ръката ѝ, притискайки пръсти към порязаното. — Съжалявам, аз...

— Добре съм. Добре съм! — Тя изтръгна ръката си от моята. — Не го прави на въпрос.

Тя отстъпи назад и се извърна с гръб към мен, но аз можех ясно да видя какво прави. Видях как колебливо докосва разреза, после силно притиска двата ръба на раната. Когато приключи, тя се обърна към мен, закрила раната с шепата си. Ръцете ѝ бяха окървавени, но от разреза вече не течеше кръв. Пресегнах се и бързо отместих ръката ѝ встрани, а тя бе твърде изненадана, за да реагира.

— Ейли — казах.

— Какво? Махай се! Казах ти да не го правиш на въпрос.

— Че кой го прави на въпрос? — Аз също се бях ядосал. — Няма нужда, нали? Кръвта ти няма да изтече, щом си лечителка. Природно надарена лечителка.

Бледата ѝ кожа възвърна цвета си.

— Не казвай на никого, Сет. Кълна се, ако го направиш...

— Защо да не казвам на никого? — Очите ми се разшириха. — Да не би да искаш да кажеш, че никой не знае?

— Точно това искам да кажа. Дръж си езика зад зъбите.

— Но Шона трябва да знае...

— Шона знае как да си държи езика зад зъбите.

— Шона друго и не прави — сопнах ѝ се аз. — Какъв ти е проблемът?

— Просто си мълчи! — Тя скочи на крака и побягна към конюшните. Нямах намерение да я оставя да се измъкне, затова я последвах. Поне този път влудяващата ме простосмъртна остана на мястото си, макар да ни наблюдаваше напрегнато от тихия си ъгъл.

Когато стигнахме до хладната конюшня, сграбчих Ейли за раменете и тя отхвърли ръцете ми, но не и преди да забележа сълзите в очите ѝ. Отстъпих назад, а тя седна рязко върху една бала сено и наведе глава.

— Ейли — казах нежно аз. — От какво се срамуваш? Ти ще си най-важният член на всеки отряд. Това е чудесен талант.

— Не, не е.

— Кога го откри?

— Твърде късно — каза тя.

И тогава осъзнах, че тя си мисли за Шона. Седнах до нея и се престраших да я прегърна през раменете, а сърцето ми запърха, когато тя положи нещастната си главица в ямичката на рамото ми.

— Нищо не можеше да направиш — казах аз.

— Откъде си толкова сигурен? Може и да можех. Може да е било през цялото време в мен, а аз просто да не съм му обръщала внимание. Може би главата ми е била пълна само с мечове и коне, и... — Тя рязко млъкна и стисна устни.

И Конал, помислих си аз, но не бях чак толкова ядосан, че да ѝ позволя да го чуе.

— Стига глупости — казах аз. — То идва, когато си поиска. Гриан разбра, че го притежава едва като навърши деветдесет, поне така съм го чувал да казва, а сега е най-добрият лечител в крепостта.

— Вече не е — каза тя.

Не знаех как да реагирам на тази увереност.

— Добре де. Лечителят на Кейт не можа да помогне особено на Шона.

— Аз съм по-добра от него — каза тя и въпреки мъката ѝ, в гласа ѝ се промъкна нотка на горделивост. — Аз съм сто пъти по-добра. Усещам го толкова силно, Сет. Ако всичко се беше случило днес, щях да излекувам Шона и нямаше да му остане дори един белег.

Едва ли, но не посмях да изкажа съмненията си на глас.

— Не се случи днес. Случи се преди две години.

— Бих могла да помогна на брат ми — настоя упорито тя. — Ако знаех.

— Ейли. Да знаеш, че това не го притеснява особено.

— Но мен ме притеснява. — И за мой ужас тя се разплака.

Не знаех какво да правя. Докоснах косата ѝ, първо леко, след това започнах да я галя, а тя притисна лицето си към гърдите ми, ужасена от собствените си сълзи. Усетих как тялото ѝ потръпва, докато се опитваше да се овладее и да укроти гнева си. Най-накрая се успокои, въздъхна и леко се отдръпна от мен. Дори успя да ме погледне.

— Благодаря, Сет. Не казвай на никого.

За лекуването ли, помислих си аз? Или за плача?

— И за двете — рече тя.

Лицето ѝ беше повдигнато към мен, очите ѝ бяха все още замъглени от сълзите, така че аз я целунах.

Не можех да не го направя. Усетих изненадата ѝ, но това можех да го разбера. Когато тя се отдръпна назад, зарових пръсти в късо подстриганата ѝ коса и я задържах, придърпах я отчаяно към себе си и отново я целунах. Ръката ми се отърка в гърдата ѝ, макар че можех да се закълна, че стана случайно. Тя се дръпна рязко назад и ме плесна по бузата, отблъсквайки ме от себе си.

Плесницата беше лека, каквато бихте получили от някое раздразнено пале, но ме заболя повече от всички удари, които бях получавал. Понякога отново я усещам. Пръстите ми все още бяха заровени в косата ѝ и макар да се опитвах да ги освободя, тя се изви толкова яростно, че изтръгна цял кичур от главата си. Когато ме отблъсна от себе си и скочи на крака, около пръстите ми все още бяха оплетени червени коси.

Тя не побягна, а аз не можех да стана. Тя стоеше пред мен и ме гледаше невярващо, а аз просто си седях и я зяпах като някой глупак, какъвто всъщност винаги съм бил.

— Помислих си... — заекнах аз. — Помислих си, че ти... че аз...

— Как можа? — Тя поклати глава, спокойна и студена. — Как можа изобщо да ти мине през ума?

— Не знам... аз...

— Аз обичам брат ти, Сет. Обичам Конал. Винаги ще обичам само Конал. Как можа да си помислиш, че някога...

Тя успя да се спре навреме, но неизречените думи увиснаха в здрача.

Ще се примиря с теб? Това щеше да каже тя. Как можа да си помислиш, че някога ще се примиря с теб?

Поклащайки глава, тя отмести погледа си.

— Ще отида при него. Когато навърша двайсет, ще отида при него и той ще ме приеме. Знаем го.

— Той те смята за дете!

— Сега, да. — Тя сви рамене, избягвайки погледа ми. — Но той вече е влюбен в жената, която някога ще стана. Може още да не го знае, но е така.

Докато я гледах, вече знаех, че е така. Тогава тя се обърна, повече смутена, отколкото ядосана, и се отдалечи, затваряйки тихо вратата на конюшната зад гърба си. Седях там, изпълнен със срам и усещане за загуба, разбирайки какво съм унищожил и усетих как сърцето ми се раздробява на късчета.

Нищо не може да направи едно сърце по-силно от разбиването му. Сега вече знам по-добре как да го защитя: така си мислех, докато седях в конюшната ужасен от мисълта, че ако излезе навън, там ще са се събрали всички и ще ми се присмиват. Знаех, че в края на краищата ще го преодолее: Ший живеят твърде дълго, за да бъде иначе. Между нас с Ейли нещата никога нямаше да бъдат както преди, но някой ден щяхме да го преодолеем.

Така и стана, разбира се. Още като деца тя винаги се беше опитвала да се държи мило с мен: сега се опитваше още повече. Въпреки добротата ѝ, тя умишлено се държеше дистанцирано, което ме унижаваше повече от всичко друго. Повече не направих тази грешка, аз просто не постъпвах така, и се чувствах наистина обиден,

че тя смяташе иначе. Знаех къде е моето място в сърцето ѝ: много над Орах и Файорак, някъде между мъртвия ѝ баща и коня ѝ; на хиляди метри под Конал. Бях си научил урока и нямаше нужда да повтаря.

Но всичко това беше в бъдещето. А сега просто станах и отворих вратата на конюшната с трепереща ръка. Естествено, кланът ми не чакаше строен в редици, за да ми се присмее, и аз си поех треперливо въздух. Тук бяха само един закъснял ездач, който ми кимна, докато оставяше коня си в конюшните, и сянката ми. Сенките ми. Адска работа. Жрецът нямаше никаква: аз бях успял да събера две.

Катриона се занимаваше с някакъв малък остър нож и малко парче ясеново дърво, но знаех, че ме наблюдава с крайчеца на окото си. Възнамерявах да си тръгна и да я оставя да ме последва, както обикновено, но в нейната мълчалива неподвижност имаше нещо успокояващо. Прекосих двора и седнах до нея. Тя ме погледна изпитателно, след което продължи да дялка дървото.

Облегнах се на стената и се загледах към оръжейницата, която се намираше в другия край на двора. Брандир постави муцунката си върху бедрото ми и аз го погалих по главата. Един часови се разкашля и се изплю от бойницата над главите ни, някакъв кон посрещна с цвилене пристигането на приятеля си, някой извика заповеди. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта и сенките бяха дълги, а въздухът чист и сладък. Толкова беше спокойно. Проклятие, колко се радвах, че съм тук. Въпреки...

— Току-що се проявих като пълен глупак — изтърсих аз.

Катриона ме погледна и леко се усмихна. Залязващото слънце придаваше на бледата ѝ кожа някакъв цвят и вече си личеше, че преди жрецът да се добере до нея, тя може би е била красива.

— Какво правиш?

Тя срамежливо протегна ръка. След миг реших, че е малък вълк. Не беше много добър, но според мен причината не бе в това, че тя не знае какво прави. Фигурката приличаше на почерка на някой със счупена ръка: рязък и неравен, но умениято веднага си проличаваше; вълчето се бе скрило някъде, ближеше си раните и чакаше да се излекува.

Хванах ръката, която държеше вълка. Следобед Шона я беше погледнал, след това се беше обърнал към мен със суха усмивка и беше

казал: „Тя е силна“. Изненадах се. За мен тя бе треперещото жалко същество, което беше разстроило плановете ми да спася брат си.

Сега отново погледнах към пръстите ѝ и този път тя не ги отдръпна. Разперих ги и ги положих върху моята длан. Все още бяха отекли, ноктите бяха изкривени и ужасно обезцветени. Осъзнах защо ме дразни толкова: тя ме караше да се срамувам. Беше страдала заедно с брат ми, а аз не бях. Тя го беше утешила в тъмнината, когато аз не можах.

— Малкият мъж, онзи за когото говореха, той ли ти причини това? — попитах я.

Тя кимна, след това поклати глава.

— Той, заедно с другите?

Тя кимна.

— Някой ден — казах ѝ аз — ще ми покажеш как изглеждат.

Тя повдигна едната си вежда въпросително.

— Лесно е, ще видиш. Някой ден ще ми покажеш, за да мога да ги намеря. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя се взря първо в едното ми око, а след това в другото. Усещането беше странно, сякаш успяваше да надникне право в мозъка ми, макар аз да не можех да срещна погледа ѝ. После бавно кимна.

— Онова момиче — казах аз и посочих към конюшните. — С което бях. Обичам я и си мислех, че тя също ме обича, но се оказа, че не. Какво съм магаре.

Тя погледна надолу към бледата си ръка, която държах в моята.

— Знаеш ли какво ми харесва в теб? Няма да можеш да кажеш на никого. За това какъв глупак съм.

Наранените ѝ пръсти се свиха около ръката ми. Тя я повдигна към устните си и я целуна, после протегна ръце и ме прегърна. След това бавно се изправи, притисна грубо издяланото вълче към гърдите си и се отдалечи.

Страшно се изненадах, когато най-накрая станах, а момичето не се виждаше никакво. Може би вече беше спряла да ме следи. А може би не. Поглеждайки към малкия груб дървен вълк, аз се зачудих дали наистина тя не е вещица. Може да беше омагьосала предмета да ме наглежда, за да не се налага тя да го прави. Усмихнах се и го поднесох под муцунката на Брандир.

— Какво мислиш?

Очите му проблеснаха недоверчиво.

— Така е — казах аз. — Не е много добро, нали?

Той тихичко изскимтя и се протегна, подрасквайки с ноктите си по камъните. Слънцето вече се беше скрило съвсем и крепостта потъна в здрач. Потреперих, припомняйки си колко дълго бях изкарал без сън и колко изморен бях. Зачудих се къде ли е Орах, и в същото време почувствах облекчение, че не е наоколо. Чувствата ми бяха безнадеждно объркани, а и нямаше как да знам по какъв начин ще реагира на появата ми. Сигурно вече се беше обрекла на Файорак или на някой друг. Нищо чудно да се бе обрекла и на някоя жена.

Щом се озовах в стаята си, аз се огледах. Нищо не беше променено. Тънък слой прах покриваше всичко, а леглото ми миришеше на мухъл. Но то беше хиляди пъти по-добро от всички места, където бях спал през последните две години — твърде добро даже, и аз знаех, че няма да мога да спя тук. Не още. Взех едно одеяло, изтупах го от праха и откачих юздата от куката до вратата. Повъртях я между пръстите си, праметнах я през рамо и излязох от стаята, като затворих тихо вратата. Брандир ме погледна, очакващ ме в пълно мълчание. Помислих си за старата ми стая до работилницата за щавене на кожи, но промених намеренията си.

Пазачите пред вратата на Конал продължаваха да не ми говорят, но когато минах покрай тях, разговорът им секна и те ме зяпнаха. Настаних се до стената пред стаята на брат ми, увих се в одеялото и се свих на пода. Така беше по-добре. Между гърба ми и студения камък имаше тръстикова рогозка и тя ми беше достатъчна. Притиснах юздата

към гърдите си, а Брандир се изтегна до мен. Усетих как топлината му сгрява костите ми, почувствах ритъма на сърцето му и лекото повдигане на гърдите му. Можех да подуша вълчия му дъх. След това вече не чувах и не помириствах нищо, потънал в черното забвение на най-дълбокия от две години насам сън.

Единственото, което очаквах, беше да се събудя от студ, особено след като Брандир не лежеше вече до мен. Все още сънен, аз отворих съзнанието си: той беше добре. Беше излязъл в двора и се хранеше заедно с хрътките — Шона беше дошъл да го вземе. Тялото ми беше съвсем отпуснато и неподвижно. Последния път, когато бях спал толкова дълбоко, без да помръдвам, се бях събудил от болка и студ, изтощен, запратен в безсъзнание от собствения ми брат. Сега, макар подът да беше корав, се чувствах топъл и сънлив, сякаш бях успял да проспя всичката болка, студа и нещастията. Около мен бяха натрупани няколко кожи и одеяла, а под главата ми беше подпъхнато сгънато наметало. Изненадах се, че въобще са си направили труда, но така или иначе им бях благодарен.

Надигнах се на една ръка и примигнах. Пазачите се бяха сменили. Сега един мъж и една жена успешно блокираха пътя към стаята на Конал и към мен: Каррик и Гиниш. Усещах суровите щитове на съзнанията им, най-добрата им защита. Зад тях, откъсната от Конал и от мен, облежната на стената, седеше малка свита фигурка, увита в одеяло, също като мен. Тя беше будна и някой ѝ беше дал нещо топло за пиене. Държеше чашата с двете си наранени ръце, но пазачите не ѝ обръщаха никакво внимание.

Отхвърлих завивките си, изправих се, отърсвайки се от съня, и отново метнах юздата на рамо. Тялото ми се беше схванало и ме болеше, но това беше хубава болка. Каррик ме погледна и ми кимна.

— Пуснете я — казах аз.

Каррик погледна към Гиниш, тя сви рамене и кимна на момичето. Катриона се изправи със залитане, стиснала здраво чашата си, макар част от течността да се разплиска по пода, и се шмугна между тях.

— Не можахте ли да я пуснете до вратата? — попитах аз.

— Не се прави на глупак — отвърна ми Гиниш. — Разбира се, че не можем.

— Пуснахме я да ти донесе одеяла — додаде Каррик, сякаш това беше някакъв огромен компромис.

— А аз тъкмо се канех да ви благодаря за тях — отвърнах.

— Съмнявам се, че щеше да си направиш труда — рече Каррик.

Наругах го право в лицето. Той ми показа среден пръст и се върна към разговора си с Гиниш.

Катриона се въртеше смутено и гледаше вратата на Конал.

— Ела — казах аз. Кимнах ѝ с глава и тихо отворих вратата. Когато тя зейна, отстъпих встрани и пропуснах момичето вътре. Конал лежеше абсолютно неподвижно, лицето му изглеждаше още похлътнало на фона на процеждащата се през кепенците светлина, но дишането му беше бавно, дълбоко и ритмично. Пръстите му леко потрепнаха, но това бе всичко. Изтиках девойката обратно навън и затворих вратата.

— Видя ли? — попитах я. — Той е добре.

Тя кимна.

— Ти също си добре — добавих аз. — Можеш да останеш тук с нас, ако искаш.

Тя леко се усмихна, после се вгледа в лицето ми. Повдигна ръка и докосна въпросително бузата ми с пръст.

— Да — отвърнах аз. — Да. И аз съм добре.

Помислих си за Ейли и осъзнах, че откакто съм се събудил, за пръв път се сецам за нея. Това ми подейства успокояващо. Зачудих се къде ли е Орах. Вече исках да я видя.

— Сигурно си гладна — казах аз и взех чашата от ръката на Катриона. В нея имаше мляко, подгрято с уиски — можем да го подуша — и тя го беше пресушила. — И аз умирам от глад. Той е добре. Можем да го оставим да почива. — Продължих на висок глас: — Въпреки тия задници тука, все пак можем да го оставим сам.

Този път Гиниш ми показа среден пръст.

Хванах Катриона за ръката и профучах покрай тях.

— И без това ме чакат на арената. Първо трябва да похапна.

Каррик се изсмя.

— Йорна каза да ти предам, че го смята за морална победа, сополанко. Тъй като изобщо не си се появил.

Обърнах се рязко, сграбчих го за косата и тикнах лицето си в неговото. Чух как Катриона ахна изплашено, чух и лекото съскане, което издаде ножът на Гиниш, когато тя го измъкна от канията му, но въобще не се огледах. Ножът беше изваден наполовина и така щеше да си остане. Тя беше реагирала инстинктивно, но аз знаех много добре, че нямаше да се осмели да ме нападне. Никой от тях нямаше да го направи. Никога повече.

Погледнах Каррик право в очите.

— Как ме нарече?

Той не отговори...

Стиснах още по-силно косата му и той примигна.

— Как се казвам? — изсъсках аз.

Мълчанието му продължи само още миг. След това той изрече:

— Мурлин.

Пуснах го и го оставих да си поеме дъх. Нямаше нужда да се обръщам, за да проверя, дали Катриона върви след мен. Когато стигнах до подножието на каменната стълба, се обърнах към нея и тя спря рязко, като едва не се блъсна в мен.

— Кое време е? — попитах я смутено аз. — Не е ли сутрин?

Широка усмивка озари изпитото ѝ лице и тя поклати глава. После вдигна ръка към устата си и оттам излезе някакво беззвучно изсумтяване, което би могло да мине и за кискане.

Аз ѝ се усмихнах в отговор.

— Дали не реагирах твърде пресилено?

Когато поклати отрицателно глава, ръката ѝ все още беше пред устата ѝ, прикривайки беззвучния ѝ смях.

— Да вървим тогава.

Нямаше никаква закуска. Щом стъпих в двора, осъзнах, че вече е късен следобед и сигурно бях прекарал почти цяло денонощие в сън. Късното лятно слънце все още грееше ярко в небето, а в голямата зала се бяха събрали хора, които вече бяха започнали да пият. Отмъкнах от кухнята малко студено еленово месо, хляб и овесени питки за двама ни, после отведох девойката горе на стената. Седнахме и започнахме да се храним мълчаливо, наслаждавайки се на дългите сенки в озарената от слънцето долина, а аз си мислех, че животът не може да бъде по-хубав.

После свалих юздата от рамото ми и започнах да втривам масло в нея с парцала, който бях взел от конюшните. Тя беше потъмняла и вкоравена от дългото висене на гвоздеа, но аз се радвах, че имам с какво да се занимавам, а и останах доволен как омеква и засиява в ръцете ми. Катриона обхвана коленете си с ръце и се загледа в работата ми, обръщайки от време на време глава към равнината, морето и далечните хълмове.

— Защо не говориш? — попитах я аз.

Тя наведе глава и сви рамене. След това ми се усмихна тъжно.

— Ясно — рекох аз. — Когато решиш. — И така ми харесваше. С нея беше спокойно. Също като с Шона, дори повече.

Зад нас се разнесе потракването на ноктите на Брандир, който се изкачваше по стъпалата, за да се присъедини към нас. Дадох му останките от моето еленско и го почесах зад ушите, както обичаше. Той седна до мен и положи глава в скута ми.

Чувствах се толкова отпуснат, че едва не заспах отново, но нея не я свърташе на едно място, така че накрая отворих очи и я погледнах.

— Какво има?

Тя погледна към крепостта, а след това умолително към мен. Честно казано, търпението ми започна да се изчерпва, затова съвсем естествено надникнах в съзнанието ѝ. Но тя рязко се отдръпна назад, изохка уплашено, и аз осъзнах, че за нея това не е съвсем естествено.

— Извинявай — казах аз, не съвсем искрено. — И, богове, недей да гледаш като уплашен заек.

Виждах една пулсираща вена на гърлото ѝ, а тя продължаваше да ме гледа както заек гледа хермелин. Завъртях очи.

— Искаш да отидеш и да се погрижиш за него. Как иначе щях да разбера какво ти се върти в ума?

Тя преглътна смутено и кимна веднъж.

— Тогава защо... добре. Очевидно нямаше да ми кажеш. — Въздъгнах и се изправих. — Не се опитвай да минаваш покрай онези задници в коридора. Никога няма да те пуснат да минеш. Ела, ще те заведа при Гриан.

* * *

Лечителят Гриан остана ужасно доволен, че ще си има прислужничка, а аз въздъгнах с облекчение, че Катриона повече няма да върви подире ми като куче. Освен това нямаше да се налага да се грижа за нея. Надникването ми в съзнанието ѝ ми подейства като шок. Осъзнах, че все още я боли (човек би предположил, че мога да се досетя) и че тя все още ужасно се страхува, но въпреки това знаех твърде малко за онова, което ѝ се беше случило. Голяма част от него тя беше скрила зад масивна бариера, която би могла да съперничи дори на тази на някой Ший. Предположих, че ѝ трябва нещо, което да я разтуши, а нищо не би могло да ѝ помогне повече от грижата за нейния герой. Гриан я хареса, освен това беше много добър в лечението на умове и тела, дори когато пациентката не забелязваше, че е пациентка. Двамата с Катриона си допаднаха и аз останах доволен от себе си, че съм се сетил да ги събера.

— Тя е силна. — Два дни по-късно Гриан повтори думите на Шона. — Работи здраво. Влюбена е в брат ти. Не говори, но Конал обича да я вижда наоколо. — Той се изкиска. — Но на Ейли това май въобще не ѝ харесва.

Ухилих се ликуващо.

Мъчително бавно започнах да осъзнавам, че само половината от хората в крепостта смятаха, че появата на Маклауд ме е спасила от изпълняването на ужасния ми дълг при изгарянето на Конал. Останалата половина смятаха, че ми е било попречено.

Всичко започна със засилващо се мъчително подозрение и няколко погледа, които отбягваха моя. И приключи с шумна кавга в голямата зала, при която без проблеми щях да ги надвия и тримата — нямаше да ми е за пръв път, защото те се заяждаха с мен още от малък, — но Шона се включи с радост на моя страна. Ейли ни наблюдаваше, въртеше очи и въздишаше пресилено, но когато най-накрая също се присъедини към нас, те бързо отстъпиха. Аз бях притиснал с коляно гърлото на един от тях и за миг ми хрумна просто да си остана така, да му строша трахеята за урок на всички останали, които таяха подобни мисли в главата си. Но не си заслужаваше. Ако искаха да ме мразят, щяха да го правят и пред лицето на ада. Освен това когато брат ми се събудеше, щеше да ме убие.

Катриона гледаше кървавия бой с широко отворени очи и ужасено лице. Ленора надникна, усмихна се леко, но не взе ничия страна.

Орах, разбира се, никога нямаше да си помисли такива ужасни неща за мен. Тя се върна в крепостта една седмица след нас — беше обикаляла земите ни, събирайки заплащането ни в зърно и месо. (Таксите ни бяха много по-поносими, отколкото аз и Конал бяхме плащали на Маклауд, но аз вече не го мразех заради дългите гладни зими.) Орах, популярна сред капитаните както заради благия си характер, така и заради уменията си на стрелец, ескортираше талига, натоварена с чували със зърно, но я беше зарязала на около километър от крепостта и пренебрегвайки резките крясъци на капитана си, беше препуснала към портата. Тя скочи от коня и се хвърли на врата ми, а аз се засмях, прегърнах я и я завъртах из двора.

— Научих всичко — каза ми тя малко по-късно. — Но искам да чуя подробностите. Не сега, по-късно. Как е Конал?

— Възстановява се — отвърнах аз. — Измъчвали са го с нож; изгубил е много кръв. После го пребили от бой и според мен това го е увредило вътрешно, което затруднява лечителите. Знаеш ли, че там имаше ламир?

— Чух. — Тя потрепери. — Колко време е прекарал в плен?

Свих рамене.

— Една седмица.

— Богове. Как е успял да оживее?

— Чист късмет — отвърнах тъжно аз. — А лам... ламирът се забавляваше твърде добре, за да го у...

— Съжалявам. — Тя се спря, стисна ръката ми, а аз извих глава и се загледах в ъгъла, където се допираха стените на конюшната и оръжейната. Там нямаше никой, който да види гневните ми сълзи. — Съжалявам — каза отново тя. — Не биваше да питам, не и сега. Ами... богове, това да не е простосмъртно момиче?

Аз се огледах, доволен от смяната на темата. Катриона беше излязла от стаята на Конал и стоеше в двора, вдишвайки чистия въздух. Все още се притесняваше от човешките същества, но когато забеляза дорестия кон, вързан пред конюшната, тя се приближи до него, докосна го по муцуната и го почеса по бузите и край ушите. Той изцвили с обожание и отърка муцуната си в стърчащата ѝ коса. Много я биваше с конете.

Но пък изглеждаше ужасно. Прекарваше твърде много време в болничната стая на Конал, наблюдавайки как Гриан намества начупеното му, измъчено тяло, при положение че нейното също беше смазано. Поне си намираще развлечение, помислих си аз. Искаше небе над главата си, празен ум и лек вятър, който да гали кожата ѝ. Имаше нужда от слънце, за да се отърве от затворническата си бледност. Тя нямаше никаква вина, че изглежда по този начин.

Отворих уста, за да я защита, но не получих възможността да кажа каквото и да било.

— За какво сте си мислили всички? — рече възмутено Орах.

Досега никога не ми беше говорила по този начин, затова я зяпнах с отворена уста.

— Как никой не се сети да даде на това момиче свестни дрехи?

Погледнах към Орах, след това извърнах глава към Катриона. И наистина, момичето все още бе облечено с тънката сива рокля, която

носеше в деня на отменената екзекуция. Сигурно я переше всяка нощ, защото изглеждаше сравнително чиста. Но това беше единственото хубаво нещо, което можеше да се каже за нея.

Врълетяха ме горещи вълни от срам.

— Вие сте безмозъчни идиоти — каза Орах и тръгна към Катриона.

Почти се беше приближила до нея, когато се сетих да извикам:

— Тя не говори.

Орах хвана стреснатото момиче за ръката и я поведе към собствените си покои, мърморейки нещо в ухото ѝ.

* * *

— Не говори — рече презрително Орах. — Не говори, наистина. По-скоро вие не я слушате.

— Откъде го извади тоя характер? — Аз зарових пръсти в косата ѝ и я придърпах, за да я целуна. — Преди беше толкова тиха.

Тя облегна ръце на гърдите ми и се отблъсна с всичка сила, карайки ме да изпъшкам.

— Арогантен тип. Не бях чак толкова тиха. Просто не можех да се вредя да кажа нещо.

Небето беше толкова синьо и ярко, че очите ме боляха. Изсъхналите водорасли дращеца голия ми гръб и пясъкът се вреше навсякъде, но това изобщо не ме притесняваше. Ветрецьт разроши спуснатата ѝ светла коса. Можех да помириша морето и равнината, и затоплената от слънцето кожа на Орах. Ярките слънчеви лъчи ме накараха да примигна, опитвайки се да се фокусирам върху напрегнатото ѝ лице.

— Как е Файорак? — попитах аз.

— Файорак е добре. — Тя ме възседна и ме погледна с безизразно лице.

Положих ръце върху хълбоците ѝ и повдигнах изненадано вежди.

— Мислех, че си му се обрекла.

— Колко си проникателен. Обречена съм му, колкото съм обречена на теб.

Устните ми се разтеглиха в ленивата усмивка, която винаги успяваше да я пречупи, и тя, естествено, възкликна ядосано и ме плесна по гърдите.

— Ох — казах аз.

— Никога не съм казвала, че ще те чакам, Сет.

— Никога не съм го искал от теб.

— И да го беше поискал, нямаше да го направя.

— Затова не поисках. Ти ми разби сърцето, жено.

— Лъжец. — Тя отново ме удари.

— Обичам те, казвам ти.

— Да бе, наистина. — Очите ѝ омекнаха и тя се претърколи до мен върху сухата солена трева. Погали ме по бузата. — Но аз никога няма да съм ти достатъчна.

— Да бе, да. — Обърнах се настрани и я погледнах. — Аз няма да съм ти достатъчен.

Пръстите ѝ погалиха устните ми и ме накараха да настръхна.

— Щом така казваш, Мурлин.

Прегърнах я и я целунах по челото, изведнъж връхлетян от тъга. Която в този момент въобще не исках да изпитвам. И както винаги в такива случаи, смених темата.

— Тя разговаря ли с теб? Катриона?

Орах ме изгледа продължително. Това ме накара да се чувствам неудобно.

— Е, проговори ли? — повторих настоятелно аз.

— Не, но ако поиска, ще го направи. — Орах погледна настрани. — Просто трябва някой да я слуша.

— Аз слушам — изрекох намусено.

— Да бе. Само ехото на собствения си глас.

Известно време лежахме мълчаливо, моята ръка лежеше върху хълбока ѝ, нейната леко опираше гърдите ми. Невидимото море се раздвижи, зашепна и зашумя от другата страна на дюната. Когато затворих очи, видях червени линии под клепачите си и усетих целувката ѝ върху кожата ми.

— Какво ще направи Кейт? — промърмори тя.

Отворих очи и вперих поглед в заслепяващото небе.

— Не знам.

— Сигурно знае, че сте се върнали.

— Да. Ще го изчака да се възстанови. Политика.

— Строго погледнато, вие сте все още изгнаници — каза тя и гласът ѝ потрепна тревожно.

— Ще ти кажа нещо. — Пръстите ми се вкопчиха неволно в ръката ѝ. — Никога няма да се върна в другия свят. Нито аз, нито Конал, и не ме интересува какво ще каже онази вещица.

Думите ми си бяха живо перчене, напълно безсмислени и убедително доказателство, че телепатията е нещо различно от предвиждането.

* * *

Два дни по-късно Орах напусна крепостта, след като се записа доброволка в патрулния отряд, който една седмица щеше да обикаля границите ни. Не можех да повярвам. Две години бях отсъствал оттук, проклятие!

— *Никакви обещания* — каза тя, целувайки ме на сбогуване. — *Нали така каза.*

— *Знам какво съм казал* — отвърнах аз, — *но ще ми липсваш.*

— *Ти ми липсваше цели две години. Знаеш ли какво? Сега, като си тук ми е доста трудно.*

— *Защо?*

Тя ме погледна печално.

— *Заради начина, по който я гледаш.*

— *Всичко свърши. Между мен и Ейли не е имало нищо и никога няма да има. Аз...*

— *Понякога ми се струва, че си най-глупавият мъж, когото познавам.* — Тя обърна коня си. — *Не говоря за Ейли. Говоря за простосмъртното момиче.*

Все едно ме беше плеснала по лицето с умряла риба. Зяпнах я безмълвно, а тя хвана поводата на коня си. Протегнах ръка и сграбчих русата ѝ плитка; не исках да ѝ позволя да се качи на коня.

— Не знам за какво говориш. Виж какво, не мога да се обвързвам.

— *Искаш да кажеш, че не исках.*

— *Така е. Зарязваш ли ме, Орах?*

— Не. — Тя отново ме целуна. — Пусни ме. Тръгваме.

— Но после ще се върнеш.

— О, да. — Тя ми се усмихна весело. — *Това ни е проблемът на нас с теб. Винаги ще се връщам и ти го знаеш.*

„И точно затова те обичам“ — помислих си аз, но се мръщех и бях в лошо настроение и затова не ѝ го казах.

* * *

На следващата сутрин отново я обичах. Горката Катриона изглеждаше ужасена от новите си дрехи — нормални панталони и ботуши, както и прилична ленена риза. Те бяха на Орах, разбира се, както и късия прилепнал кожен жакет, който беше закопчала почти до врата си. Тя не спираше да го придърпва надолу, сякаш имаше някаква надежда да покрие кльощавите ѝ бедра, и вървеше свела поглед към земята и скръстила ръце на гърдите си. Никога не си бях представял, че дрехите на Орах могат да изглеждат широки, носени от някой друг. С късо остриганата ѝ коса човек можеше да я сбърка с момче. За малко да ѝ го кажа, отчасти, за да я успокоя, отчасти за да я възпра да се държи толкова глупаво. Едва ли някой щеше да се хвърли да я изнасилва.

Бях обиден от името на нашите жени. Какво не им харесваше на облеклото? Не обичаха да ходят с поли. Не увиваха телата си с някакви мърляви платове от някакво неразбираемо чувство на скромност. Ако търсеше подкрепата ми, тя трябваше да спре да се държи като някое смутено хлапе.

Вече не можеше да се скрие и в стаята на Конал, защото Гриан я беше изритал оттам. Не защото му беше писнало да я гледа, а защото мислеше по същия начин като мен: тя прекарваше твърде много време вътре. Тя имаше нужда от въздух, от малко цвят в прозрачната ѝ кожа. Затова той непрекъснато я изпращаше по задачи, да отнесе някое послание или да му намери някакви билки.

Онази сутрин смятах да отида на лов с Шона и Файорак — Ейли беше напълно погълната от уроците си при Ранях, — когато Катриона излетя през вратата като подплашена мишка. Гледахме я как притича през двора, криейки лицето си от нас, изгърбила рамене. Шона и

Файорак сигурно бяха изумени също като мен от преобразяването ѝ, защото никой от тях не пусна някоя хаплива забележка. Когато се отърсих от шока, изсъсках ядосано и сграбчих поводите, за да обърна дорестия жребец. Той беше много по-добра компания и аз бях изцяло очарован от него още първия път, когато той отвърна на призива ми и се върна при мен. Исках да прекарвам повече време с него, да го опозная, да му позволя да опознае мен. Последното нещо, от което се нуждаех, беше простосмъртното момиче отново да се лепне за мен.

— Кажй ѝ да дойде на лов с нас — предложи Шона.

— Разкарай се — сопнах му се. — Само ще ни досажда.

Файорак подсвирна и ловната му кучка спря да души задника на Брандир и отиде при него. Брандир издаде ниско съблазнително ръмжене, а когато го повиках по име и той ме погледна със златистите си очи, можех да се закълна, че едва не ми се ухили.

— Ах, вълкът ти е същият като теб — засмя се Файорак. — Кажй му, че Брия ще се разгони чак след месец. А само боговете знаят, кога ще се разгони тя. — Той кимна с глава към ъгъла, зад който се беше шмугнала Катриона. — Ако въобще се разгони.

— Върви по дяволите... — Не ми стигаха думите, за да изразя презрението си. — Не започвай и ти. За какво ми е тя? Погледни я!

— Както я гледаш ти? — Той хвърли един критичен поглед в посоката, където се беше изгубила тя. — Може. Някой ден.

Не знаех защо толкова исках да избия с юмрук усмивката от замисленото му лице. Но само продължих да го гледам безмълвно, докато нареждах мислите си. След известно време той усети погледа ми и се обърна към мен.

— Остави я на мира — казах аз и понеже гласът ми прозвуча неочаквано свирепо, добавих: — Поне засега, става ли? Момичето е изтормозено. Това е.

Шона ме погледна така, че изпитах огромното желание да се почеша по главата. Изръмжах на жребеца и той препусна в лек галоп от място. Портата се вдигна и ние препуснахме навън.

Очаквах с нетърпение този лов. От доста време не бях изпитвал такова силно желание да убия нещо.

— На какво се смееш, мамка ти? — погледна ме Йорна.

— Какво?

— Да разкараш тая усмивка от лицето си, дребосък такъв. — Поне беше спрял да ме нарича сополанко, а и аз нямах намерение да се карам с него заради епитетите, с които ме нарича, защото — за разлика от Каррик — той ми беше приятел и двамата си допадахме. Вярно, че не го показвахме често, но си беше така.

Ала ако в този момент видехте ядосаното му лице, и през ум нямаше да ви мине подобна мисъл.

— Аз някога да съм злорадствал над теб? — изрева той.

Така си беше. Насилих се да скрия усмивката си. Честно казано, изобщо не усещах, че се хиля доволно, докато той не го спомена. Махнах притъпления връх на меча си от гърлото му и му помогнах да се изправи на крака.

Синият купол на небето блестеше над нас и двамата бяхме плувнали в пот, но този път аз водех с шест атаки на една и се чудех кога ли ще избухне. Привлечените от топлото слънце зрители само влошаваха положението, а някои от тях дори започнаха да го освиркват. Вината за това до голяма степен си беше негова, тъй като той беше тренирал някои от тях и всички те бяха падали по задник пред острието на меча му. Е, на мен това повече нямаше да ми се случи.

Добър бях, мамка му. Отново се ухилих, просто не можех да се сдържа.

— Заради нея е, нали? — Той вирна глава. — Затова ли се фукаш така?

Огледах се. Катриона, естествено, стоеше до оградата и ни наблюдаваше с лек зачатък на усмивка. Аз, естествено, знаех, че тя е там. Просто го бях забравил. Донякъде. Не че ме интересуваше. Усмивката изчезна от лицето ми.

Тя беше свикнала с променения си външен вид. Никой не я пляскаше по врата, никой не ѝ подсвирваше, никой не ѝ се

подиграваше. Никой не я блъсна на пода в конюшната, за да я изнасили. Така че тя спря да притичва от сянка към сянка, забила поглед в земята, с пламнали бузи и ръце, стиснати пред чатала ѝ. Ухилих се, спомняйки си неудобството ѝ и установих, че тя отново ме гледа срамежливо усмихната. Да, все още срамежлива, все още слаба, но с хубав задник. Краката ѝ обаче имаха нужда от малко заякване. Когато осъзнах, че ги зяпам, се изплюх и се обърнах към Йорна, повдигайки меча към лицето си за поздрав и покана.

— Забрави. — Той почисти тренировъчния си меч от пясъка и се отдалечи с тежка стъпка. — Толкова е доволен от себе си — промърмори той. — Самодоволно малко лайно.

Събралата се групичка зяпачи се пръсна; някои от тях повече не ми обърнаха внимание, но един или двама ми подвикнаха поздравления. Всъщност излязло от устата на Орна, „самодоволно малко лайно“ също си беше комплимент. Пак се усмихнах, и което беше още по-лошо — гледах право в Катриона. Отново.

— Гриан няма ли нужда от теб? — Погледнах я с най-строгия си поглед.

Тя сви рамене и поклати глава.

— Изгони ли те?

Тя погледна към разровения пясък на арената и го ритна с токчето на ботуша си.

Засмях се, не можах да се сдържа.

— Брат ми ли ти каза къде да дойдеш?

Погледът ѝ срещна моя, после се отмести и тя се засмя със странния си беззвучен смях.

— Не се тревожи — казах. — Не го приемай лично. Той иска да си почиваш, това е. Не, че не иска да те вижда наоколо.

Тя колебливо кимна.

— Наистина — продължих аз. — Сериозно говоря. Той те харесва. Притеснява се за теб.

Тя ми се усмихна открито, което ме накара да извърна поглед към крепостната стена. Не знаех какво да кажа; просто исках да се махне оттук. Имах неща за вършене, приятели, с които да се видя. Исках да препусна с жребеца си към мочурищата, да намеря Шона и да му разкажа как съм унизил Йорна. Страшно щеше да му хареса.

Объркан, раздразнен, смутен, аз се намръщих и погледнах към Катриона. Погледът ѝ се рееше към морския хоризонт.

— Искаш ли да пояздим? — попитах аз.

* * *

Облачните сенки преследваха светлите слънчеви петна по равнината и мочурищата. Катриона седеше зад мен на жребеца, настърхнала от притеснение, неспособна да се вкопчи здраво в мен заради малката кожена чанта, която бях преметнал през гръб. Бях постлал тънко одеяло върху гръба на жребеца, тъй като момичето беше свикнало да язди със седло, но като че ли от него не ѝ стана по-удобно.

Усмихнах се. Харесваше ми как тънките ѝ ръце обгръщаха кръста ми и се бяха вкопчили толкова силно едва в друга, че чак кокалчетата им бяха побелели. Усетих как тялото ѝ леко промени положението си, когато тя отметна глава назад, за да се наслади на слънчевата светлина. Бях доволен, че започва да се отпуска, но по някаква странна причина исках да се облегне на мен.

— Хей — казах ѝ аз.

Слабото ѝ телце отново се притисна към мен, натискът на ръцете ѝ върху корема ми отслабна. Когато погледнах през рамо, видях въпросителния ѝ поглед, леко обезпокоен, сякаш се беше притеснила, че е направила нещо неправилно.

Извих се леко назад, плъзнах ръка около кръста ѝ и я повдигнах от гръба на жребеца. Когато я придърпах напред, краката ѝ ритяха диво и жребецът сърдито изпръхтя. Чух неравното ѝ уплашено дишане, усетих как пръстите ѝ се вкопчват в ръката ми, но преди да успее да се уплаши както трябва, аз я настаних пред мен. Едната си ръка поставих на кръста ѝ, а с другата държах поводите.

През ребрата ѝ се усещаше силният ритъм на сърцето ѝ. За минутка-две тя остана вцепенена от страх, но след като не казах нищо, нито пък помръднах, тялото ѝ постепенно се отпуска. Ръцете ѝ обгърнаха моите, пръстите ни се сплетоха. Най-накрая тя се облегна назад и отпуска глава в ямката на рамото ми.

Това ми хареса. Тялото ѝ прилепваше добре към моето.

Помислих си, че трябва да кажа нещо, но като че ли в момента това не ми изглеждаше твърде важно. Не че тя щеше да се оплаче от мълчанието на някой друг. А и не след дълго разбрах, че на нея ѝ е все едно дали ще говоря или не, защото вече беше дълбоко заспала в ръцете ми.

Продължих да яздя, защото не бях сигурен какво да направя, а не исках да я будя. Това, че се намираше в безопасност при нас, не означаваше, че може да спи. Знаех го много добре заради моите безсънни нощи. Конал единствен от нас спеше и то защото изтормозеното му тяло не му позволяваше да прави нещо друго. Кошмарите щяха да го връхлетят по-късно.

Не исках да водя жребеца до езерото Дю, където беше домът му. Изкушението можеше да бъде твърде голямо при наличието на още един непознат човек на гърба му, затова яздих, докато не стигнах до тихата борова гора край езерото на Галанах. В прошарените му златисти сенки въздухът беше по-хладен, едва се усещаше ветреца и аз оставих жребеца да спре и да опъне мускулестия си врат към водата. Той заклати главата си нагоре-надолу, започна да бие с копито в обраслата с корени земя, направи няколко танцувални стъпки и звучно изцвили.

Катриона се събуди стресната и изплашено си пое дъх. Ръцете ми се стегнаха около кръста ѝ и тя се вкопчи в тях толкова силно, че ме заболя.

— Всичко е наред — казах аз, после се обърнах към коня. — Само пиене. Нищо друго.

Той изцвили присмехулно и потопа муцуната си в чистото езеро. Напи се, после вдигна мократа си муцуна и пристъпи във водата.

— *Даже не си го и помисляй.*

Той изцвили невинно и плесна с копито във водата.

Пръстите на Катриона най-последно отпуснаха хватката си и аз стиснах ръцете си в юмруци, за да възвърна кръвообращението си.

— Силна си — казах сухо аз. — Всичко е наред. В безопасност си.

Усещах, че трябва често да ѝ го повтарям.

— Знаеш ли какво представлява той? — попитах я аз.

Тя кимна бързо, уплашено.

— Всичко е наред — повторих отново. — Но първо трябва да слезеш ти. Защото ако сляза пръв, той ще те хвърли от гърба си.

Тя ме пусна и аз ѝ помогнах да прехвърли крака си през шията на животното. То ни погледна странно, но аз не му обърнах внимание. Ръката ми, която беше докоснала бедрото ѝ, изтръпна, сякаш кръвообращението ми отново беше спряло. Разтръсках я раздразнено и помогнах на девойката да слезе. Тя отстъпи назад, наблюдавайки ме как също слизам, а след това погледна към черното, злобно око на коня.

— Отивай, любов моя — казах му аз, докато свалях одеялото от гърба му и издърпах юздата през ушите му. — Махай се.

Той отново разтърси черната си грива, препусна и се изгуби в горските сенки.

— Отиде на лов — казах аз. — Гладен е. А ти?

Тя кимна. Вече не беше изплашена, а само нетърпелива. Проснах одеялото върху един боров пън, двамата се настанихме върху него и си поделихме ябълките, месото и овесените питки, които носех в кожената чанта. Тя ядеше лакомо, почти зверски, съсредоточена изцяло върху напълването на стомаха си. Наблюдавах я развеселено. Скулите ѝ вече не изглеждаха толкова изпъкнали. По ребрата ѝ имаше повече плът. Задникът и бедрата ѝ бяха по-заоблени, но тя никога нямаше да придобие структурата, която бихте нарекли „добре сложена“.

Тя усети погледа ми, поколеба се и също ме погледна. Устните ѝ се разтеглиха в широка смутена усмивка и същевременно лицето ѝ се изчерви. „Красива е — помислих си аз. — Красива е, когато се усмихва“.

Усмивката не слезе от лицето ѝ, когато въздъхна и хвърли огризката от ябълката в езерото. Тя вдигна във въздуха сребристи пръсти, които проблеснаха на слънцето, и остана да се поклаща на повърхността. Събрах малко камъни от брега и започнах да ги хвърлям по нея, опитвайки се да я улуча, и Катриона се присъедини към мен. Тя беше ужасен стрелец. Засмях се и се опитах да я науча, но само си изгубих времето.

— Хич не те бива — казах аз.

Тя кимна и театрално скри лице в шепите си.

Започнах внимателно да отмествам пръстите ѝ, един по един. Осакатените ѝ нокти вече изглеждаха по-добре: някои бяха паднали и на тяхно място израстваха нови. Тя игриво притискаше пръстите си към лицето веднага, щом ги отмествах и аз се засмях, но когато отместих показалеца ѝ, разкривайки окото ѝ, видях, че то се взира сериозно в мен.

— Но пък се оправяш добре с конете — допълних. — И успя да накараш Гриан да се държи като нормално същество. — Поколебах се, нещо се затъкна в гърлото ми. — Ти си страхотна гледачка на капитана.

Хванах ръцете ѝ и ги свалих от лицето ѝ. Тя ги отпусна върху коленете си и погледна усмихнато към сребърното езеро. Изглеждаше толкова щастлива, че чак ѝ завидях.

— Мисля, че започна да свикваш тук, нали? Започна да свикваш с нас.

Катриона се обърна към мен, прехапа устните си и каза:

— Да.

— Не че не можех да говоря — каза ми тя, след като се отърсих от изненадата си.

Гласът ѝ звучеше странно. Неуверен, леко дрезгав, а и тя не спираше да засмуква долната си устна и да я хапе.

— Каква беше тогава причината?

Катриона се намръщи, сякаш самата тя се опитваше да го разбере.

— Ами, може би наистина не можех. Но знаех, че гласът ми е там... и щеше да излезе... ако се наложи.

— Колко добре си ни опознала — казах аз.

Червенина плъзна по шията и бузите ѝ.

— Не е това... просто...

Хвърлих едно камъче в езерото.

— Не е ли невероятно колко много неща се казват пред един ням човек.

Топлият, пъстър здрач в гората изглеждаше неестествено спокоен. Когато слънцето продължи пътя си, проблясъците в езерото се успокоиха и сега водата изглеждаше като черно огледало.

— Съжалявам. Не съм се опитвала да те излъжа, кълна се. — Тя се наведе и започна да подбира хубави заоблени камъни, които после внимателно пъхаше в ръката ми като дарение. — Всичко, което знам за теб, не е... не е защото си ми го казал.

Хвърлих яростно един камък по огризката от ябълка и я улучих.

— Всичко е толкова странно — продължи тя. — Всички вие сте толкова странни.

— Не ние — отвърнах горчиво аз. — Ти.

— Виждаш ли? Това имах предвид. Страхувах се, че ще стъпя накриво. Ще обидя някого. Ще изглеждам като глупачка. Щом си отворя устата, винаги става така. Съжалявам.

Настъпи продължително мълчание. Помислих си, че ми се сърди; отне ми доста време да разбере, че всъщност аз се цупех. Когато отново се опитах да усетя настроението ѝ, разбрах, че се страхува.

— Недей — казах аз, ядосан на себе си. — Не се тревожи. Няма да те върнем обратно!

Тя ме погледна признателно.

— Беше ми по-лесно да не говоря. Чувствах се по-спокойна.

Тя ми подаде още един камък, идеално плосък. Замахнах и го плъзнах по повърхността на езерото.

— Можеш да го обмисля — каза тя. — Нали се сещаш, онова което се случи?

— Непрекъснато да мислиш за него? — попитах аз. — Това не е хубаво.

— Напротив. — За пръв път ми противоречеше; изненадах се, но бях и доволен. — Хубаво е. Трябваше да помисля за онова, което направи той. Трябваше да си го припомням отново и отново, докато повярвам.

Аз си спомних.

— Доведеният ти баща?

— Мъжът на майка ми.

— Защо те е предал? Какво си направила?

— Направила? — В гласа ѝ прозвуча горчивина. — По-скоро какво не съм направила. След смъртта на майка ми. Разбираш ли?

Проряза ме изненадваща ярост, която проблесна като мълния. За миг не можех да си поема дъх.

— Разбирам — отвърнах аз. Пръстите ми трепереха леко, когато докоснах устните ѝ. Те вече не бяха толкова бледи, ездата и чистият въздух бяха върнали цвета на лицето ѝ и го бяха изпълнили с живот. Да, тя беше красива. Онова красиво момиче от Балчатан.

Пръстът ми се плъзна към ъгълчето на устата ѝ и когато тя леко я отвори, аз по-скоро почувствах, отколкото чух как леко си пое дъх. Целунах я.

За миг устните ѝ омекнаха под моите и тя отвърна на целувката ми, но после вдигна ръце и ме отблъсна.

Седяхме там, вперили очи един в друг. Гърлото ѝ се сви конвулсивно, когато преглътна и тя отново прехапа устната си. Усетих как ме изпълва горчива обида.

— Сет, аз...

— Не си прави труда да ми обясняваш — отвърнах ледено аз. — Влюбена си в брат ми. Случва се. — След това добавих с гняв: —

Твърде често.

Тя се изправи толкова рязко, че едва не падна. Не можех да си представя, че нежеланата ми защитница може да изглежда толкова ядосана, и то не на враговете ми, а на мен.

Успя да се въздържи да не изкрещи, макар да усещах, че искаше. Трябваше да изрази негодуванието си през стиснатите си зъби:

— И защо трябва да съм влюбена в брат ти?

— Ами, аз...

— Една жена може да се възхищава на един мъж без да е влюбена в него — каза ми тя с леден тон. — Една жена може да изпитва благодарност към един мъж, да смята, че той е добър и смел, и свестен, без да е влюбена в него.

— О! — казах неуверено аз.

— Знаеш ли какъв е проблемът? Да речем, че има един далеч не толкова идеален мъж, изпълнен с горчивина и гняв, и презрение. Да речем, че той не е толкова свестен, защото е изпълнен с омраза. Лошото е, че тя пак избира да се влюби в него.

Не знаех какво да кажа. Това въобще не ми приличаше на обяснение в любов. Но бях доволен, че поне ме смята за мъж.

— Нищо ли няма да кажеш? — Стиснатите ѝ юмруци бяха притиснати към бедрата ѝ.

— Ами... — измънках аз. Усещах, че я гледам с широко отворени очи. — Съжалявам.

Това я накара да млъкне. Тя седна на дървото и се загледа упорито в езерото, сякаш смутена от неочакваното си избухване.

— Конал каза — тя се прокашля, — че смятал да ми пререже гърлото.

— Да — потвърдих аз, — така беше. Нямах да усетиш нищо. Почти.

— Каза, че ако не се получело, ти си щял да ме простреляш.

— Да.

— Добре — рече тя след минутка размисъл. — Благодаря ти.

— Онова, което каза преди малко. — Не смеех да я погледна. — Сериозно ли говореше?

— Аз съм като теб — каза тя. — Не говоря празни приказки.

— Знаеш доста неща за мен, нали?

— Ти си виновен за това. — Устните ѝ се изкривиха. — Ти проникна в съзнанието ми, помниш ли? Беше истински шок. Никога не съм чувствала нещо подобно.

Примигнах, останал без думи.

— Сигурно си знаел — каза тя, опитвайки се да не се засмее на смутената ми физиономия. — Сигурно си знаел, че аз също ще те видя. Предполагам, че просто си забравил. Или смяташ, че простосмъртните не могат да виждат в главите ви?

Завъртях очи и се засмях. Протегнах ръка, за да я погालя по лицето, но тя се отдръпна.

— Катриона — казах аз. — Какво има? Мислех, че ти...

— Не искам да съгреша — промърмори тихо тя.

— Не искаш какво?

— Не искам да съгреша! — сопна ми се тя и очите ѝ проблеснаха. — Не отново!

— Какво? — Аз се вцепених.

— Виждаш ли? — Тя се обгърна с ръце и леко се залюля напред-назад. — Виждаш ли? Реших, че това може да има значение за теб и се оказах права. Не съм чиста. За мъжете това има значение, нали? Не искам да се гневиш, но не мога да те излъжа. Аз не съм дев...

— Кой ти я отне? — изляях аз.

Тя леко се отдръпна от мен и притисна още по-силно ръце към тялото си. Момичето носеше гордостта си като очукана броня, сякаш само това ѝ беше останало.

— Съжалявам, но сега разбираш ли? Опитах се да го скрия, наистина. Опитах се, но...

— Доведеният ти баща? — попитах аз. — Или пазачите?

Тя отново прехапа устната си.

Красивото момиче от Балчатан. Тя беше ужасно красива...

— Пазачите — предположих аз.

— Да.

— И защо — изсъсках аз — това трябва да е твой грях?

Тя ме погледна толкова неразбиращо, че чак ми се прииска да ѝ зашлевя плесница. Вместо това докоснах бузата ѝ с длан и зарових нежно пръсти в непораслата ѝ коса. Тя беше напрегната като елен, готов за скок, но не се отдръпна.

— Любовта не е грях. — Едва не се задавих с гнева си, но си помислих, че ако го покажа, тя ще побегне и повече няма да се върне. Започнах да я галя по косата. — Грях? Любовта е нещо свято! Да сме смъртни и да знаем, че един ден ще умрем и въпреки това да обичаме. Ще ми се да има ад за онзи жрец, който се опита да те изгори, но няма, Катриона, и единственият ад за теб и за мен е да позволим на неговия вид да ни попречи да обичаме. Той гние в земята и един ден ние също ще лежим там. Червеите го ядат и един ден ще ядат нас, ако някоя благородна душа не ни даде на хищниците. Червеите ще ни наследят, те ще наследят и земята. Затова обичай, докато можеш.

Замълчах. Никога не съм смятал, че ще успея да изрека толкова много думи наведнъж и усетих как бузите и шията ми се наливат с кръв. Сигурно беше решила, че съм луд.

Очевидно обаче не беше така. Тя отпусна ръцете си, наведе се към мен и докосна устните ми с пръсти. Аз неволно изръмжах, неспособен да възпра порива си да поема нежно пръстите ѝ с уста и да усетя вкуса на кожата ѝ. После тя ме целуна.

Когато се разделихме, аз сплетох пръстите си с нейните.

— Моля те, не се страхувай — казах ѝ. — Няма да те нараня.

— Знам.

Разгънах одеялото върху гъстата, тучна трева, където слънцето можеше да затопли голата ни кожа, и ѝ показах разликата между насиетието и любовта.

На следващата вечер брат ми се появи в голямата зала, измършавял и все още тормозен от спомени, но достатъчно здрав, за да се захване с мен. Успях да го избягвам няколко часа: беше сравнително лесно, тъй като бе заобиколен от капитаните си, от обожаващите го жени (и някои мъже) и едно особено измъчено момиче.

Момиче. Той беше забелязал, че Ейли вече е почти жена: веднага ми стана ясно. Когато погледът ѝ търсеше неговия, той се изчервяваше, но в редките случаи, когато тя гледаше встрани, той не можеше да се въздържи да не я зяпа. Знаех, че съм я забравил, защото всичко това ме развеселяваше. Горкият Конал: знаех си, че ще се бори с привличането си, защото не беше свикнал да мисли за нея като за пораснала Ший, но накрая щеше да изгуби. Горката Ейли: той нямаше да я докосне, докато тя не навършеше двайсет, а може би дори още след това. Очаквах я поне три години разочаровашо, болезнено целомъдрие.

„Кое то за мен не е проблем“ — помислих си самодоволно аз.

Катриона стоеше до мен, което вече не ме притесняваше, но ми омръзна Шона да ми хвърля многозначителни погледи, Ейли да ме поглежда невярващо и Файорак да ръси пиянски шеги за простосмъртните и какво казват за тихите води. Орах се държеше приятелски с мен и аз с нея; тя се беше върнала от патрула и беше разбрала, че спя с простосмъртното момиче, но и двамата се преструвахме, че не ни пука. Аз пих малко повече и се умълчах, седнах на пейката, преметнал ръка през раменете на Катриона и се фокусирах върху музиката. Барабаните бяха шумни и бързи, гайдите и свирките — диви, а красивият необработен глас на Реил заглушаваше подигравателните подмятания към мен.

Беше ми омръзнало от тях. Изведнъж изпитах силно желание да защитя Катриона, а и без това знаех, че брат ми нямаше да ме остави на мира. Затова почти изпитах облекчение, когато чух студения му призив в главата си и се обърнах, за да срещна погледа му от другия край на залата.

Една нежна ръка докосна рамото ми.

— Брат ти те вика, нали? — прозвуча гласът на Орах в ухото ми. Аз не погледнах към нея, а към Катриона, все още очарован от музиката.

— Да.

— *Върви, аз ще остана с нея. Не се притеснявай.*

Аз се извърнах към Орах и докоснах бузата ѝ със свободната си ръка.

— *Благодаря ти.*

Когато се изправих, Катриона настръхна разтревожена, но Орах веднага седна на мястото ми и ѝ каза нещо, което я накара да се усмихне. Всичко щеше да е наред.

Щом се озовах на двайсетина крачки от Конал, той се извини на Гиниш. Не ме погледна, а просто се изправи и излезе в двора. Вече беше късно, но все още не беше притъмняло съвсем и хладният нощен въздух ми донесе истинско облекчение. Музиката поутихна, гласовете и виковете преминаха в тихо мърморене. Стъпките му отекваха отчетливо върху камъните, докато не се спря пред оръжейната и не се обърна, втрещвайки се мълчаливо в мен.

— Пак си си същият — казах аз. Предвидливо бях застанал извън обхвата на юмруците му.

— Остави момичето на мира.

— Не се стеснявай, Ку Хорах. Стига го усуква. Кажи си каквото ти е на сърцето.

— Сериозно ти говоря.

Аз също бях сериозен и за пръв път бях по-разгневен от него.

— Какво си мислиш, че не съм достатъчно добър за нея? Смяташ, че ще изнася малката и ще я зарежа? Мислиш, че ще се възползвам от нея, както е направил собственият ѝ вид?

— Престани — процеди той през зъби.

— Как ли пък не. За какъв ме мислиш? Че едва мога да се меря с хората и съвсем не съм достоен за Ший? Добре, мисля, че момичето не е било наранено достатъчно. И преди съм ти го казвал. Аз съм много по-добър от който и да е простосмъртен и ще свърша работата както трябва.

— Престани, Мурлин. Стига се преструва на това, което не си.

— Какво значи това?

Той замълча за няколко секунди.

— Знаеш много добре.

— Неин любовник.

— Не, човек, който мрази всичко.

Усетих как настръхвам; стигаше ми толкова.

— Няма да я нараня. Няма да я нараня повече, отколкото вече е била наранена. Съмнявам се, че това е възможно. Разкарай се оттук, Ку Хорах. Ти си мой капитан, а не мой жрец.

Той вдигна ръка и аз си помислих, че ще ме удари, но сякаш за да се възпре, той сплете пръсти зад врата си. Знаех, че съм прекалил, но точно сега исках да се сбия, дори и да загубя.

— Не се притеснявам за нея! — излая той. — А за теб!

Това ми затвори устата за миг.

— Ти си Ший, Мурлин!

— Боговете да са ми на помощ — изрекох аз с горчивина.

— На всички да са ни на помощ, но само си помисли! Ти си такъв, какъвто си, а тя ще живее още... колко? Още трийсетина години, ако извади късмет. Ако ти извадиш късмет. Едно щракване на пръстите и нея я няма.

— И какво от това. — Аз скръстих ръце. — Заради обричането го правиш. Не искаш да се обричам.

— Виж какво, те не ни разбират, не могат. Не могат да ни опознаят.

— Простосмъртните.

— Да.

— Мислех те за голям защитник на равноправието — ухилих му се аз. — Мислех, че те също са хора. Мислех, че са добри колкото нас.

Дори в полумрака забелязах как се изчервява. Знаех си, че ми е в ръцете.

— Не е така. Изобщо не така.

— Какво е тогава?

— Нали знаеш какво е обричането?

— Разбира се — сопнах му се аз.

— Тогава просто не го прави. Моля те. То се прави само веднъж и е до живот. То обвързва душите ви. Малцина оцеляват след раздялата.

— Случвало се е. Преувеличаваш. Кой казва, че смятам да се обвържа? — Усетих как косъмчетата на врата ми настръхват, сякаш бях

получил предупреждение от съдбата, но бях твърде ядосан, за да спра. — Не искам никой да ме опознава. Никой. Не искам да разбират душата ми. Това е абсурдна мисъл. Не искам да ме познават.

— Познавам те достатъчно добре, Сет. Ти си твърде импулсивен. Дори да не се обвържеш, ти...

— Аз какво?

Той се извърна настрани, смутен.

— Ти ще започнеш да ги харесваш. Простосмъртните. Какво могат да ти дадат те? Не могат да те разберат, не могат да те видят отвътре.

— Да — казах аз. — О, да, тя може.

Той стисна зъби толкова силно, че очаквах от тях да потече кръв.

— Но не и като Орах. Ако й позволиш.

— Кой казва, че въобще ще й позволяя? — Исках да се изплюя на земята в краката му, но не го направих. Така щях да проявя неуважение към Орах, а не това бе намерението ми. — За това ли става въпрос?

— Ще привикнеш към това, Сет. Такава любов не трае дълго. Един кратък живот, една кратка любов — отново и отново.

— Не ме поучавай. — Извърнах главата си настрани, за да се изплюя, без да го обидя особено. — И не се притеснявай. Няма да й се обрека, няма да се обрека и на Орах. Всъщност едва ли някога ще се обрека. А сега най-добре ме почерпи едно питие, затова че обиди интелигентността ми.

Той се ухили смутено, но пристъпи към мен и ме прегърна. Аз го притиснах здраво към себе си и стиснах здраво зъби, защото очите ми пареха от сълзи.

— Обичам те — казах аз, — но не се меси в личния ми живот.

— И аз те обичам, обичам и мръсния ти непочтителен език. Би трябвало да те нашамаря, но ще ти донеса питие. — Когато ме пусна, и двамата погледнахме встрани, за да скрием сълзите си. — И аз имам нужда от едно, дори повече от теб.

* * *

Така че направих каквото е редно. Тогава постъпих правилно и от това ме заболя толкова много, че години по-късно поради тази

причина тръгнах по погрешния път.

Не. Дори сега не мога да го нарека погрешен. Съвестта ми ме кара да се боря с него, но когато тя започне да ми опява твърде силно, си спомням за Ленора. Спомням си колко дълго тя надживя Григар и си казвам, че същото може да се случи и с другата жена. Тази друга жена, която до голяма степен прилича на Ленора, би могла да надживее с векове смъртта на обречения ѝ любим. Казвам си, че ще ме надживее и отново ще бъде щастлива. Така се убеждавам.

Но това се случи напред в бъдещето. А тогава, с Катриона, постъпих както е редно.

* * *

Онази нощ лежахме един до друг, гърбът ѝ се опираше в гърдите ми, ръцете ми я бяха обгърнали. Макар че беше обърната с гръб към мен, усещах усмивката ѝ, когато тя протегна ръка към малката масичка до леглото ми и взе грубия дървен вълк.

— Пръстите ми вече са по-добре — каза тя. — Мога да го направя по-красив.

— Недей — казах аз. — Харесва ми.

— О! Добре. — Тя го остави внимателно на масичката. — Мога ли да те попитам нещо?

— Аха.

— Имаш ли нещо против да си оставя косата така?

Не знаех какво да отговоря. Намръщих се и я целунах между лопатките, за да спечеля малко време. Простосмъртните наистина ме озадачаваха.

— Какво общо има това с мен? — попитах най-накрая аз.

Тя се извърна с лице към мен и погали с пръст веждите ми, за да изглади бръчката между тях.

— Просто си мислех, че имаш мнение. Мислех, че ще искаш да я пусна дълга.

— Имам мнение.

— И какво е то?

— Че зависи изцяло от теб как да си носиш косата — отвърнах търпеливо аз.

— Значи нямаш нищо против да я оставя къса?

— Защо да имам? — Вече губех търпение. — Дълга ще бъде красива. Сигурен съм, че страшно ще ми хареса. Но и така ми харесва. Какво очакваш да ти кажа? Косата си е твоя.

— Добре. — Тя направи физиономия и ми се усмихна с една от особените си усмивки. — Много странно се държиш.

— Я, кой го казва. — Докоснах с показалец долната ѝ устна и тя го целуна. — Според мен тук изобщо не става въпрос за косата ти.

Моята коса беше много по-дълга от нейната. Тя я прибра зад ушите ми, избягвайки погледа ми.

— Не. За това как ми я обръснаха. Болеше, половината направо я изтръгнаха с корените. Беше ужасно, беше унижително. Стана точно преди да... беше почти толкова ужасно, колкото... — Тя преглътна шумно. — Не искам повече да се случи. Ако е къса, никой няма да може... няма да е толкова...

— Спри — прекъснах я. — Стига. Никога повече няма да се случи. Разбра ли ме? Повече никой няма да те докосне, освен ако ти не пожелаеш. Включително аз.

— Наистина ли? — Тя ме погледна скептично. — И сега ли няма да ме докоснеш? Ако ти кажа, че не искам?

— Естествено, че няма. Откъде ви идват тия странни мисли на вас, хора?

— Нали знаеш, продължавам да си мисля. — Тя ми се усмихна насила и продължи да говори накъсано. — Как се опънах на доведения ми баща. Излишни усилия, нали? Ако просто му се бях отдала... Той никога нямаше... Да го направи... Да ме предаде... И после пазачите нямаше... Да го извършат... Аз нямаше... Да бъда там... Може би щеше да е по-добре, ако просто...

— Копелето би искало да си мислиш точно така. Затова недей.

— И нищо от това нямаше да се случи — рече тя след миг. — Нямаше да съм тук, с теб.

— Точно такива мисли — казах ѝ аз — могат да те подлудят.

— Не. Точно тази последната оправя всичко.

Погалих я по бедрото и усетих как плътта ѝ потрепва под докосването ми. Беше истинско удоволствие да я любя.

— Чуй ме, Катриона — казах аз. — Не можем да се обвържем. Брат ми няма да ми позволи.

— Брат ти няма да ти позволи?

Въпросът ѝ прозвуча леко подигравателно и аз усетих как се изчервявам.

— Е, аз няма просто да направя каквото... Няма просто така да му се подчиня. — Погледът ми се отмести към ухото ѝ, но това си беше постъпка на страхливец, затова я погледнах отново в очите. — Той е прав.

Тя се засмя и ме целуна.

— Знам. Всичко е наред. Знам за обвързването, знам какво представлява.

— Така ли?

— Разбира се. Чух, че Грийсихе навлязла в морето. След като мъжа ѝ Брок бил убит. Те са били обвързани, нали?

— Разбираш ли, ти си простосмъртна и...

— Няма да живея още дълго. — Тя докосна с пръсти устните ми. — Не и според вас. Но за мен ще е достатъчно.

— И не се притеснявай, ако не съм ти верен — казах аз. — Това няма значение. Не и при нас.

Това като че ли вече ѝ дойде в повече. Толкова, че да ме блъсне в гърдите. Ухилих се стреснато, когато се озовах по гръб на дюшека.

Тя седна в леглото, уви се в чаршафа и отблъсна встрани умоляващата ми ръка.

— При вас може и да не е така — рече ледено тя, — но при мен е. Не искам кой знае какво, Сет. Все пак няма да продължи дълго. Не и според вас.

Изненадан от думите ѝ, аз примигнах. Гледахме се, без да мигаме, сред морето от бял лен. Колебливо протегнах съзнанието си към нея, но тя извърна глава, тъмните ѝ очи бяха твърди като кремък, така че аз се отдръпнах. Тя изглеждаше толкова свирепа, толкова решителна, че на мен ми остана единствено да се усмихна.

— Тогава ще ти бъда верен — казах аз. — Никак не уважаваш чуждите култури, а?

— Никак! — отвърна остро тя, макар този път да ми позволи да я хвана за ръката. Изпитото ѝ красиво лице се изкриви, докато се опитваше да се бори със смеха си, но най-накрая му се отдаде.

— Ако това е обещанието ти, Сет — каза най-накрая тя, — то винаги ще можеш да ме докосваш.

Тъмната ѝ коса щеше да пада много красиво по гърба ѝ. Сигурно някога беше изглеждала точно така. Но аз не излъгах, когато ѝ казах, че всякак я харесвам. Помислих си го отново месец по-късно, когато отново яздех към гората зад нея, обгърнал я от двете страни, за да хвана добре поводите, а във въздуха се усещаха първите есенни студове. Харесваше ми кестенявата късо остригана коса, която приличаше на тюленова кожа. Тя беше порасла достатъчно, за да прикрие белезите от бръснача, но въпреки това беше достатъчно къса, за да подчертава всеки ъгъл и извивка на красивия ѝ череп.

Ненапразно направих сравнението с тюлена. Двамата плувахме заедно в бурния северен залив и тя беше гъвкава и грациозна като русалка; когато изскочи на повърхността, заливайки се от смях, мократа ѝ тъмна коса беше обсипана със сребро. Тя вече не се срамуваше от голотата си, поне не и докато плуваше с мен. Не и когато лежеше до мен в отекващата каменна тишина на стаята ми, която вече не ми се струваше твърде голяма и твърде натруфена.

Поемах дълбоко свежия хладен октомврийски въздух; бях едновременно тъжен и облекчен да видя края на лятото. Това беше първото ми лято у дома след завръщането от изгнанието ни, но въпреки това в жегата се усещаше някакъв напрегнат ужас, потискащо обещание. Ние все още бяхме изгнаници, брат ми и аз. А си бяхме у дома. Двете неща не бяха съвместими.

Знаех, че Кейт просто изчаква.

Онзи ден беше твърде студен, за да заспим в гората, но вече не ми беше трудно да излъжа студа, а топлината на тялото ми беше достатъчна за Катриона. Студът вече не ми правеше такова впечатление както преди; след двете сурови зими в черната къща се бях заклел, че никога повече няма да изпитвам такъв студ. Тукашният студ не само не сковаваше костите ми така, както в другия свят, а и успях да се затопля единствено използвайки ума си. Вместо да се увивам в кожи, одеяла и вълнени наметала, открих едно местенце в съзнанието ми, което контролираше телесната ми топлина и се

възползвах от него. Развиването на умението ми, което граничеше опасно с магия, имаше и още едно предимство: укрепваше репутацията ми. Хората не ме харесваха повече, но определено ме уважаваха повече. Появата ми гол до кръста по време на ледена вихрушка караше всички да се замислят два пъти, преди да излязат срещу мен, дори и да не ме бяха виждали как боравя с меч.

Но в онзи ден снегът още не беше паднал. Двамата с Катриона все още не можехме да спим добре нощем и си бяхме създали навика на разсъмване да яздим до гората, да се изтощаваме взаимно с любов, а след това да поспим час-два върху меката торфена почва. Онази сутрин нещо във въздуха ме събуди, но не можах веднага да разбера какво.

Катриона не беше в прегръдките ми. Сигурно беше отишла по нужда, защото иначе не би станала. Веднага се разбудих, както обикновено, но останах да лежа неподвижно, облеган на една ръка, заслушан в шумовете на гората.

Тя изпищя.

Веднага скочих и хукнах в посока на писъка. През ума ми мина, че жребецът най-накрая беше проявил неподчинение, но веднага разбрах, че не е така. Повиках го и разбрах, че идва, но засега бях сам.

На десетина метра от каменистия бряг на езерото имаше купчина пясък, смесена с борови корени. Тя беше там, повалена на колене, главата ѝ беше натискана назад, но тя се бореше. Умно момиче, добре, че остави косата си къса. Съществуването не можеше да я хване толкова добре за брадичката, както би могло за косата. Тя се мяташе и се опитваше да се измъкне от захвата му въпреки закривения нож в ръката му. Смъртнобледо лице, рядка жълтеникава коса, пергаментова кожа. Толкова тънка, че чак прозрачна. Без сянка.

То я беше възседнало и ухилено я чакаше да се измори и да утихне, за да усети по-добре ножа му.

Такива бяха те, ламирите.

Без да спирам, скочих от скалата и то я пусна тъкмо навреме, за да парира удара на камата ми.

Беше бързо, много по-бързо от който и да е Ший, с който се бях сражавал. И аз бях бърз, но имах нужда от цялата си концентрация, от цялата си бързина, от всяка хватка, която бях научил, за да успея да избягам от светкавичния му нож.

Катриона направи всичко възможно, за да ми помогне. Тя отчупи един мъртъв клон от изкривения бор и замахна с него към съществото, но то беше твърде бързо за нея. Въпреки това тя успя да отвлече вниманието на ламира достатъчно, за да го раздразни. Най-накрая то разгневено извърна кльошавото си тяло към нея и замахна с ножа. Чух вика ѝ, но нямах време да мисля; просто скочих на гърба му, сграбчих го за рядката коса и дръпнах главата му назад. То улови отвратения ми поглед, ухили ми се гадно и аз му прерязах гърлото.

Същевременно паднах и се претърколих по ръбестите камъни, опитвайки се да си поема въздух. Изритах трескаво тялото му встрани, а то не спираше да се гърчи и да се тресе, докато безцветната му кръв попиваше в пясъка. Не сваляше очи от Катриона, докато блясъкът им не помръкна, но дори тогава не спря да се хили.

Приблжих се до нея, залитайки. Тя се държеше за тялото някъде отстрани, между пръстите ѝ се процеждаше кръв, но не заплака, а просто ме погледна ужасена в очите.

Бавно отместих пръстите ѝ. В този миг жребецът се появи, но изпръхтя и отстъпи назад, когато зърна трупа на ламира.

Когато докоснах раната, тя примигна от болка.

— Всичко е наред — казах аз. — Говоря сериозно. Не те лъжа. Не е опасна, но въпреки, това имаш нужда от Гриан. Ще можеш ли да се качиш на коня?

Тя кимна и аз ѝ помогнах да се качи на гърба му, без да пускам поводите му. Той не опита никакви номера. За секунди се озовах зад гърба ѝ, но пък и той беше просто пакостливо същество, а не някакъв зъл звяр. И беше мой.

Подкарах го в лек галоп, като не спирах да ѝ говоря, за да разсея мислите ѝ от болката, която я пронизваше при всяко друсване. Сега вече имах време да се наругая за самодоволството и арогантността ми. Затова че бях оставил меча си в стаята, просто защото цялото лято мина спокойно. Затова че оставих Брандир с Леа и останалите хрътки, затова че се смущавах от кехлибарения му поглед, когато се любех с Катриона. Затова че бях забравил, че съм Ший и боец, а не някое влюбено простосмъртно момче от село.

Любимата ми беше бледа, но тиха, и аз отново ѝ се възхитих.

— Напомни ли ти за някого? — попитах тихо аз.

— За свещеника. Жреца — веднага отвърна тя.

— Умница. Но това беше женска.

— Така ли? — В гласа ѝ се усети лека подигравка и аз не можах да не я целуна по врата.

— Ако щеш ми вярвай, но е така. Почти стигнахме, Катриона.

— Добре съм.

— Няма други. Всичко е наред.

Всъщност не бях съвсем сигурен. Страхувах се да обходя със съзнанието си мочурището. Във въздуха се усещаше някаква зла воля, която не можех да уловя и си напомних никога вече да не бъда толкова глупав и невнимателен.

— Съжалявам, че тръгнах да се разхождам. — Тя изпъшка, когато жребецът направи един широк скок, но бързо възстанови дишането си. — Но ми стана лошо.

— Богове, следващия път, когато ти стане лошо — казах ѝ аз, — недей да се разхождаш.

Тя отново леко изпъшка, което би могло да бъде и смях. Притиснах я силно към себе си.

Шокът започна да отминава, адреналинът се оттегляше и в мен започна да се надига смразяващо подозрение. От колко време ламирите не се бяха навъртали наоколо? От векове, когато Григар е прочистил района от тях. Не разбирах защо се появяват точно сега, освен ако нещо не се беше променило, нещо, което не познавах и не можех да разбера.

Кръвта на Катриона беше топла и мокреше ръката ми, а аз отново се чувствах твърде млад, невеж и безпомощен. Мислите ми се рееха в най-различни посоки, когато жребецът изведнъж спря рязко за втори път тази сутрин. Примигнах и потреперих.

Кейт беше пристигнала.

Портата на крепостта беше вдигната докрай и пет отряда с нейни войници се въртяха пред крепостните стени, ядяха ни храната и пиеха пивото ни. Препуснах право между тях. Това не беше проблем: те се отдръпваха встрани пред нас. Ушите на жребеца бяха прилепени назад към главата му, зъбите му бяха оголени в ужасяваща усмивка и конете на бойците на Кейт отскочиха назад, потрепериха и побягнаха ужасени, опитвайки се да свалят ездачите си или да се откъснат от въжетата, с които бяха завързани. Знаех, че бойците ме наблюдават. Но аз дори не ги погледнах.

Кейт стоеше в централния двор на най-високия камък, където би трябвало да стои Конал. До нея стоеше Лилит и двете бяха заобиколени от още пет отряда бойци, както и от личната ѝ стража. Мечовете им стояха в ножниците, но очите им бяха студени. В крепостта цареше пълна тишина.

— Мурлин — каза Кейт и гласът ѝ прозвуча ясен и красив в студения въздух. — Чакахме те.

— Значи ще почакате още една минутка — отвърнах аз.

Капитанът на стражата на Кейт изсъска гневно, но някой вече си проправяше път между войниците: Гриан. Той подхвана Катриона, докато я свалях от гърба на жребеца. Добрият стар Гриан, помислих си аз, докато слизах на земята. Той беше уплашен — кой не би бил? — но работата му беше по-важна от страховете. Той я вдигна на ръце и погледна към Кейт.

— Кейт — извика брат ми, — момичето е ранено. Нека Гриан се погрижи за него.

Той стоеше на десет ярда от мен, без оръжие, с каменно изражение на лицето. Всички погледнаха към Кейт, освен Лилит, която гледаше мен.

Кейт изчака няколко драматични секунди, после кимна грациозно. Гриан се обърна тихо и отнесе Катриона. Тя го прегърна през врата и ме погледна умолително, но аз затворих очи и си позволих отново да си поема дъх.

Отидох и заставах до Конал. Знаех, че наглостта ми го е вбесила, но същевременно остана доволен от нея. Когато и двамата се обърнахме към Кейт, устните му потрепваха в сдържана усмивка.

— *Готов ли си за това, Мурлин?*

— *Стига ти да си, Ку Хорах* — казах му аз.

— *Елате насам* — каза Кейт.

Това беше най-дългият път, изминаван от мен досега — прекосяването на празния терен до средата на вътрешния двор. Знаех какво трябва да направя, когато застанем пред нея, и в устата си усетих кисел вкус. Само боговете знаеха какво се върти в главата на Конал; той нямаше да ми позволи да чуя, макар да кипеше от недоволство. Отново беше спуснал онази желязна преграда.

Очите на всички бяха вперени в нас. Развеселих се, когато си представих какви мисли се въртяха в главите им. На хората от нашия клан — гняв и ненавист заради унижението на Конал и доволство от моето. Хората на Кейт сигурно бяха изпълнени със самодоволство и презрение и към двама ни. Но с изключение на Коналовото, нищо друго мнение нямаше значение за мен, а аз знаех много добре какво очакваше той от мен. Освен това знаех, че няма да позволя той да коленичи пръв. Когато заставахме пред Кейт, аз се отпуснах на колене.

Не погледнах към брат ми, но усетих изненадата и признателността му, когато той коленичи до мен.

Тя ни остави да стоим на колене върху студения камък, докато усетих, че краката ми изтръпват и главата ми ще се пръсне от сдържаната ярост. Но никой от нас не помръдна, докато тя не пристъпи напред и не протегна ръка.

Наблюдавах Конал. Единственото, което издаваше чувствата му, беше една пулсираща вена на слепоочието му. Но той пое ръката ѝ, притисна я към челото си и я целуна.

Кейт се усмихна и се обърна към мен. Усетих как погледът на брат ми ме изгаря, умолявайки ме да не постъпвам глупаво. Поех ръката ѝ. Притиснах я към челото си: фините ѝ деликатни кости и мека плът към твърдия ми череп. Мозъкът ми пулсираше от болка. Поднесох ръката ѝ към устните си и я целунах. Кожата ѝ беше като хладна коприна. Пуснах ръката ѝ и тя отстъпи назад.

Удари ме. Силно. После бавно се обърна към Конал и също го удари.

Не казах нищо; нито пък той. Не отместих очи от нейните и знаех, че и той не е отместил своите. Ако си изпуснехме нервите, щяхме да изгубим уважението на всички и най-вероятно живота си. Надявах се, че и той го знае, защото въпреки старшинството му, достойнството и тихото му примирение, знаех, че Конал е много, много по-разгневен от мен. Тя ни остави на колене още известно време. Мислех си, че камъкът ще издълбае капачките на коленете ми, а наоколо продължаваше да цари подигравателна тишина. О, Кейт се наслаждаваше на това. И тогава, съвсем неочаквано, тя се засмя, отново изпълнена с доброжелателство. Имаше прекрасен смях.

— Виж, Лилит. Момчето ти е станало мъж.

Майка ми се подсмихна. Погледнах я, после отместих поглед към Кейт и усетих как ме обзема безумно желание. Кейт отново възхитително се засмя.

— Мъж! — каза тя. — И отличен боец, както чувам. Покорността не ти отива, Мурлин.

— Да — отвърнах аз. — Не ми отива.

Конал ме погледна мрачно, но ако трябваше да остана още дълго на колене, сигурно щях да убия някого. Все още усещах вкуса на кожата на Кейт. Сякаш кожата ми се беше свлякла; никога не се бях чувствал толкова оголен и уязвим, и това ме изпълваше с болезненото желание да ослепя всички, които ме виждаха такъв.

— Според мен вие, момчета, ще ми създадете много проблеми — усмихна се Кейт. — Освен това сте големи размирници.

— Не, Кейт — каза Конал.

— Хайде, хайде. Не съм ви ядосана. Все пак обичам размириците. Те могат да бъдат... забавни. Поне засега. — Тя леко плесна с ръце. — Ти наруши изгнанието си, Ку Хорах, и тъй като брат ти избра да го сподели с теб, той също го е нарушил. Какво да ви правя?

Не отговорихме нищо. Мисля, че това беше риторичен въпрос.

— И двамата нарушихте изгнанието си, но според мен и научихте много. Харесвам и двама ви, освен това имам нужда от добри бойци, а не ми се иска отново да ви изпращам в изгнание. Смяташ ли, че си познал унижението, Ку Хорах? Простосмъртните успяха ли да те научат да го приемеш?

— Да, Кейт. — Той го изрече ясно и без срам, без да сваля очи от нейните.

— Това исках да чуя. — Подпряла замислено бузата си с показалец, Кейт изучаваше лицето му, а той не сваляше очи от нейното. Тя беше наясно, че изобщо не изглежда хладнокръвна и авторитетна, както би ѝ се искало. Нито пък аз, нито който и да е от нас. Кейт не знаеше как да приеме поведението му. Това ме плашеше.

— Разбрах какво са ти причинили — каза тя, без да се обръща към него по име. Това беше добре премерена обида. — Не се и съмнявам, че си се научил да потискаш достойнството си.

— Да, Кейт.

— Дори си крещял? Умолявал си? Признал си неверни неща, само за да ги накараш да спрат?

— Да, Кейт. — Лицето му не потрепна.

Толкова ѝ харесваше. Веднага можеше да се разбере.

— Гордостта не струва нищо. Права ли съм?

— Да, Кейт.

— И само чистият късмет и един простосмъртен са ти помогнали да спасиш живота си — рече тя подигравателно.

— Да, Кейт.

Тя се усмихна. Богове, наистина беше вбесена. Обичах го повече от всякога.

— Ето какво е предложението ми, Ку Хорах. Ще ми служиш в продължение на една година.

Поех си дълбоко дъх. Той не реагира по никакъв начин; дори окото му не мигна.

— Бъди мой капитан в продължение на една година. Нали не е много дълго? Искам теб, брат ти и десет от най-добрите ти бойци. Така ще докажеш лоялността си. Ще отменя изгнанието ти и всички неприятни неща ще бъдат забравени.

Сделката беше твърде добра. И двамата го знаехме.

— А кой ще управлява крепостта ми?

Кейт го погледна очарователно.

— Твоята крепост? Със сигурност отново ще бъде твоя, ако направиш каквото искам.

Той не обърна внимание на думите ѝ; тя нямаше право да ги казва.

— Кой ще управлява крепостта ми в мое отсъствие?

— Колман Роа.

Пълно мълчание. Дори аз стоях като ударен от гръм. Нека го представя по следния начин: името му беше пълна подигравка. Наричаха го Червения гълъб, защото се къпеше в кръв толкова често, че сигурно се беше просмукала в кожата му.

— Завиждам на чувството ти за хумор, Кейт — отвърна Конал през зъби. — Колман Роа е лейтенант на Аласдер Килревин.

— Беше — отвърна тя със сладък глас. — Аласдер Килревин е мъртъв.

Заедно с изненадата аз почувствах и горчиво разочарование. Това беше работа на мен и на Конал, а някой я беше свършил, без дори формално да ни уведоми. Ужасни маниери.

Погледът и усмивката на Кейт се прехвърлиха към мен.

— Не се тревожи, Мурлин. Смъртта му като че ли е била донякъде... свръхестествена. Той и хората му са били изпечени добре. Намерили ги в полето след пиянска нощ. Сякаш нещо ги е... връхлетяло изведнъж. Говори се за дявола. Говори се за неблагоприятен облог с... да речем безумно високи залози. — Тя огледа лакирания си нокът и се намръщи, когато откъсна една кожичка. — Колман Роа за щастие не е бил с тях.

Конал промърмори тихо нещо.

— Той падна на колене също като теб, Ку Хорах, и получи милост, също както ще я получиш и ти.

— Килревин пада на колене повече от веднъж — отвърна яростно Конал. — Това никога не му попречи отново да грабне меч.

— Сега точно не е най-подходящият момент да ми го казваш. — На лицето ѝ проблесна и се скри котешка усмивка. — Колман Роа е мой доверен съюзник и крепостта ти ще бъде на сигурно място в ръцете му. Никой друг няма да я защитава толкова добре, колкото Колман. Сигурно си забелязал, че казах „ще“, а не „би била“. Не ти предлагам избор, Ку Хорах. Или приемаш, или те връщам в ръцете на простосмъртните, където те несъмнено ще довършат онова, което са започнали. Освен това — тя вдигна пръст, за да му попречи да ѝ отговори, — ще изгоря крепостта ти и жителите ѝ. — Тя размаха неодобрително пръста си пред лицето му. — Проявявам голяма щедрост към теб. И така, какво ще кажеш?

Кейт изви елегантно ръка и за втори път я поднесе към лицето му.

Той завъртя глава наляво, после надясно, улавяйки погледите на хората от клана. Те също бяха наясно: нямаха никакъв избор. Минутка по-късно той отново пое ръката ѝ така, сякаш хващаше змия. Притисна я отново към челото си и я целуна.

— Колко ми се иска майка ти да може да види това — рече меко тя. — За нея не е характерно да бяга, нали? Сигурно не може да понесе срама.

Тя издърпа ръката си, преди Конал да успее да я отблъсне.

Този път тя дори не си направи труда да го удари. Единият от капитаните ѝ доведе коня ѝ, помогна ѝ да го възседне и тя се отдалечи, без да поглежда назад. Животното беше млечно бяло, но с мека черна муцуна и гълъбово сива опашка. В копринената му грива бяха вплетени звънчета, панделки и кристали, копитата му бяха украсени със сребро, а юздата му беше извезана със зелена коприна. Докато тя се отдалечаваше, подрънкването на украсената юзда беше единственият звук, който се чуваше в двора; само той нарушаваше ужасяващата и изпълнена с благоговение тишина, а капитанът на стражата ѝ погледна Конал с такова презрение, както никой не го беше гледал досега. Не исках да виждам как някой гледа капитана ми по този начин, затова вдигнах глава към небето и тогава видях гарвана, който седеше мълчалив и неподвижен върху парапета на северната стена и ни наблюдаваше.

Бързо наведох поглед към кралицата ми и украсения ѝ кон малко преди портата да се спусне зад гърба ѝ.

— Исусе, Марийо и Йосифе — казах на висок глас. — Видя ли горкото пони? Да не би тази жена наистина да вярва, че е излязла от някой мит?

Конал избухна в приглушен кикот и това даде сигнал на всички от клана ни да се разсмеят истерично, предизвиквайки озадачените погледи на останалите от хората на Кейт. Тишината и благоговението бяха нарушени. Останах много доволен от себе си, когато чух мърморенето и дори силни ядосани гласове да изричат антимонархически оплаквания.

— Откъде я научи тая ругатня? — попита Конал, прехвърляйки ръката си през рамото ми.

— А, от някакъв стар ирландски амбулантен търговец, който миналата година мина през селото. Добре звучи, не мислиш ли?

— И още как. — Той се хилеше. — Дано боговете не са я чули, макар че едва ли ще извадиш чак такъв късмет.

Смехът му замря и той забързано се стрелна покрай мен, с възхитена усмивка на лицето.

— Рейлтин!

Аз се извърнах със свито сърце; не знам защо. Жената, която яздеше към нас, беше една от най-красивите, които бях виждал. Тя носеше бродирана ленена риза, копринени панталони, меки кожени ботуши и фино изработено копринено палто като онези, които харесваше Ленора. Косата ѝ беше гарваново черна и права като водопад. Очите ѝ бяха сини като заледено езеро в безоблачен ден и бяха пълни със сълзи, които ги караха да блестят.

— Ку Хорах, глупчо такъв! — Жената го обгърна с ръце и притисна лицето си към неговото, затваряйки очи, когато той отвърна на прегръдката ѝ. — Защо ти трябваше да ѝ се опъваш?

Той сви рамене и се усмихна, притискайки я още по-силно към себе си.

— Защо я принуди да постъпи така? Едва не умря! Конал, голям си идиот. Моля те, моля те, не я принуждавай отново да постъпва така.

Аз изпъшках гневно.

— Да я принуди? Тя го направи, защото така ѝ скимна — сопнах ѝ се аз. — Той не се прати сам в изгнание.

Очите ѝ се отвориха, фокусираха се върху мен, втвърдиха се и охладняха като разтопен метал, хвърлен във вода.

— Така. Това е братът, нали?

Конал я пусна, но едната му ръка остана през рамото ѝ.

— Това е Сет, да.

Усещах как презрението ѝ струи от нея като ледена мъгла. Тя беше типичната придворна: арогантна, изпълнена с презрение, плашещо уверена в мястото си в света. Мисля, че си я спомнях от дните ми в пещерите на Кейт, но честно казано, може и да бърках. Тя и останалите като нея лесно можеха да се сбъркат.

— Кажя ми, моля те, че тя не е и моя сестра.

— Сама ще ти го кажа — рече Рейлтин. — Не съм ти сестра, слава на боговете.

— Стига. — Конал завъртя очи. — Не сте роднини; не е нужно да се харесвате. Само не се карайте, става ли?

Какъв късмет. Двамата с Рейлтин се намразихме от пръв поглед и за цял живот, но богове, винаги добре се разбирахме. Може би в това беше проблемът.

Но все пак когато я видях за пръв път, тя ме очарова и остана очарована от мен на чисто научно ниво. Донякъде двамата си приличахме, но въпреки това усещането беше като сблъсък между две чуждоземни раси. Горната ѝ устна се нацупи. Отстъпих встрани от нея преднамерено пренебрежително. Затова оставах ужасно изненадан, когато очите ѝ грейнаха от радост.

Едва не бях съборен на земята от префучалата край мен Ейли, която се метна на врата на Рейлтин и двете жени се прегърнаха.

— Рейлтин! — извика Ейли.

Усещах, че ще ми писне да чувам това име.

— Ейлид! — Очите ѝ грейнаха от удоволствие. — Малката Ейлид! Ти ли си това?

— Да, ако щеш вярвай, тя е пораснала — промърморих аз, а Конал ме срита в глезена.

— Всички ме наричат Ейли — рече Ейли. — Така е по-лесно.

— Харесва ми. Конал, къде е майка ни?

Хареса ми как го каза, хем фино, хем достатъчно подчертано, за да изключи мен.

— Отиде някъде с гадателя. Накара идиотския шарлатанин да намери някакъв кървав талисман, който не съществува. Някакъв Камък, моля ти се. От месец я няма.

— Не проявявай такова неуважение, Конал. Пророкът е оракул, и то много добър.

— Пророкът само я заблуждава — изсмя се Конал. — Както и всички останали.

— Значи така — рече сухо Рейлтин. — Твърдиш, че Ленора може да бъде заблудена? Ще ми се да видя как ѝ го казваш лично.

Конал сви рамене в знак, че се предава, но се ухили.

— Оставила е Фарамах. — Рейлтин кимна към парапета. — За да те наглежда?

— Кой знае за какво е тази птица! — Той махна презрително. Зад гърба му аз ѝ показах среден пръст, но тя не реагира. Когато се взрях в

неподвижните ѝ обсидианови очи, се сетих нещо.

— Кейт не посмя да се появи, докато Ленора беше тук — казах.

Гарванът кацна върху вътрешната стена до работилницата за щавене на кожи, разпери грамадните си криле и подигравателно изграчи.

— Сет е прав — рече Ейли.

— Знам, че е прав. — Конал изглеждаше замислен.

Рейлтин изглеждаше така, сякаш всеки момент ще ме удари. По напрегнатото ѝ лице личеше, че е стиснала зъби. Конал ми намигна и я хвана за ръката.

— Хубаво ще е да се виждаме по-често, Рейлтин. Дори при тези обстоятелства. Нали няма да ме зарежеш? Да се преструваш, че не ме познаваш?

— Не се прави на по-голям глупак, отколкото си — рече отривисто тя. — Кого ще вземеш със себе си? Десетима трябва да са, нали?

— Осем — обади се Ейли. — Ясно е, че двамата с Шона тръгваме с него.

— С нас — обадох се възмутено аз.

— Да, да.

— Значи кой? — попита Рейлтин.

Отговорът беше: десет от най-добрите му бойци. Това беше поискала Кейт и това щеше да получи. Каррик и Реил, неговите лейтенанти. Шона и Ейли. Орах. Файорак. Той успя да уреди Ранях да остане в крепостта, но един от синовете ѝ трябваше да дойде с нас. Йорна също остана; любовницата му Кулас тръгна с нас, а по лицето ѝ се стичаха безсрамни сълзи. Умелите стрелци Лохас и Рахнил бяха обречени и неразделни, затова попълниха последните две места.

Аз щях да пристигна по-късно и Кейт не беше доволна от това, но вече трябваше да внимава как се държи. Беше ни унизила твърде много и ако продължеше да се държи така с нас, рискуваше да изгуби симпатиите дори на собствения си клан. Тя не беше тиранин, а и да беше, имаше достатъчно ум в глава си, за да знае силата на единодушието. Властта ѝ се опираше на единодушието и тя управляваше благодарение на него; само че знаеше точно как да го спечели в подкрепа на най-жестоките си решения. Подчинени, които обичат, са склонни да прощават, а сред подчинените на Кейт имаше мнозина, които я обичаха до степен на неразумност.

Нямаше да напусна крепостта, докато Гриан и Катриона не бяха в състояние да пътуват. Раната на Катриона не беше опасна за живота, но си беше сериозна, а и простосмъртните са податливи на инфекции. Нямаше да я оставя сама; кланът ми щеше да я храни и пои, щеше да ѝ осигури подслон, но нямаше да се сприятели с нея, а аз нямаше да издържа дванайсет самотни месеца без нея. Предложих ѝ да избере и тя избра да дойде с мен.

Пристигнахме в крепостта на Кейт заедно, месец след останалите. Брандир беше с нас, но бяхме пуснали водния кон на свобода пред портите на подземната крепост. Кейт не обърна никакво внимание на Катриона, но мен ме призова да застана пред нея — не посмя да ме накара да коленича — и пред всичките си подсмивващи се придворни, капитаните и собствените ми приятели ми каза, че ще остана един месец допълнително, след като брат ми и другарите ми си

тръгнат. Свих рамене, наведох глава, за да ѝ покажа, че съм на нейните услуги, но честно казано, не ми пукаше.

Тя ни тормозеше здраво. Конал беше един от капитаните и имаше свой собствен отряд, разбира се. Той запази Каррик и Реил за свои лейтенанти. Останалите бяхме пръснати из другите отряди. Някои от капитаните бяха същински прасета и с удоволствие тормозеха хората от клана му. Други бяха разбрани хора. Лохас, Рахнил и Файорак отидоха под командването на Клорин, не особено словоохотлив човек с бръсната глава, който беше строг командир, но общо взето приличен тип. Шона и Ейли, както и синът на Ранях Ехин извадиха лошия късмет да попаднат в отряда на Ферхар: той беше злобно копеле и с удоволствие им даваше най-мръсната работа и ги третираше като второкласни бойци. Орах и аз бяхме разделени, тя мина под командването на някаква жена на име Алпи. Може би така беше по-добре, защото се случваше дни наред да бъда далеч от Катриона.

Капитанът на мен и на Кулас беше мъж на име Ангхис. Харесвах го и му се възхищавах, а дълбоко в себе си той също ме харесваше, но не смееше твърде да го показва, защото това нямаше да допадне на любовницата му.

Нейното име беше Рейлтин.

Двамата се обрекоха месец след пристигането ми, което въобще не беше добре за мен, защото Ангхис не проявяваше никакъв интерес да се сприятелим, макар да нямаше проблеми с Кулас. Понякога ме поглеждаше извинително, когато Рейлтин се държеше презрително с мен, но рядко ми говореше. Тя го беше обсебила.

Честно казано, привличането им беше взаимно, макар двамата изобщо да не си приличаха. Той имаше къса тъмна коса и зелени очи, усмихваше се често и беше един от най-добродушните капитани. Само боговете знаеха какво намира в нея, но двамата се бяха обрекли и връщане назад нямаше, а и очевидно той не искаше да има. Присъствието му караше погледа на Рейлтин да омеква, макар че твърдостта му се връщаше в мига, когато тя ме зърнеше.

Ангхис много приличаше на Конал и двамата бяха близки приятели. Научих, че щом Конал се върнал в пещерите, Ангхис се втурнал да го прегърне, право пред Кейт и Лилит и останалите придворни. Как да не му се възхитя за дързостта и верността.

Казах, че Конал и Ангхис бяха най-добри приятели; не беше съвсем честно от моя страна. Всъщност те се обичаха като братя. Опитвах се да не ревнувам и да не негодувам, но понякога не успявах да се сдържа и не се подчинявах на някоя от заповедите на Ангхис или проявявах нахалство и тогава той трябваше да ме накаже със строг тъмничен затвор или бой с камшик, независимо дали му харесваше, или не. Конал не проявяваше никакво съчувствие в тези случаи, а казваше, че съм принудил Ангхис да постъпи така. Но въпреки това пак си го обичах.

Не знам дали Кейт си мислеше, че е успяла да потуши бунтовните ни мисли. Понякога се питах дали всъщност не играе някаква сложна игра, опитвайки се да ни подтикне към още побунтовни действия по някаква си нейна причина. Това не ми хрумна още тогава, разбира се. Какъв сополанко бях.

Веднъж наблюдавах как бичуват Шона заради някаква дребна обида към Ферхар. Той се беше вкопчил в стълба, за който беше завързан, вперил поглед в очите ми, стиснал здраво зъби, с побелели кокалчета на пръстите. Не можех да направя нищо за моя благороден, сериозен приятел. Можех само да гледам и да мразя, но той не издаде нито звук и някъде по средата на побоя ми се усмихна, въпреки студената пот на челото му, и аз разбрах, че бунтовните мисли са се набили още по-здраво в главата му.

„Година — напомнях си непрекъснато аз. — Само една година“.

Но никой не беше по-зле от Конал, въпреки капитанството му. Кейт го изпитваше с най-гадните задачи: екзекуции, наказателен бой, горене на реколти и конфискации. Той беше целунал ръката ѝ и се беше закълел във вярност. Трябваше да го направи. Но погледът му ставаше все по-празен и каменното изражение не слизаше от лицето му.

Една нощ както обикновено ме мореше безсъние, когато чух стъпките му в коридора. Нощните му разходки бяха зачестили. Преди не смеех да го последвам, но всеки път на сутринта виждах ново порязване на ръката му: по едно за всеки арендатор, който беше обесил. Тя се опитваше да унищожи доброто в него: поне в това бях сигурен. Онази нощ лежах до спящата Катриона и за пръв път изпитах ужасното усещане, че ме превръщат в нещо друго против волята ми.

Тихичко се измъкнах от леглото, внимавайки да не събудя любимата ми. От една седмица всяка сутрин ѝ беше лошо, а наблизко не се виждаха ламири, и аз имах ужасно предчувствие. За да го избия от главата си, тръгнах отново след Конал.

Той измина дългия, осветен с факли тунел, прекоси двете преддверия и стигна до огромна пещера с мокри стени, където сребрист водопад пълнеше басейн с кристална вода. Шумът от водата беше непрестанен, а подводният водопад беше толкова студен, колкото можеше да бъде само вода, която никога не виждаше слънцето. Когато пристъпих в отекващата зала, Конал се беше съблякъл и стоеше под водопада, подпрял ръце на каменната стена и подложил главата си под шибациите водни струи.

В пещерата имаше и някой друг. Ангхис се беше облегал на каменната стена, отпуснал ръце върху коленете си, стиснал манерка в едната от тях. Той бавно извърна глава към мен и ме погледна, но не ми се усмихна.

— Мурлин.

Кимнах му, чудейки се дали отново не съм се забъркал в някаква каша, но без да ми пука особено. След миг той ми подаде манерката; седнах на скалата до него и я взех. Уискито беше остро, с вкус на торф; то прогори гърлото ми и от него ми се догади, но въпреки това изпих доста. Беше късно през нощта. Върнах му бутилката и той я пое, без да каже нито дума. Двамата мълчаливо наблюдавахме Конал.

Когато той се отблъсна от стената и излезе от водата, аз видях новата рязка на дясната му ръка. Не посмях да се обадя, когато той методично изряза нови две до останалите. Бликна кръв и той протегна ръката си под водата, докато раните не се промиха.

— Не вика ли лецител? — попитах аз с пресъхнало гърло.

— Никога — отвърна Ангхис. И наистина, Конал излезе от водата, уви сръчно парцал около ръката си, както сигурно беше правил много пъти досега, и го върза на възел. Облече дрехите си върху още мократа си кожа и седна до нас.

— Днес — каза той — ми беше наредено да убия дете.

Помислих си, че гласът му ще отекува. Вместо това той като че ли потъна в мрака и мокрия камък. Ангхис му подаде манерката, но той поклати глава.

— Беше на възрастта, на която беше и ти, когато те видях за пръв път, Сет.

Преглътнах машинално.

— Не си го направил — каза Ангхис.

Конал го стрелна с поглед.

— Не.

— И аз така си помислих.

— Обесих баща му и чичо му — каза Конал, — и го оставих заедно с майка му в мочурището, където сигурно ще гладуват, но не, не го убих.

— За подобно неподчинение — отбеляза Ангхис — Кейт може и да те убие.

— Ако го докладваш — обадох се аз. Гласът ми беше погълнат от пещерата също като коналовия, затова повторих: — Ако го докладваш, ще те убия.

Първоначално Ангхис не реагира. После остави внимателно манерката на земята, облегна се на стената и се загледа в тавана.

— Мурлин — въздъхна той. — Тук можеш да се държиш нагло, щом ти се иска. През останалото време си дръж езика зад зъбите. Не ми харесва да те наказвам с бичуване. Не ми харесва как Ферхар насъсква главорезите си срещу Шона. Но ако проявиш подобна глупост, няма да ти го спестя. Трябва да мисля за собствения си живот.

Така беше. Наместих се смутено, припомняйки си боя. Гърбът вече не ме болеше, но раните сърбяха. Добре, че беше тъмно; въобще не ми се искаше Ангхис да види как се изчервявам от срам. Конал така или иначе нямаше да го забележи. Той седеше безмълвно, подпрял главата си с ръце, облегнати на коленете.

Най-накрая заговори.

— Майка ми не се е върнала в крепостта.

— Тя замина по работа с гадателя — каза Ангхис.

— Преди половин година. — Конал се изсмя сухо. — Никоя работа не продължава толкова дълго, дори в нея да е ангажиран дъртият шарлатанин.

— Но ти сигурно знаеш къде е?

— Не. Само че не е в крепостта. Последния път, когато я почувствах, тя се намираше много надалеч. Оттогава ме блокира.

— Така. — Ангхис леко повдигна рамене. — Ако Ленора е мъртва, ще го усетиш. Както и Рейлтин.

— Може би. Но на нея ѝ беше трудно да не замине с Григар. — Той отново се изсмя, пискливо и отчаяно. — Доста меко казано, нали? Трудно. Може би е спряла да се бори с това. Може би все пак е тръгнала след него. След смъртта на Григар тя е единственият човек, който може да се опълчи на Кейт, а ни напусна. Напусна ни.

Ангхис обгърна отпуснатите му рамене с ръка.

— Един ден всичко това ще свърши — каза той.

— И аз това си повтарям — рече горчиво Конал.

— Не — казах аз. — Няма.

Двамата извърнаха глави към мен и ме погледнаха. Самият аз бях шокиран от думите си. Не знам какво ме накара да ги изрека, но знаех, че е истина.

— Тя никога няма да ни остави на мира — казах аз. — Можем още сега да си тръгнем, пак ще е същото.

— По-добре си спусни щита, глупако — рече Ангхис.

Погледнах го с възможно най-гадният си поглед, който би могъл да понесе, без да ми се нахвърли.

— Така е. Не съм глупав.

— Мен щеше да ме заблудиш.

— Очевидно съм успял.

— Тихо — рече Конал. — Млъквайте и двамата.

Той сплете пръсти на тила си, забивайки нокти в кожата си. Реших, че размишлява върху думите ми, но след малко го видях да заравя лице в шепите си.

— Това няма да ти помогне да забравиш — казах аз. — Няма да спре сънищата. Няма да спре писъците.

Ангхис изръмжа отчаяно. Конал не ми обърна внимание. Аз се изправих.

— Чуваш ли ме? Ти си гарван. И двамата сте. — Не трябваше да пия онова уиски. Бях дошъл, за да го утеша; вместо това усещах как си изпускам нервите. — За нея си като кукла на конците, Ку Хорах. От какво се страхуваш? — Изплюх се на камъка. — От сестра си?

При думите ми Ангхис се надигна и лицето му се изкриви, но Конал го хвана за ръката и го дръпна обратно на земята, без да ме

поглежда в очите. Гърлото ми пламтеше, сякаш всеки момент щях да върна уискито обратно.

— Тя ще продължи да те кара да играеш по нейната свирка, Ку Хорах, докато не забравиш какво е да стоиш неподвижно. Кажи й къде да си завре свирката. Какво може да ти направи? Ако Ленора не се изправи срещу нея, някой друг трябва да го направи. И никой не е по-добър за това от теб.

— Внимавай, Мурлин. — Гласът на Ангхис прозвуча изненадващо меко и той се усмихна. — Той не иска да изгуби крепостта си и клана си. Не иска да изгуби и брат си.

— Нито пък аз.

И излязох горделиво от залата, потропвайки като сърдито дете.

Защо му се ядосвах толкова? Аз също танцувах по свирката на Кейт. Убивах заради нея, убивах хора, които не заслужаваха да умрат. Казвах си, че се гневя, защото ако можех, щях да се измъкна от тази ситуация, но не можех, защото не исках да го изоставя. Това не беше истина. Беше само извинение. Всъщност се ядосвах, защото нямаше значение в какво се превръщам. В мен нямаше кой знае какво за променяне. Но за Конал да се превърне в неин голем беше като богохулство.

А и думите на Ангхис бяха верни. Чрез Колман Роа Кейт контролираше крепостта и клана ни и с едно махване на ръката си можеше да ги унищожи. Ако Конал можеше да измъкне ума си от черната яма, в която беше затънал, той щеше да ми го изкрещи в лицето. Щеше да ми го набие в главата. Не че се налагаше. Разбирах всичко идеално. Но той така или иначе щеше да ми го набие.

Отново се опънах на Ангхис. О, нека бъда честен. Наругах го под носа си, но достатъчно силно, за да го чуят хората му и самият той. Беше нещо повече от ругатня, беше обвинение — поредното подмятане за неговото малодушие — като добавих и неприкрита обида към Рейлтин, просто за да съм сигурен в съдбата си. Разбирате ли, имаше дни, в които просто исках да бъда нашибан с камшика. Обикновено това ставаше след поредното изгаряне на засети земи или обесване.

Брандир беше прикован на верига към кучешката си колиба, както ставаше винаги в такива случаи: всички се страхуваха за гърлата си. Лейтенантът на Ангхис тъкмо привързваше завързаните ми ръце към кола, когато Конал си проби път през тълпата зяпачи. Дори Рейлтин отстъпи пред него.

— Пусни го! — излая той.

Лейтенантът погледна към Ангхис и едновременно с това затегна въжето ми още повече, но Ангхис поклати глава. Той знаеше какво иска Конал, аз също го знаех. Не бях чак толкова глупав, за да си мисля, че е дошъл да ме спаси.

Брат ми извади камата си, разряза въжето, разряза и ремъците около китките ми.

— Разтрий си ръцете — сопна ми се той. После се обърна и свали ризата си.

Аз разтърках китките си, но само защото ме боляха.

— Не е нужно — казах му аз.

Конал се обърна към мен и ми хвърли смъртоносен поглед.

— Ще се биеш с мен.

Аз му върнах погледа.

— Не приемам заповеди.

— Ще започнеш да приемаш, когато приключа с теб.

— Не и от теб. — Стиснах здраво пръсти зад гърба си. — Ти не си ми вече капитан.

Първият му удар отметна главата ми назад и аз полетях към земята. След това вече не можех да държа ръцете си зад гърба, те сами се вдигнаха пред лицето ми в самоотбрана, но не отвърнах на удара му. Когато ми заповяда да се изправя, аз станах, и всеки път, когато ме удряше, той ми оставяше възможност да му го върна. Но аз не го направих. Нима не знаеше какво упорито копеле бях? Откога ме познаваше? Без малко щях да се засмея, ако не ме болеше толкова много.

Просто продължих да се изправям след всеки удар или поне да се надигам след десет минути млатене. Той наистина ме удряше здраво. Мислех, че ще ми откъсне главата. Лицето ми беше плувнало в кръв, усещах я в устата и носа си, а болката в ребрата почти не ми позволяваше да си поема дъх. Накрая вече дори не можех да се надигам.

Зяпачите мълчаха. Подвикванията им и окуражителните крясъци отдавна бяха заглъхнали и дори Рейлтин гледаше с каменно лице. Шона беше прегърнал Орах, която плачеше безмълвно. Аз лежах в калния пясък, вперил поглед в каменния таван и сенките от факлите, които танцуваха по него. Чувствах почти пълно спокойствие и ми се искаше да се усмихна, но подпухналото ми лице не ми позволяваше да го направя. Всичко ми се струваше безформено и трябваше да мигам усилено, за да прочистя насъбралата се кръв и да видя нещо.

Конал се наведе над мен, хванал главата си с ръце.

— Мурлин — прошепна той. — Ах ти, глупаво, глупаво, глупаво копеле.

Някак си успях да помръдна глава така, че да успея да го погледна в очите. Мисля, че дори успях да докарам нещо като усмивка.

— *Още ли приличам на теб?*

* * *

— Е? — промърморих аз. — Приличам ли?

Той затвори вратата на стаята ми почти безшумно. Направи го бавно. Едва ли аз бях човекът, чието лице се страхуваше да погледне. Катриона му хвърли вбесен поглед, преди да коленичи отново до главата ми и да продължи да почиства кръвта. Колко нежни пръсти имаше тя, а мокрият парцал охлаждаше лицето ми, но купата с вода вече беше придобила ален цвят от кръвта ми. Просто ми се искаше да си лежа там, върху купчината кожи и одеяла, положил пулсираща си глава в скута ѝ. Поне веднъж не ми пукаше за Конал. Бях доказал гледната си точка; от него исках само да се махне оттук и да ме остави на мира.

Де тоз късмет.

Той коленичи до мен, но не ме докосна. Поне имаше смелостта да ме погледне в очите, макар те да бяха подути и почти затворени.

— Приличаш — започна той и се прокашля. — Приличаш, повече от самия мен.

Бавно огледах лицето му. Дори от мърдането на очните ми ябълки ме болеше.

— Нямаш представа колко си прав — казах.

Той сплете ръце зад врата си. Забелязах, че плаче.

— Съжалявам, Мурлин. Съжалявам.

Аз изплюх кръв и Катриона забърса ъгълчето на устата ми.

— Защо? Спести ми камшика.

— Изобщо не си забавен.

— Нито пък ти.

Погледнах към ръката му, където кръвта от нов разрез се просмукваше в бялата превръзка. Успях отново да се усмихна.

— Все още не съм мъртъв — казах аз.

Конал я погледна и известно време не каза нищо.

— Не е заради теб — каза най-накрая той. — Заради мен е.

— За да се почувстваш по-добре?

Той се изсмя дрезгаво.

— Не. Значи трябва да спра с драмите, така ли?

Аз се надигнах на лакът и Катриона се отдръпна назад.

— Конал — казах му.

— Да? Наречи ме с друго име. Или не можеш да намериш? Защото аз не мога. Губя името си, Сет. Губя душата си.

— Бори се с нея — изсъсках аз.

— Предпочитам да изгубя името си, отколкото да изгубя хората си.

— Изгубиш ли едното, губиш всичко.

— Моля те, Мурлин. Не съм дошъл тук да се бия.

— А защо не? — Катриона го погледна с преbledняло лице. — Само това ти е останало. Най-добре обаче да се биеш с правилния чо...

И двамата гледахме стреснато как Катриона скочи на крака и хукна към делвата в ъгъла на стаята. Отпусна се на колене и започна да повръща дълго, докато не изпразни стомаха си. Конал стана, но тя го изгледа толкова зверски, че той отстъпи назад и се обърна към мен.

— Какво й има? — прошепна той. — Богове, Сет, болна ли е?

Аз я погледнах. Всичко ме заболя, но не заради побоя.

— Тя носи дете — отвърнах му с равен глас.

Той коленичи до мен и нежно докосна ръката ми.

— Съжалявам. Богове, Сет, толкова съжалявам.

— Престани с глупавите си съжаления — отвърнах аз. Прехапах устните си преди да си спомня колко са отекли, и примижах от болка. — Какво можеш да направиш? — додадох аз с горчивина в гласа. — За каквото и да е.

— Може всичко да е наред. Понякога се случва. Виж Ма Синклер! Ти си от добра кръв, ти си...

— Живото дете ще е изрод и ти го знаеш много добре. Аз нямам този късмет. — Поех си дълбоко дъх. — Нито пък тя.

Той отвори уста, за да възрази, но размисли и разтри чело с ръка.

— Каза ли й го? Обясни ли й?

— Опитах.

Само това можах да му кажа. Гърлото не ми позволи повече.

А и какво друго бих могъл да ѝ кажа? Това беше първата от двете ѝ бременности и тя беше много щастлива. Дори не бях и предполагал, че е възможно да забременее. Предупредих я да не се надява, но тя не ме слушаше и няколко седмици по-късно сърцето ѝ беше разбито, когато плодът умря в нея. След това го преживя още веднъж. Това тепърва щеше да се случи, нашите мъртви деца, но аз нито веднъж не си позволих да се надявам.

И двете погребях аз. За първото си взех почивен ден, който Ангхис ми отпусна, без да спори. Препуснах далеч от пещерите на Кейт. Не исках наоколо да има нито една жива душа. Зарових телцето в земята въпреки моите вярвания, колкото и малко да бяха, защото нейните бяха много повече и много по-силни.

На един ден езда в посока към дома имаше кръг, направен от древни камъни. Те отдавна бяха изгубили строгата си геометрична форма: някои бяха нападали, други бяха разцепени от светкавици, някои продължаваха да стоят изправени. Мястото имаше добро излъчване. Поставих първия си син там и лиших хищниците от мъничкото му, неоформено телце заради тъгуващата му майка. Знаех, че той ще умре, знаех, че всички ще умрат, затова се опитах да не плача за него.

От крепостта получавахме само откъслечни новини. Носеха се слухове и опровержения, но комуникацията се осъществяваше между Колман Роа и Кейт, затова на нищо не можеше да се вярва. Научихме, че кланът на Конал беше послушен, изпълнителен и предан. Знаех, че и към Конал бяха такива, дори повече, но да се подчинят безусловно на Колман Рой — това някак си не ми звучеше като клана, когото познавах и изобщо не обичах. Конал се вкопчваше във всеки слух и живееше в непрекъснат страх.

Ехин, разбира се, бе единственият, който имаше останал роднина в крепостта — Ранях. Конал непрекъснато го тормозеше за новини, но Ехин се държеше уклончиво и отчуждено. Когато накрая Конал изгуби търпение и се развика на момчето, Ехин нещастно си призна, че знае също толкова малко за майка си, колкото и ние. Тя, изглежда, беше наред. Струваше му се затворена в себе си. Криеше нещо от него или поне той така си мислеше.

Конал беше притеснен, разтревожен и изнервен (макар втори път да не си изпусна нервите пред мен), но изглеждаше по-решен от всякога да издържи. Той щеше да изкара цялата година, да докаже верността си и да си възвърне властта над собствената си крепост. Щеше да го направи, казваше той, дори това да го убие.

Интересна метафора. Понякога се чудех дали изобщо е метафора.

— Кога успя да се случи това? — пропита го тихо Ангхис една вечер.

Кейт ни беше повикала след тренировка в голямата ѝ зала и аз имах усещането, че сме закъснели. Не по наша вина. Като че ли ни бяха казали последни; всички стаи и коридори бяха празни. Конал и Ангхис вървяха напред; аз се влачех подире им и се закачах с вълците, но ушите ми щръкнаха, щом чух тона в гласа на Ангхис. Той беше твърде голям добряк, за да звучи толкова рязко.

— Кога се случи кое? — попита Конал.

— Кога успяхме до такава степен да изгубим автономността си? Кога капитаните на крепости се превърнаха в оръженосци?

— Внимавай — каза Конал, но за пръв път от не знам колко време в гласа му усетих присмех. Това ме развесели. След побоя, който ми нанесе, той беше потънал в някаква мрачна дълбина. Но отоците ми бяха преминали още преди седмици, раните ми бяха зараснали, ребрата — изцелени и аз отново изглеждах повече или по-малко нормален. Ако изобщо можеше да се каже, че някой от нас изглежда нормален. Факт бе, че никой от нас не сваляше от лицето си изражението на нервна подозрителна враждебност.

А може би имахме пълното право на това, предвид гледката, разкрила се пред нас при влизането ни в голямата зала.

— Какво, по дяволите.

Все още чешех Брандир зад ухото, когато Ангхис изпъшка отвратно. Брандир въртеше глава и се опитваше да гризне пръстите ми. Не гледах къде вървя, така че се блъснах в Ангхис и двамата залитнахме.

Когато възстанових равновесието си, извадих меча си, последван от Конал и Ангхис. Стърженето на оръжията отекна в смълчаната зала. Почувствах как козината на Брандир настръхва под ръката ми, чух ниското ръмжене на Леа, но вълците не продължиха напред. Всъщност Брандир дори отстъпи назад, изразявайки с ръмжене гнева и страха си.

Кейт се изправи на подиума си, слезе едно стъпало надолу и протегна ръце към нас. Нещото, което стоеше от едната ѝ страна, се усмихна широко. То стоеше твърде близо до майка ми, ръцете му докосваха нейните, но Лилит изглеждаше повече очарована, отколкото отвратена. То беше босо, с разголени гърди, слабо до такава степен, че изглеждаше прозрачно. Палтото му стигаше почти до глезените, панталоните му бяха пристегнати плътно около кръста. Рядка коса, пергаментова кожа, опъната върху вдлъбнат череп и доволна ухилена уста.

— Господа! — извика Кейт. — Приберете мечовете, моля!

Конал и Ангхис изглеждаха като ударени от гръм. Видях как мечът на Конал трепери в ръката му, но той бързо се взе в ръце.

— Това е ламир. — В гласа му прозвуча категорично недоверие.

— Той е мой гост.

Бях се научил винаги да се отнасям с недоверие към невинната сладост в гласа на Кейт.

— Конал — прошепнах аз.

— Те са цял шибан отряд. — Ангхис беше толкова стреснат, че трудно успяваше да произнесе думите.

Така беше. Те стояха в дъното на залата и светлините на факлите хвърляха странни сенки върху кожата им. Дори най-гадните бойци на Кейт се държаха на разстояние от тях. Видях Ферхар да ги гледа с ококорени очи, притиснал толкова силно гръб в стената, че сигурно вече го болеше. Коего ме радваше.

Огледах се за приятелите си. Шона стоеше далеч отзад, заедно с Ейли, Орах и Лохас. Той впи очи в моите с безизразно лице; останалите трима не можеха да отвърнат погледи от ламирите. Кулас, Рахнил и Файорак стояха близо до тях, а Каррик и Реил също бяха недалеч. Всичките ни бойци се бяха събрали близо един до друг в лявата половина на залата. С изключение на Ехин: зачудих се къде е той. Може би тълпата от бойци на Кейт го беше изтикала в другия край на залата.

— Мечовете! — сопна се Кейт; цялата сладост от гласа ѝ беше изчезнала.

Бавно, с неохота, ние ги върнахме в ножниците им.

— Гости — повтори Конал, сякаш никога преди не беше чувал тази дума.

— Да — отвърна Кейт. Тя се беше спряла на десетина крачки от него.

— Това са ламири.

— Повтаряш се, Ку Хорах.

— Добре. — Устните му се изкривиха. — Това са отвратителни гадости.

Тя въздъхна неодобрително.

— Направо не мога да повярвам, че чувам това от устата ти, Ку Хорах. Конал Макгрегър, чиято толерантност към чуждите култури не познава граници?

— Тяхната култура е смъртта! — Той изгледа гневно Кейт, преди да се усети и отново да си наложи безизразна маска. — Нищо друго. Само смърт.

— Те са ни братовчеди. — Погледът на Кейт се премести върху мен и проблесна. — Имаме повече общо с тях, отколкото да речем... с простосмъртните.

Аз не реагирах. Тя се усмихна самодоволно.

— Радвам се, че си успял да укротиш брат си, Ку Хорах. Явно си успял да му набиеш в главата някакви обноски и всички сме ти благодарни за това. Та докъде бях стигнала? — Тя потупа леко с показалец по брадичката си. — Ламирите, да. Те са ни много по-близки, отколкото простосмъртните. Хайде, стига. Могат да бъдат много забавни. Не се дръжте толкова презрително, ако обичате. Не е прилично.

Конал просто беше останал без думи. Той бавно тръгна напред. Ангхис вървеше редом с него, а аз го следвах заедно с вълците. Брандир и Леа се притискаха силно в мен.

Изпълнена с доволство, Кейт се завъртя на елегантните си токове и тръгна обратно към стола си, върху който се настани, замятайки копринената си рокля. Ако паяжините можеха да издават звук, точно така би трябвало да прошемолят.

— Това е Скиншанкс — обяви тя. — Заедно с бойците му се закле да ми служи.

И сякаш по сигнал майка ми плъзна слабата си ръка под сгънатия лакът на ламира. Той се усмихна; на изкривеното му лице се четеше единствено самодоволство.

— А онова, което ми харесва в клетвата на ламирите — продължи Кейт, — е нейното постоянство. Думата на ламира е обвързваща. Даде ли веднъж верността си, той е лоялен, докато трае клетвата му.

— Защо не — изсъска Конал, — ако са му предложени смърт и плячка?

— Има ли значение защо? — Очите на Кейт проблеснаха от потиснат гняв. — Доколкото знам, Ку Хорах, спазената клетва е за предпочитане пред нарушената.

Тогава той си изпусна нервите.

— Спазил съм всяка клетва, която съм ти дал! — изкрещя той.

— Да съм казала, че не си? — Сладката усмивка отново се беше върнала на устните ѝ. — Възхищавам се на начина, по който контролираш ексцесиите на брат си. Възхищавам се на нетърпимостта

ти към бунтовете и метежите. Колко ли е бил унижен, но въпреки това ти си решил да го накажеш! Това заслужава възхищение. Жалко, че нямаш никакъв авторитет пред клана си.

— Какво?

В залата се възцари ужасяваща тишина. Усетих как космите на гърба ми настръхнаха и тежко преглътнах.

С отегчена физиономия Кейт вдигна ръка. Наведе леко глава настрани, затвори очи, сякаш изтощена от тъгата, и вяло щракна с пръсти.

Плътните редици от бойци в дясната страна на залата се разделиха и разкриха дълга скамейка, висока около половин метър, над която се полюляваха четири празни примки. Конал рязко си пое дъх. Зад пейката бяха коленичили четирима оковани затворници.

Ето значи къде беше Ехин. И брат му, който едва ли имаше навършени петнайсет години, макар че и самият Ехин не беше кой знае колко по-голям. Там бяха и майка му, и баща му Улиян.

— Ранях — казах аз, но от устата ми не излезе нито звук.

— Колман Роа ми изпрати почитанията си по тъжен повод — каза Кейт.

— Какво е това, по дяволите? — изрева Конал.

Кейт леко повдигна рамене. Четиримата пленници бяха изправени на крака и нисък глас им нареди да се качат на пейката. Ехин стоеше неподвижен и спокоен; брат му трепереше, но очите му блестяха свирепи и смели. Искаше ми се да заплача. Четиримата капитани, които стояха зад тях, нанизаха примките на вратовете им.

— Това не ми доставя никакво удоволствие, Ку Хорах. — Кейт щипна с пръсти носа си, стиснала здраво очи.

— Това са мои хора!

— Това са бунтовници. Не им ли нареди да се подчиняват на Колман Роа в твоё отсъствие? Нима нямаш контрол над собствения си клан?

— Ранях? — Конал погледна объркано към ковачката.

— Вярно е, Ку Хорах. — Слабото й тяло беше напрегнато от страх и ярост. — Виновна съм за всичко, в което ме обвинява.

— Защо, Ранях?

— Ти не живееш в крепостта, Ку Хорах.

Той зарови пръсти в косите си.

— Няма да е завинаги, Ранях.

— Но той уби брат ми. Аз го почувствах как умира. — Тя погледна към Кейт. — Ако получа нов шанс да убия Колман Роа веднага ще се възползвам. И този път ще го направя както трябва.

— И двамата ще го направим. — Улиян я подкрепи с думи и със стиснатите си юмруци.

Кейт отегчено сви рамене.

— Конал — изръмжах аз. — Ехин.

Той като че ли за миг дойде на себе си.

— Кейт, не и Ехин. Ехин служеше под командването на Ферхар от деня, в който го доведох тук!

— Още по-зле, Ку Хорах. Змиите раждат само змийчета. Цели осем месеца си крил предател под моя покрив.

— Много добре знаеш, че това не е вярно! — извиках аз.

Вместо да забие юмрук в лицето ми, Конал ме хвана за ръката. Аз се изненадах от нежността на докосването му.

— Бъди милостива, Кейт. Моля те. Аз ще ги накажа.

Кейт затвори едното си око и леко потърка един от лакираните си нокти с палец.

— Не.

Погледът на Ранях срещна моя и в него проблесна привързаност. Бях готов да се хвърля към нея и със собствените си ръце да сваля примката от шията ѝ, но ръцете на Ангхис изведнъж се заключиха около гърдите ми, задържайки ме на мястото ми.

— Мурлин — изръмжа той в ухото ми. — Недей.

— Ку Хорах! — извика Ранях ясно и гордо. — И двамата ми синове са невинни!

— Кейт! — Конал се извърна отчаяно към кралицата, но тя само се усмихна и кимна на мъжете, които стояха зад пленниците. По един силен удар ниско под кръста и двете момчета на Ранях увиснаха на въжетата, последвани от любимия ѝ Улиян.

Капитаните бяха проявили милост с тези силни ритници. Кейт би предпочела леко подтикване, залюляване на въжето и бавно задушаване, а не бързо счупване на врата. Веждите ѝ леко се сбърчиха, но капитаните я погледнаха безизразно, а и тя нямаше повод да ги сгълчи.

Сигурно нямаше да проявят такова милосърдие към Ранях, ако имаха възможност, разбира се. Щом видя, че синовете и любимият ѝ висят на въжетата със счупени вратове, тя сама скочи от пейката. Вратът ѝ се пречупи с изпукване, по-силно, отколкото изобщо можех да си представя. След това в залата остана единствено осезаемият ужас, тихият плач на Ейли и тихото ритмично поскръцване на опънатите въжета.

Мислех си, че ще проклина, ще плаче и беснее и ще нареже ръката си; не очаквах такова зловещо мълчание, толкова затаена ярост. Но въпреки това очаквах да дойде в стаята ми, затова бях още буден и облечен, когато много след полунощ той почука на вратата ми и влезе без да го поканя. Седях на ръба на леглото си край догарящите главни в камината и точех острието на меча си. Това беше моят любим меч — същият, който Ранях ми направи.

Катриона седеше с подвити крака на леглото до мен. Тя не продумваше, просто ме гледаше как работя, но присъствието ѝ беше безкрайно успокояващо. И двамата погледнахме безмълвно към Конал, докато той прекосяваше малката ни каменна стая.

След около минутка той застава пред мен. Едва тогава усетих как тялото му трепери неконтролируемо. Той хвана главата ми с ръце и насила ме накара да го погледна в очите.

— Аз ли съм твоят капитан? — прошепна той.

Поставих голия си меч на коленете си и се взрях в очите му. Зад отчаянието и омразата към себе си там се криеше и нещо друго. Не точно онова, което исках да видя там — тази част от душата му все още не му се беше разкрила напълно. Не онова, от което имах нужда, а нещо друго.

— Онова, което правих досега — каза той, — не е лоялност. Прав беше. През цялото време беше прав.

Беше и абсолютно трезвен.

— Караш ме да се чувствам нервен.

Той не се усмихна.

— Ти беше моята съвест, Мурлин. За което ти благодаря. Но вече е време да си върна своята собствена.

Аз стиснах здраво пръстите му и бавно свалих ръцете му от главата си. Без да откъсвам поглед от неговия, притиснах дясната му ръка към челото си и затворих очи. Когато почувствах, че вече мога да я сваля, я поднесох към устните си и я целунах.

Той се отпусна на колене. Едва успях да плъзна меча си встрани, преди той силно да ме притисне към себе си. Щеше да е ужасно неподходящ момент да се пореже на него.

* * *

— Казах, че ще си отслужи годината, дори това да ме убие — каза точно една седмица по-късно Конал, облегнат на стената в конюшната, скръстил ръце на гърдите си, гледайки ни в очите. — Това не ме уби. Но уби Ранях.

Никой не се обади.

— Ако си тръгна оттук, ще бъда обявен извън закона, затова няма да ви моля да дойдете с мен.

— Ако? — рече Каррик, оглеждайки камата си.

— Когато — уточни Конал.

Каррик сви рамене и прибра камата в канията ѝ.

— Не си прави труда да молиш.

— Ако го направиш — додаде Реил, — ще те скъсаме от бой.

Конал си позволи да се усмихне.

Един кон тропна с копито и изцвили. Аз го погледнах с надеждата, че не вика някого. В сенките на конюшната не се бяха събрали само деветте оцелели бойци на Конал; целият му отряд беше готов да дезертира. Освен тях бяха дошли още двайсетина други. Щом бойците на Кейт бяха тук, при нас, значи решението им бе окончателно.

Ако Конал беше взел решението си седмица по-рано, хората щяха да са по-малко. Съюзването на Кейт с ламирите беше допринесло допълнително за това. Имаше някои неща, които дори закоравял убиец не би могъл да преглътне. Сред народа на Ший несъмнено имаше и такива, които притежаваха човечността и душата на ламир и биха се радвали да се бият редом с тях на бойното поле, но аз лично не ги бях срещал. Може пък просто да бях извадил късмет.

Кейт беше напуснала крепостта веднага след убийството на Ранях и семейството ѝ, придружена от отряда ламири. Никой не знаеше къде отива и никой не попита. Нас не ни интересуваше, а и

очевидно тя не се притесняваше. Толкова беше уверена във властта си над нас.

Или поне така си мислех тогава.

— Ако искате да се присъедините към мен, направете го сега. — Гласът на Конал беше абсолютно безизразен. — Втори път няма да ви предлагам. Това ще означава гражданска война и ако искате да се откажете от мен, тук и сега, то вие ще имате пълното право на това.

Каррик се изплю.

— Няма нужда да ни молиш, Ку Хорах. — Ейли се облегна на стената, опряла рамо в това на Шона, и го погледна предано. — Но ти сам си го знаеш.

Лохас и Рахнил заговориха едновременно:

— И ние смятаме така.

Кулас само кимна; но тя гореше от нетърпение да се върне при Йорна и само чакаше думата на Конал. Орах ме погледна, след което също кимна.

Файорак изглеждаше наистина нещастен.

— Файорак? — погледнах го аз. — Богове, Файорак!

— Мурлин, изборът си е негов. Остави го на мира.

— Както направихме всички — обади се един новодошъл.

Когато Ангхис влезе през сенчестата врата и факлите го осветиха, се разнесоха възгласи на доволство и донякъде на недоверие. Той протегна ръка и сякаш за късмет докосна муцуната на коня си, същия, който го беше повикал по-рано.

Конал се вцепени и се изпъна още повече, отблъсквайки се от стената.

— Нямам намерение да те моля, Ангхис — каза той, — затова въобще не ми предлагай.

— Изборът е мой — изимитира гласа му Ангхис. — Остави ме да го направя.

Конал поклати глава.

— Рейлтин няма да дойде. Не можеш да оставиш човека, с когото си обречен.

— Рейлтин ще дойде. — Гласът ѝ беше леден и непримирим, когато тя също излезе от сенките и застана до Ангхис. Той сплете пръсти с нейните и ги целуна. — Макар да не ми се иска.

Лицето на Конал грейна доволно.

— Рейлтин.

Тя не се усмихна.

— Мисля, че и двамата сте глупаци — каза тя, — но въпреки това няма да ви изоставя.

Тя погледна Ангхис. После, не толкова всеопрощаващо, и Конал. Те се ухилиха един на друг.

Конал изведе коня си от конюшните; аз си избрах един и помогнах на Катриона да се качи на друг. Наблизо имаше окачени няколко седла и избрах едно за нея: нямаше да е първият простосмъртен, който се беше забъркал в делата на Ший, нямаше и да е последната.

Още тогава го знаех. Просто не се замислих достатъчно за останалите и за онова, в което се бяха превърнали.

Избрахме конете си и ги яхнахме достатъчно бързо, но когато препуснахме към изходния коридор, като че ли се бяхме разколебали. Конете го усетиха, запръхтяха и затръскаха глави, прихванали от нервността ни. Думите на Конал бяха верни: щом преминехме през прага, вече бяхме извън закона. Искахме го. Но това не го правеше лесно.

И, както изглеждаше, никой нямаше намерение да ни улесни.

Когато изникнахме от мрака, ни посрещнаха три редици конни бойци; водеха ги Клорин, Ферхар и едрият смъртоносен лейтенант на Клорин, Торк. Единствената реакция на Конал беше да си поеме дъх и да препусне напред, спирайки рязко коня си на два метра от Клорин. Ангхис и Рейлтин язدهа от дясната му страна, аз яздох от лявата. Зад нас ренегатите на Конал се строиха в редици. Всички безмълвно чакахме.

Конал не обърна никакво внимание на Ферхар.

— Какво ще правим сега, Клорин? Ще се избием едни-други?

Клорин не отговори веднага. Погледът му обходи бойците на Конал, спирайки се на всяко лице.

— Всеки разполага с добри бойци, Ку Хорах. Ти явно си успял да привлечеш от най-добрите.

— Битката ще бъде кървава — съгласи се Конал, — унищожителна и безсмислена.

— Да. — Клорин въздъхна и отново погледна зад Конал. — Ако някой смята да промени решението си, да го направи сега.

Тишина. Аз погледнах през рамо към Файорак. Той очевидно се измъчваше.

— Днес няма да се бием — излая Клорин. — Тази вечер няма да ви караме да се избивате един-друг. По-късно, да. Тази вечер няма да има заповед да убивате бунтовните си приятели, нито дори Ку Хорах. Утре те вече ще бъдат законна плячка за бойците на кралицата и ние ще ги преследваме и избием. Така че сега е моментът да избирате.

Той погледна Файорак право в очите. Той беше единственият, който помръдна. Заби крака в корема на коня, подкара го към бойците на Клорин и се обърна с лице към нас.

Лицето на Конал не изразяваше нищо.

— Всичко е наред, Файорак.

— *Не, не е.* — Аз погледнах право в очите на приятеля си и видях как те се вледеняват също като моите. Още тогава разбрах, че единият от нас ще убие другия.

Клорин гледаше безучастно, както и Торк. Погледнато отстрани изглеждаше, сякаш стояхме там и обсъждахме лов на зайци. Но всички можехме да усетим треперещата ярост на по-дребния мъж, който стоеше от другата страна на Клорин.

— Това не е правилно — изсъска Ферхар. — Те са бунтовници и предатели и трябва да ги посечем!

— Ти и чия армия? — ухилих се предизвикателно аз. — Ти не би могъл да се биеш и с котка, която е вързана за дърво.

Ангхис изпръхтя развеселено.

С пребледняло лице Ферхар протегна ръка към прикрепената за гърба му ножница и докосна дръжката на меча си.

— Извадиш ли го, ще ти отрежа скапаната ръка — предупредих го аз.

Със самодоволство забелязах, че Ферхар не смее да ме погледне. Той се преструваше, че го прави от презрение, но всеки боец до нас знаеше, че е от страх. Вместо това забодя пръст в Ангхис.

— Този там и любовницата му — изръмжа той. — Те са най-ужасните предатели. Рейлтин е съветничка на кралицата!

— Внимавай какви ги говориш — рече спокойно Ангхис.

— Тази вечер — рече Клорин и в гласа му се промъкна леко нетърпелива нотка — ще ги пуснем да си идат.

— И защо? — изкрещя Ферхар.

— За да избегнем кървава баня — отвърна Клорин. — Тук има много добри бойци. Предпочитам да ги видя как пълзят в краката на Кейт и молят за прошка, вместо да проливам кръвта им или да им позволя да пролеят нашата. Ти, Ку Хорах — той погледна право в Конал. — Няма да ти бъде простено до края на дните ти. Бойците ти имат позволение да се предадат, когато намерят за добре. Те ще бъдат наказани жестоко, но няма да бъдат екзекутирани. Това се отнася дори за брат ти.

Какво? Тук ставаше нещо, което изобщо не ми харесваше. Наканих се да го заплюя в лицето, но за моя голяма изненада Рейлтин ме изпревари.

Не можех да не ѝ го призная, имаше страхотен мерник.

Запазвайки пълно спокойствие — богове, аз наистина го харесвах — Клорин избърса храчката от бузата си.

— Сега тръгвайте. Тази вечер ще ви дадем преднина. Но след това ловът започва.

— Не и преди да си върна крепостта от убиеца Колман Роа.

Лицето на Клорин беше абсолютно безизразно. Дори не потрепна.

— Твоя работа.

— Значи се договорихме — рече Конал.

— Да си стиснем ръцете, Ку Хорах.

Конал не се поколеба и подкара коня си, докато не се изравни с Клорин. Те се изгледаха спокойно. Тъкмо си бяха стиснали ръцете, когато Ферхар измъкна камата си от канията ѝ.

Нямаше никакъв шанс да я забие в гърба на Конал. Грамадният Торк измъкна мечата си и му отсече главата.

Не можах веднага да разбера какво става. Главата на Ферхар остана на мястото си цели три секунди, преди да политне към земята, а от врата му да плисне фонтан от кръв. Тялото му бавно се плъзна от коня и се строполи на земята.

— Добър меч — отбелязах аз.

Торк го избърса и го прибра в ножницата на гърба си, след което се изплю на земята. Клорин затвори очи и въздъхна през носа си. Останах с впечатлението, че търпението му почти се е изчерпало.

Лицето на Торк леко се изчерви.

— Примирие не може да се нарушава. — Той имаше странен акцент. Знаех, че е дошъл от някаква друга страна, далеч на юг. — Нямах да го позволя.

Клорин отвори очи. Гледаше към небето.

— Не се тревожи за Торк, Ку Хорах. Ще обвиня теб за това.

— Устройва ме. Сега ни пусни.

Бойците ни пропуснаха без повече спорове. Когато и последният от нас премина между тях, Конал препусна в галоп.

Едва ли бяхме изминали и пет мили, когато аз рязко дръпнах юздите на коня си и Брандир се промъкна запъхтян до мен. Катриона и Конал също спряха и той махна с ръка на останалите да продължат след Ангхис.

— Какво има? — попита той.

— Следят ни.

— Клорин не би го направил.

— Не, само един е.

— Приятел на Ферхар? — попита сухо той.

— Най-вероятно. Аз ще се оправя с него. Отивай с Конал, Катриона.

— Внимавай — каза тя.

— Да ти приличам на аматьор? — Ухилих се и издърпах меча си от ножницата. — Фасулска работа.

— За всеки случай. Трябваше още вчера да бъдем в крепостта. — Със смразяващ поглед Конал плесна задницата на коня на Катриона и той препусна в галоп. Тя се обърна през рамо и ме изпрати с разтревожен поглед.

Обърнах коня си. Той беше красив червеникавокафяв жребец, който изглеждаше по-тъмен, защото се потеше от нерви. Хрумна ми смразяващата мисъл, че преследвачът ни може да е ламир и че няма да мога да се справя сам. Дотук с перченето пред Катриона.

Изтеглих меча си от ножницата и целунах дръжката му за късмет.

— Какво има, Брандир?

Той вдигна глава, погледна ме ухилено, с език, увиснал странично от устата му. След това отново погледна към приближаващия се ездач. И двамата чухме тежкия тропот на копита. Вълкът набръчка презрително муцуната си, крайниците му се стегнаха и той изръмжа.

Засмях се.

— Фасулска работа, а?

Но въпреки това потреперих. Вече нямаше измъкване.

Конят, който се появи на смрачаващия се хоризонт, беше огромен. Проклет да съм, ако не ми беше познат.

Както и приличащия на бандит с обръсната глава боец, който го яздеше. Щом ме забеляза, той спря гигантския жребец и измъкна мечата си от ножницата. Конят разтърси глава, от устата му закапа пяна и за пръв път забелязах, че очите му са черни и безизразни, очи на воден кон: очи на убиец.

Затворих очи, преглътнах и призовах моя жребец. Нямах намерение да го викам, докато не приближахме до крепостта. Мислех, че няма да ми е нужен. Надявах се, че ще пристигне навреме.

— Здравсти, дребен.

Вдигнах мечата си. Глупав негодник, бърза да ме ядоса.

— Свали го — излая Торк.

— Няма.

— Най-добре го свали.

— Хубаво. Когато и ти свалиш своя.

Беше се приближил достатъчно близо, за да видя тънката мембрана на третия клепач на коня му, която проблясваше отбранително върху черното око. Започнахме предпазливо да се обикаляме, пригответе мечовете си за удар. Брандир изръмжа.

— Няма да те нараня — излая той.

Аз се изсмях недоверчиво.

— Да бе, няма. Някакви последни думи?

— Не че изобщо ще ги чуеш, шибано джудже такова.

— Сега вече ме ядоса. Дай да приключваме с това.

— С кое? — изрева той. — Опитвам се да ти предложа мечата си, а ти ме заплашваш?

— Какво се опитваш?

— Нали ме чу. Смяташ ли, че след всичко това мога да се върна при Клорин?

— Клорин изобщо не се впечатли от онова, което направи — присвих очи аз.

— Да, но шефката му няма да мисли така, нали? Няма начин да не разбере, приятелче. Смятай, че здраво съм омазал нещата.

— Това си е твой проблем, приятелче. — Аз прехвърлих меча си в другата ръка и го стиснах здраво.

Той ми се ухили и направи същия номер с прехвърлянето.

— Брат ти ми харесва. Винаги ми е допадал.

Аз му се ухилих в отговор.

— Това променя нещата. Нали?

Пъхнах меча си в ножницата и му подадох ръка.

Той я стисна, докато прибираще своя меч.

Когато настигнахме останалите, които бяха спрели за почивка, аз го отведох веднага при Конал. Торк погледна Ангхис, после Рейлтин, след това брат ми.

— Изгорих всички мостове назад — рече той с весел глас. — Вече съм твой крепостник, Ку Хорах, идеалистично...

Думата, която използва, беше къса и цинична, англосаксонска, също като него. А спомена за отвратения ужас, който се изписа на лицето на Рейлтин, пазя и до днес.

Най-важното беше, че крепостта бе непревземаема. Това си беше и целта. Такава я беше построил Григар и Конал след него, а останалите им помагахме. Мисълта, че тя е наше творение, изобщо не ни помагаше.

Колман Роа се изправи на стената заедно с двама от лейтенантите си. Той не започна да ни се подиграва, само погледна надолу към нас с тънка усмивчица и безкрайно презрение.

— Ако само за секунда свали преградата си — рече хладнокръвно Рейлтин, — ще изкарам кръв от ушите му.

Погледнах Торк с крайчеца на окото си и той повдигна вежди.

— Радвам се да те видя отново във форма, Рейлтин — казах аз.

— Иначе няма смисъл да участвам в тази глупост — отвърна дръзко тя.

— Вярно ли е, че тя е вещица? — промърмори Торк в ухото ми.

— Богове, не! — отвърнах аз на висок глас. — Не ни е позволено да я наричаме вещица.

— Стига се заяждахте — рече Конал, но си личеше, че въобще не му е забавно. Той беше зает с изучаването на стените и защитата, да не говорим за трите тела, които висяха, поклащани от вятъра, на бесилка до северната стена. Двама мъже и една жена. От нашите.

— Не искаха да защитават крепостта, Ку Хорах — извика Колман Роа. — Кръшкачи. Не ти трябват такива.

— Не му отговаряй, Конал — изръмжа Ангхис. — Не му доставяй това удоволствие.

Конал стисна зъби и не каза нищо.

Пристъпих няколко крачки напред, за да огледам по-добре узурпатора. Бледочервеникавата му коса беше остригана ниско. Очите му също бяха бледи, както и миглите. Не можех да отрека, че негодникът има ефектен вид.

— Колман Роа — извиках аз. — Когато ти отрежа топките, на вълка ми ли да ги дам, или на коня си? Или да ги натикам в собствената ти уста, за да спреш да квичиш?

Рейлтин изпуфтя неодобрително, но Ангхис се разсмя.

— Мурлин, какво да те правим, кажи ми! — Той ме смушка здраво в ребрата. — И какво бихме правили без теб?

— Надявам се никога да не разбереш — отвърнах му аз. Ангхис все повече ми допаднаше, особено сега, когато вече не ми беше капитан. Никога нямаше да се разбирам с Рейлтин, но какво да се прави, човек не може да има всичко.

— Бъдете добри изменници — извика Колман Роа, — и изчакайте там, докато реша какво да правя с вас. Ако се приближите още малко до крепостта, тази тук ще се присъедини към баща си.

Той издърпа на стената една малка фигурка.

— Богове — казах аз. Никой друг не успя да продума.

Деветгодишната дъщеря на Улиян, която беше направил през една буйна нощ след битка. Ранях не й беше майка, но я хареса толкова много, че продължи да се грижи за нея, след като майка й беше убита. Ръцете на детето бяха вързани отпред. Момиченцето се опитваше да не трепери. Около врата му беше нахлузено тънко въже.

— Нея я оставих жива. — Колман Роа очевидно се забавляваше. — Реших, че някой ден може и да ми потрябва.

— Взех решение — изръмжах горчиво аз. — Сам ще си изяде топките. — Но чувството ми за хумор се беше изгубило някъде. Пък и никой не се засмя.

— Ще я обеса на стената. Нали не искате да прекърша красивото й вратле, толкова е крехко. Така, стойте там, както ви казах. Мръднете ли, тя увисва, но първо трябва да подготвя малко забавления. Ку Хорах, възнамерявам да кастрирам брат ти с тъп нож.

— Мамка му — промърморих. — Проклетата ми голяма уста.

— Ако някой иска да се остави на милостта на Кейт, нямам нищо против. — Конал приличаше на голямо черно куче, което се опитва да се ухапе за гърба.

Сигурно някои от хората се бяха замисляли за това, но никой не се обади. Все още.

— Изненадваща атака? — попита Рейл.

— Да не искаш да видиш как детето се задушаваше? — попита Конал с равен глас. — Аз не искам.

— Някой трябва да отвори портата — каза Рахнил. — В противен случай сме обречени.

— Точно това са се опитали да направят те. — Каррик отметна глава назад и погледна към крепостната стена, където гарваните кълвяха трите тела. — Никой друг няма да посмее да се доближи до нея.

— О, да. Ще посмее. — Аз разтрих слепоочията си с пръсти, чудейки се защо, по дяволите, отново си отварям устата след случилото се последния път. — Аз ще го направя.

— Не можеш — каза Конал.

— Не се отнасяй снизходително към мен, и друг път съм ти казвал. — Дори не го погледнах. — Разбира се, че ще го направя. Ще се изкатери по стената и ще отворя проклетата порта, ясно ли е?

Всички те ме бяха зяпнали, но очите на Катриона се бяха разширили от ужас.

— Искаш да умреш ли? — излая Конал.

— Не. — Продължих усилено да разтривам слепоочията си, забил поглед в земята — Не искам и да ме скопят. Независимо колко остър може да е ножът.

Конал ме изгледа продължително. Не отвърнах на погледа му, но го усещах.

— Добре — каза най-накрая той.

— Добре. — Сърцето ми потъна в петите.

— И тъй като си майстор на чудесата, първо изкарай момичето.

Тя беше последният човек, от когото бих очаквал да се притеснява за мен.

— Нали знаеш, че момичето все едно е мъртво — каза твърдо Рейлтин.

— Това ми харесва в теб. Мислиш толкова позитивно и си толкова грижовна. — Погледнах към крепостта, докато натърквах гърдите, корема и ръцете си с кал. Зад мен Катриона правеше същото с гърба и раменете ми. — Случайно да можеш да омагьосаш тая луна?

Тя приличаше на голям бял фенер. Нямах как да избира по-неподходяща нощ. Съмнявах се, че ще успея да премина през откритата равнина, която се простираше между нас и крепостта, камо ли да се изкатери по стената.

— Не — отвърна тя. После ме изгледа замислено. — Пропуснал си едно място. Ето тук. Блед си като плужек. Той ще убие момичето, независимо дали Конал отстъпи, или не.

— Наясно съм с това. — Трябваше да произнеса думите през зъби.

Катриона мажеше с кал гърба ми и ме караше да потрепервам. Обожавах я за това, че не се оплакваше, не хленчеше и не се опитваше да ме разубеди. Част от мен искаше да го направи. Тя не обръщаше никакво внимание на Рейлтин, а Рейлтин се правеше, че Катриона не съществува.

Колман Роа ни беше хванал в капан. Конал не можеше да направи нищо, а на сутринта хората му щяха да започнат да се разпръскват; или щяха да тръгнат нанякъде сами, без капитан, или щяха да се оставят на милостта на Кейт, както беше очаквала, че ще постъпят.

Или Конал щеше да ги събере и да нападне, жертвайки детето. То така или иначе щеше да умре, всички го знаеха. Бойците му обаче разчитаха на него, а още повече вярваха в неговата воля и сила. Конал обаче никога нямаше да си го прости, ако го направи.

А би могъл. Според мен нямаше, но все пак би могъл и това щеше да изпепели половината му душа. Затова аз трябваше да опитам вместо него, трябваше да го направя заради Ранях. Глупак. Сякаш Ранях или Улиян щяха да разберат.

— Почти невъзможно ще бъде едновременно да поддържаш щита и да се концентрираш върху катеренето — отбеляза Рейлтин.

Пръстите на Катриона застинаха треперещи върху гърба ми.

Проклета да е. Завъртях очи.

— Наясно съм.

— Затова не се опитвай — рече хладнокръвно тя. — Аз ще се справя.

Поколебах се и я погледнах недоверчиво.

— Можеш ли?

— Няма да е лесно, но ти предлагам да ми се довериш. И без това нямаш друга възможност.

— Не ме интересува коя е майка ти, ти нямаш силата да повлияеш на всички бойци по кулите.

— Прав си; не мога да им повлияя на всичките. Но мога да въздействам на теб. Единственото, което трябва да направя, е да спусна бариера пред съзнанието ти.

— И аз трябва да ти позволя — изрекох бавно аз, — да блокираш съзнанието ми?

Тя сви рамене.

— Ако искаш, го приеми.

Въобще не ми допадеше мисълта Рейлтин да се върти около съзнанието ми, камо ли да бърника из него. Ръката на Катриона лежеше върху гърба ми като предупреждение, но Рейлтин беше права: нямах друг избор.

— Добре. Ако заради теб ме убият, кълна се, че ще се върна и ще те обсебя.

— Вярвам ти, но не можеш да ме уплашиш. Ще започна да хвърлям винени бокали срещу виещия ти безплътен дух. А сега по-добре се подготви. Ще ти е нужно време. За пред тях ще си абсолютно сам.

Докато се отдалечаваше от нас, Катриона плъзна ръка по кръста ми.

— Мразя я.

— Това чувство ми е познато.

— Истината ли казва? Ще те защити ли?

Прегърнах я през раменете.

— Не знам. Но така или иначе трябва да се подготвя.

— Студен си.

— Скоро ще се стопля. — При тези думи я обгърнах с ръце и позволих на топлината на тялото ѝ да се прелее в мен. Тя притисна лице към шията ми. Сигурно се беше изцапала. Нямах нищо против. Като че ли и тя също. Но дори през калта усещах, че лицето ѝ е мокро.

— Ще ме направиш на ручейчета — казах аз.

Тя се засмя безмълвно, по същия начин, както го правеше, докато се преструваше на няма.

— Моля те, върни се — промърмори тя.

— Обичам те — казах. В този миг луната се плъзна зад куп облаци и аз трябваше да се откъсна от нея.

Конал, Рейлтин и Ангхис ме наблюдаваха. Когато се обърнах към крепостта и си поех дълбоко дъх, почувствах как над мозъка ми се спуска нещо като леден шлем. Примигнах. Усещането беше толкова странно, че забих голите пръсти на краката си в земята, просто за да се убедя, че съм все още в реалния свят. И тогава, докато луната криеше

лицето си зад облака и над равнината беше паднала тъмна сянка, побягнах.

Изобщо не се заблуждавам. Ясно ми е какво ми помогна в равнината. Несъмнено нямаше да мога да се справя без помощта на Рейлтин, но и тя нямаше да ми е достатъчна. Умеех да се промъквам невидим, ала и това нямаше да е достатъчно. Не и без помощта на хората на Колман Роа.

Тичах бързо, приведен ниско, почти превит на две, стрелвах се от сянка в сянка, притисках се към земята при всяко движение, което доловях върху крепостната стена. Носех само панталони, кал и кама на кръста. Главата ми вече беше започнала да пулсира заради влиянието на Рейлтин, но това не беше болка, която да не мога да пренебрегна. Поне не се налагаше да се притеснявам, че трябва да поддържам собствена бариера срещу враждебни съзнания. Адреналинът бушуваше във вените ми и аз отново се изпълних с онова усещане, че съм разголен, със смъкната кожа. Всеки момент някой от пазачите на стената можеше да се обърне и да погледне към мен, но никой от тях не го направи. Това донякъде си беше чист късмет. Донякъде се дължеше на тяхната арогантност. Те знаеха, че са спечелили.

Двама от тях се обърнаха и се облегнаха на парапета. Аз лежах на земята, неподвижен като заек, и ги наблюдавах как крещят обиди към Конал и хората му. Зад тях се разнесе смях и до стената се приближи друга фигура, със завързани на гърба ръце и примка, окачена на врата. Бях доволен, че поне фигурата беше на възрастен човек, защото те увиха въжето около една опорна стена, избутах го до ръба и бавно го спуснаха долу. Мъжът риташе и се гърчеше, задушавайки се от примката на лунна светлина. Мъчението му продължи дълго и той умря под звуците на техните подигравки; жалко, че не можа да разбере колко ми помогна неговата смърт. Успях да стигна до подножието на стената, докато луната осветяваше предсмъртните му гърчове, а бойците на Колман Роа крещяха презрителни обиди към Конал. Никой не забеляза сянката, която прекоси равнината и се прилепи към крепостната стена.

Притиснах се плътно към камъка и известно време гледах луната. Трябваше да успокоя дишането си, трябваше и да помисля. Изненадах се, когато разбрах колко съм уплашен.

— Следващия път ще е някой по-малък, Ку Хорах! — чух гласа на Колман Роа да отеква над равнината. — Стой далеч!

Задържах дъха си, докато гърдите не ме заболяха, очаквайки от него да изкрещи „Момичето и без това е мъртво, както и скапаният ти брат, който ме дебне“, но последва само мълчание, прекъсвано от време на време от някой гаден смях или приглушен плач от вътрешността на крепостта. Конал сигурно беше опитал някоя военна маневра или дори настъпление. Смъртта на затворника нямаше нищо общо с мен, с изключение на това, че им беше отвлякъл вниманието. Не ме бяха видели. „Не бъди такъв проклет страхливец“ — помислих си аз.

Това не беше стената на централната кула. Бях я изкачвал стотици пъти, че и повече. Никой нямаше да ме види. От какво ме беше толкова страх? Че може да не видя повече Катриона? Че ще умра и ще я оставя да живее и да умре без мен? Че ще я изоставя в ръцете на Колман Роа и хората му? Надявах се Конал да се сети да ѝ пререже гърлото, преди да я отведаат. Надявах се, че ще има време да го направи.

Сега трябваше да спра да мисля.

Избърсах длани в панталоните си и опипах студените безмилостни камъни. Познавах ги, бяха извадени от недрата на моята земя и бяха просмукани с кръвта и потта на предшествениците ми. Тези камъни бяха красиви. Моите камъни. Пръстите на ръцете ми напипаха пукнатина; пръстите на краката ми откриха друга. Започнах да се изкачвам.

Не бях се замислял колко ще ме боли главата. Барьерата на Рейлтин пареше като леден блок мозъка ми. Някъде по средата на стената трябваше да спра и да увисна там като отчаян паяк, притискайки чело към камъка, опитвайки се да спра жиленето. Чудех се дали не го прави умишлено. Няколко дълги минути почти не виждах от болка и започнах да удриям главата си в стената, докато кожата ми не се разкъса. Това поне отвлече мислите ми от ужасната пулсираща болка в главата, но пък се появи проблемът със стичащата се в очите ми кръв и няколко секунди трябваше да мигам, за да ги изчистя от нея.

Над мен се разнесоха гласове. Чувах всяка дума, не че имаше някаква полза. Охраната просто водеше обикновен разговор. Трима бойци, осъзнах аз, притискайки се силно към стената. Пръстите на ръцете и краката ми ужасно ме боляха. Гласовете на пазачите се чуваха толкова ясно, че те сигурно се бяха облегнали на стената. Когато утихнаха и стъпките им се отдалечиха, ужасната болка в главата ми премина.

Рейлтин. Сигурно ги беше видяла да се придвижват в моя посока.

— *Благодаря* — едва успях да й кажа аз.

Не получих отговор.

По-нагоре камъните бяха по-гладко издялани и по-плътно подредени, затова ми беше доста по-трудно да намирам пролуки. Въпреки това теренът ми бе познат и ако не ми беше студено и не бях толкова уплашен, полузаслепен от кръвта и мрака, щеше да ми е полесно. Това беше камък от моята земя, но нямах никакво желание той да е последното нещо, което ще усетя под дланите си. Опитах се да не мисля за кожата на Катриона, за копирената ѝ коса, за красивата форма на черепа ѝ. Толкова усилено се опитвах да не мисля за тях, че ръката ми достигна плоската горна плоча на стената, преди самият аз да осъзная какво съм напипал.

Не знаех какво има над мен, но главата ми не се цепеше от непоносима болка. Поех си дълбоко дъх, издърпах се нагоре и се озовах по корем на стената, скрит в сянката на бойницата.

Все още не можех да повярвам на късмета си, че съм тук и не съм мъртъв. Помислих си, че Рейлтин ще ме остави сам да издигна бариера пред съзнанието си, но тя не се оттегли. Предполагам, че Конал искаше да знае къде съм, пък и болката от намесата ѝ отново се беше принизила до тъпо пулсиране.

Самата врата беше добре охранявана, но не от мен. Стражите бяха пръснати по-нарядко и намиращият се най-близо до мен изобщо не очакваше да бъде свален изотзад.

Прерязах му гърлото и го задържах в прегръдките си като любовник, докато кръвта му не изтече, след което тихо го отпуснах на земята. Нямаше нужда да затискам устата му с ръка: и без това не успя да гъкне, а ако действаш бързо, шокът им пречи да изпращат мислени

предупреждения. Когато полегна на земята, видях лицето му. Едва ли беше по-голям от мен.

„Но той се бие за Колман Роа“ — помислих си аз, докато кръвта пулсираше в ушите ми. Биеше се и убиваше за Колман Роа. Затворих очи и отново ги отворих. Той беше по-голям от малкото момиче. По-голям от доведената дъщеря на Ранях. По-голям от нея.

Може би два пъти по-голям.

Той се биеше за Колман Роа. Съвестта ми щеше да ме провали. Бързо се извърнах от него и побягнах.

Когато стигнах до стълбището, водещо към първия вътрешен двор, се спуснах до малката площадка, откъдето започваха стълбите. Там извадих най-голям късмет. Имаше малка стая, тясно помещение с рафтче и походно легло, където стражите можеха да дремнат набързо между смените си, когато крепостта беше под обсада. Сега тя беше заета, макар и не по предназначение.

Сорха беше яка кучка, която често ме поступваше, докато бяхме деца. Косата ѝ имаше цвета на лъскава конска грива и очите ѝ блестяха с всички възможни цветове на мочурището. Точно сега бяха като подпалено тресавище и тя гледаше нападателя си с такава омраза, че чак се изненадах, че мъжът не потрепва. Смея да заявя, че сигурно щеше да му разбие физиономията, ако ръцете ѝ не бяха завързани. Сега вече съвестта не ме загриза. Те не бяха млади. Можеха да различат правилното от грешното. Освен това не само убиваха за Колман Роа; те измъчваха заради него.

Радвах се, че нападателят на Сорха е зает; така успях невероятно лесно да убия другаря му, който нетърпеливо чакаше реда си. Тя ме гледаше как го правя, но нито веднъж не потрепна, не мигна, лицето ѝ не промени изражението си на ярост и болка, и отчаяние. Какво момиче. За пръв път да ми допадне. Предполагам, че и тя ме хареса за пръв път, особено след като сграбчих нападателя ѝ за косата, дръпнах главата му към себе си, усмихнах му се и му прерязах гърлото.

Тя изплю кръвта му и се ухили.

— Никога не съм предполагала, че ще се радвам да те видя, дребосък.

Хванах я за ръката и я дръпнах да се изправи, преди да успее да откаже помощта ми.

— Внимавай какви ги приказваш, за да не те оставя тук. — Притиснах я към тялото си и прерязах въжетата на китките ѝ. Тя се беше стегнала почти колкото тях. Очаквах да ме ухапе по рамото.

— Да бе, да. — Сорха примигна от болка, а след това бързо, сякаш ядосана на себе си, навлече обратно панталоните и ризата си. Треперещите ѝ ръце бяха отекли и на петна, но тя започна да свива и разпуска юмруци, докато не нормализира кръвообращението си и треперенето не спря. Не можех да не ѝ се възхитя; сигурно адски я болеше. На едната половина от лицето ѝ имаше лилав оток от удар с камшик. Бях объркан: това не бе бойно оръжие на Ший и никога нямаше да бъде, така че Сорха сигурно беше много по-разгневена от мен. Пред вратата лежах два меча в ножниците им; тя взе единия и го измъкна със замах. Дори аз не намерих сили да гледам онова, което направи след това.

После, потрепвайки, я погледнах с крайчеца на окото си.

— Приключи ли?

— Да. Ще ми се да бяха още живи, за да го почувстват.

— Съжалявам.

— Не ми се извинявай. Появи се тъкмо навреме. Макар че щеше да е по-добре, ако беше подранил с двайсетина минути. Кой е с теб?

— Кое искаш да чуеш първо: добрите или лошите новини?

Тя изруга.

— Хей, не се тревожи — намигнах ѝ аз. — Добрата новина е, че съм сам. Къде са другите бойци?

— Всички, които отказаха да се изправят срещу Конал, са заключени в складовете. Между другото, това означава всички от нашите. Естествено — добави сухо тя, — складовете са преместени до жилищните помещения на стражата.

— А останалите?

Всъщност всички над петнайсетгодишна възраст се смятаха за бойци. Но освен децата имаше и други, които просто не ставаха за бойци, дали заради професията им, или защото просто не им беше по вкуса.

Сорха ме погледна смутено.

— Не знам. Разделиха ни преди два дни. Нещо се промени. Имаше някаква болест. Размина се, но те казаха, че някои хора са

заразени, а останалите са носители, че е било чума. Лъжеха, разбира се. Иначе не виждам защо ще разделят бойците от останалите.

Стомахът ми се сви. Мислех да изругая, но после промених намерението си.

— Сорха, сега наистина, ама наистина имам нужда от една отклоняваща вниманието маневра.

— Мурлин, точно в този момент можеш да поискаш от мен да те целуна и аз няма да ти извадя очите. Но утре вече няма да ти се размине. — Тя ми намигна. — Какво искаш да направя?

Огромният сребърен лунен кръг блестеше безмилостно, но никой не обърна внимание на самотния боец, който прекоси двора и се шмугна в една странична уличка. От сенките под стълбището наблюдавах как Сорха изчезва между складовете, праметнала през гръб двата откраднати меча, и с цялото си сърце ѝ пожелах късмет. Това би трябвало да е достатъчно. Поне ѝ беше доставило удоволствие да се разправи с двамата стражи, които бяха държали другарите ѝ в плен като някакъв добитък.

Колман Роа не очакваше бунт отвътре и дори някой да забележеше отсъствието на двамата стражи, той щеше да предположи, че се забавляват със Сорха. Младият пазач на стената беше по-обезпокоителен, но пък аз го бях скрил добре. Познавах отлично пролуките и сенчестите места в собствената ми крепост; иначе нямаше да бъда от голяма полза.

От скривалището си не можех да видя портата, затова си поех дълбоко дъх и се промъкнах обратно до бойницата. Когато пръстите ми се вкопчиха в ръба, преминаха други двама пазачи, но аз вече висях от външната страна, без да помръдвам, докато те не отминаха, след което отново се прехвърлих вътре и се шмугнах зад подпорната стена. Вече бях достатъчно ядосан и гневът ми заглушаваше страха. Не можеше просто да пълзя из крепостта на собствения ми баща като някой червей и Колман Роа щеше да си плати, че ме беше принудил да го правя. Харесваше ми усещането на тежкия меч на гърба ми, вместо на малката кама на кръста, но сега значение имаха единствено скоростта и хитростта. Камата щеше да свърши работа.

Вече виждах назъбения парапет на бойната кула, който се издигаше над портата. Край него беше пълно с бойци на Колман Роа, но това нямаше значение. Важното беше Голямото колело, което издигаше портата. Скрипците, които го завъртаха, също бяха добре охранявани, но поне можех да видя как да стигна до него, а и се надявах да се справя без скрипците. Фасулска работа. Един бърз

спринт, едно въже за рязане, един безумен скок и надеждата, че теглото ми ще е достатъчно, за да завърти колелото. Фасулска работа.

Богове. Затворих очи. Сигурно бях полудял.

Приблжих се още. Трябваше да съм на позицията си, когато Сорха се върне, защото иначе тя нямаше да ме остави на мира в откъдното. Когато успях да се приближа достатъчно, че да мога да се справя без да се блъсна в най-близкия пазач, аз спрях. Притиснах се към стената, опитвайки се да се слея с нея. Остра болка прониза главата ми. Рейлтин знаеше, че съм стигнал до края. Барьерата ѝ със сигурност беше непробиваема, но болезнено впиваше зъбите си в мозъка ми.

Космите на врата ми настръхнаха. С бариера или без, бяха ме открили. Усещането да ме зяпат ми беше познато, а това направо можеше да ме разреже на две.

Извърнах се наляво и я видях. Тя седеше до стената, обгърнала коленете си с вързаните си ръце. Лицето ѝ беше насинено, косата разрошена, очите ѝ бяха широко отворени и ме гледаха враждебно.

А съзнанието ми беше блокирано. Мамка му. Притиснах показалец към устните си.

Преценяващ поглед. Присвиване на очи. После тя ми се оплези.

Момичето беше охранявано, но те не ѝ обръщаха внимание. Усмихнах ѝ се. Тя не ми се усмихна в отговор.

„Моля — помислих си, — моля, нека в следващите трийсет секунди никой от пазачите да не се обръща насам“. Промъкнах се до нея, тя ми подаде завързаните си ръце и аз започнах внимателно да режа въжетата. Момичето нетърпеливо разтръска ръце и макар да се убоде на острието на камата ми, преди да успее да я отдръпна навреме, тя не издаде нито звук, а само ме изгледа изразително. Ухилих се и започнах да режа по-упорито. Отне ми няколко секунди и дори успях да я порежа, но ръцете ѝ най-накрая бяха свободни и тя ми се ухили в отговор. След това отново стана сериозна и повдигна въпросително вежди.

Поклатих леко глава и погледнах към двора.

Цареше пълно спокойствие. Някакъв отегчен часови се прозя, ритна едно камъче и се обърна към нас.

Сърцето ми буквално се качи в гърлото, а момичето се притисна към мен, но пазачът нямаше време да ни гледа. Откъм двора се

разнесоха викове и писъци, и звънтене на мечове. Пазачите, които не скочиха веднага в двора, чакаха до бойницата с голи мечове в ръце. Предизвикателният вик на Сорха разцепи въздуха и освободените бойци, които тичаха след нея, отвърнаха с гневни викове, след което двете сили се сблъскаха.

Импровизираният отряд на Сорха беше превъзхождан числено, но пък беше и много разгневен и унизен, и готов за отмъщение. От това нямаше накъде по-добре.

— Тичай — казах аз на момичето, грабнах го за ръката и го бутнах към стълбите. Тя трябваше да остане далеч от лапите им само за няколко минути, а и бойците в двора нямаше да ѝ обръщат внимание. Що се отнася до мен, аз хукнах към колелото, за да отворя портата.

Тогави пазачите вече ме видяха. Един от тях изкрещя и извади меч си, но беше твърде късно; камата ми му преряза гърлото. Извърнах се тъкмо навреме — когато приятелят му скочи към мен. Хвърлих се на пода, претърколих се и му прерязах подколелните сухожилия, докато той се опитваше да се обърне към мен. После скочих върху подпорната стена, прелитайки над третия, който инстинктивно се сви. А аз се затичах с всички сили към колелото и скочих от стената.

Мисля, че затворих очи. Глупава постъпка, но го направих. Блъснах се в масивното дърво, докопах веднага скрипеца по-скоро от чист късмет, отколкото заради правилната ми преценка, и увиснах на спиците му. Въжето, което го придържаше, се изопна и аз яростно замагнах с камата си към него. Острието го достигна и аз започнах методично да го размахвам напред-назад.

То поддаде по-бързо, отколкото бях очаквал и аз се залюлях бясно, не само за да размърдам колелото, а и за да се превърна в движеща се мишена, защото към мен полетяха стрели. От другата страна на портата се чуваше ревът и тропотът на бойците на Конал, които препуснаха през равнината. О, богове, трябваше да я отворя. И то веднага.

Проблемът бе, че тук, на колелото, механизмът беше съвсем различен. Веригите, които използвахме, за да го завъртим, висяха на пет метра, че и повече; а те бяха нужни, за да завъртя проклетото нещо. Тежестта ми го повличаше, бавно и сигурно, но не достатъчно бързо.

Ритах и ругаех, усетих го как поддава, хванах се за следващата спица и отново ритнах. Колелото започна да се превърта сантиметър по сантиметър и една стрела одраска хълбока ми. Това ме разгневи. Закресях на колелото, ритнах с крака, хванах следващата спица. Гръмотевичният тропот на конете приближаваше. Твърде бързо. Вратата се повдигна на няколко сантиметра. Достатъчно широко за пор, но не и за кон.

Нямаше да успея.

Нещо се удари в мен и си помислих, че съм мъртъв. Стресът едва не ме накара да изпусна спицата, но успях да се хвана отново. Нещото, което висеше на врата ми и едва не ме задушаваше с ръце, беше деветгодишното момиче. Аз се разсмях, макар от устата ми да излезе нещо като грачене.

Виждате ли? Нямах нужда от допълнително височина или тежест. Не и когато имаше още един дребосък, който да ми помогне. Колелото изскърца и се завъртя, а аз успях да захвана за още две-три спици. Пъшкайки, започнах отново да се изкачвам, а тежестта на детето вече направо ме убиваше. Тя ме беше обхванала с крака през кръста и висеше за мен като човешка абордажна кука.

Стрелите вече не летяха толкова нагъсто и видях, че дворът постепенно се изпълва с хора. Вече не представлявахме интерес за тях, защото бойците на Конал бяха изтласкали нагоре портата и си проправяха път с бой сред хората на Колман Роа. Чух писъци, бойни викове, но над цялата глъч се носеше гневният рев на Колман Роа.

— Хванете ДЕТЕТО. ДЕТЕТО! ОБЕСЕТЕ ПРОКЛЕТОТО МОМИЧЕ!...

Усмивнах ѝ се и тя ми се усмихна в отговор, без да пуска врата ми. Ръцете ми скоро щяха да ме предадат.

— Добро момиче — казах аз. — Благодаря.

Усмивката ѝ посърна.

— Мисля, че баща ми е мъртъв.

Поколебах се дали да не излъжа.

— Да — отвърнах, — така е. Но той се гордее с теб.

Усмивката отново се върна на лицето ѝ и точно в този миг потните ми длани се изплъзнаха и двамата полетяхме надолу заедно.

Успях да се извъртя така, че тя да падне върху мен, което не се хареса особено на дробовете ми. Ако бойците, които се сражаваха

около мен, не бяха толкова заети, с мен беше свършено, защото известно време изобщо не можах да дишам. Дватама лежахме там като трупове, момичето беше върху мен, и сигурно ни бяха помислили за мъртви. Накрая успях да си поема рязко дъх със свистене. Хванах я за ръцете.

— Бягай — казах аз. — Този път прави каквото ти казвам.

Успях да зърна призрачната ѝ усмивка миг преди тя да изчезне в криволичещите улички на крепостта. Вече нямаше за какво да се тревожа. Пропълзях до най-близкия труп и изкопчих меча от окървавените му пръсти.

В този момент за щастие инстинктите ми взеха връх. По-късно щях да разбера, че раната на бедрото ми е доста лоша, но точно тогава не я усещах, а и тя не кървеше толкова силно, че да ме отслаби. Чувствах се така, сякаш се бия с Йорна и искам да го размажа, целият ни клан ме гледа и иска да ме види победен, а аз искам да им докажа, че няма да стане. Ритниците ми намираха кореми и гърла, и други места, където плътта беше мека; острието ми свистеше и режеше с прецизност, която не бих могъл да постигна, ако мислех преди да действам. Бях изпаднал в транс. В екстаз.

По-късно си помислих: така ли се чувстват ламирите? Но тогава изобщо не мислех. Което беше добре. Иначе може би щях да се спра.

Видях Шона и Ейли, които се биеха като огледални образи, допълвайки движенията на мечовете си и удвоявайки смъртоносната им ефективност. Видях Ангхис, Рейлтин и Сорха; Каррик, Реил и Орах. Торк не се движеше бързо, той просто прегазваше бойците, които се хвърляха срещу него. Повечето от хората на Конал бяха слезли от конете; височината на коня им даваше предимство, но те жадуваха за близък бой. Нито моят кон, нито този на Конал или Торк имаха нужда от ездач, за да ги окуражава да се включат в битката. Моят жребец беше докопал един от бойците на Колман Роа за гърлото и го размяташе както куче мята плъх.

Трябваше да намеря Конал.

Барьерата на Рейлтин беше изчезнала; тя ме беше оставила да се оправям сам, срещу което няхах нищо против. Поне главата беше спряла да ме боли. От околните съзнания струеше хаос от злоба и гняв и аз по никакъв начин не можех да намеря Конал. Гневно разтърках

очите си. Те отново се бяха замъглили от кръв; раната на челото ми пак се беше отворила.

Ето го. Зърнах го, когато скочи и се завъртя във въздуха, след което изчезна отново и аз трябваше да си пробивам с бой път към него. Някой друг правеше същото, и по пътя си посече Рахнил. Рахнил залитна назад с меча на Колман Роа в корема си, като проклинаше убиеца си сред пръски кървава слюнка. Падна сгърчен на земята.

Лохас изкрещя; никога не бях чувал такъв крясък. Мъжът се хвърли напред, прегазвайки глави и рамене, за да се добере до Колман Роа, който се извърна рязко и изтръгна меча си от корема на Рахнил. Силният замах пропусна на косъм глезените на Лохас. Той обаче бързо възстанови равновесието си, а и гневът на Лохас беше твърде силно примесен с мъка. Лохас нападна яростно и пропусна, а дръзкият ответен удар на Колман Роа почти отсече главата му.

Сблъсъкът беше отвел Колман Роа по-близо до мен, отколкото до Конал, макар и със съвсем малко.

— Мой! — изкрещях аз.

— Не! — отвърна Конал.

— Мой! Заявявам право над него!

Добре. Може и да съм действал прибързано. Конал ме погледна не просто разгневен, а и ужасен, но аз нямах време да му слушам скандалите, а и той нямаше време да се занимава с мен. Обърнах се и вдигнах меча си, докато Колман Роа се приближаваше ухилен към мен.

Теренът около нас се разчисти. Отчасти защото битката беше към края си и само малки групички продължаваха да се сражават. Отчасти защото оцелелите бяха изненадани, че съм проявил глупостта да заявя правото си над Колман Роа, и то пред толкова много свидетели. Сега всичко беше между мен и него, докато единият от нас не паднеше мъртъв. Никой нямаше право да се намесва от името на заявилия правото си. Вярно, случваха се инциденти. Но ако Колман Роа внезапно не получеше сърдечен пристъп или на главата му не паднеше метеор, само от мен зависеше да го убия. Заявеният правото си носеше всички последствия.

По дяволите. Мразя ги тия абсурдни традиции.

Разтърках очите си с ръка, без да изпускам отмъкнатия меч, и двамата започнахме да се обикаляме. Проклятие, аз дори не носех собственото си оръжие.

Това ми напомни за Ранях. Сърцето ми изстина и аз погледнах в бледите очи на убиеца ѝ.

Момичето се примъкна до стъпалата, без да сваля очи от мен. Естествено, че нямаше да направи каквото ѝ се казва и да стои надалеч. Малкото ми другарче, което трябваше да бъде обесено.

— Така и ще стане — усмихна се Колман Роа, прочитайки мислите ми. — След като приключи с теб.

— След всички усилия, които положих? — отвърнах аз. — Трудна работа.

— Не се страхувай, няма да те убия. Все още ми се ще да те скопя.

— Както приятелката ми Сорха скопи твоя човек в караулното помещение?

Той не знаеше това. Намръщи се, очите му подириха Сорха. Тя извика, за да привлече вниманието му и се ухили, показвайки му среден пръст.

— Той ми беше братовчед, Мурлин — изръмжа Колман Роа.

— Е, значи вече няма да продължи родословното дърво — казах му аз. — Дори и да не беше мъртъв.

— Ако целунеш мечи ми — каза той, — обещавам да използвам остър нож.

— Ако ме целунеш отзад — контрирах аз, — няма да те карам да страдаш.

Той скочи към мен. Беше бърз и ловък. Наведох се и се претърколих, после скочих бързо на крака, далеч от обхвата му. Дочух съскането на острието му тъкмо навреме, за да се наведе и да избягна удара му; после той замахна към краката ми и аз скочих във въздуха. Ако бях достатъчно бърз, в този миг можех да взема главата му, но не бях. Мечът в ръката ми беше по-тежък от моя и се чувствах тромав с него. Замахнах към главата на мъжа, но той се преметна назад, приземи се елегантно като котка и ме погледна.

Дишах тежко. Той се усмихна.

По дяволите, бърз беше. Отново ме нападна, лек и гъвкав. Знаеше, че имам проблеми с мечи. Можех само да парирам удара му и дори не успях да контраатакувам. Той ме отблъсна назад почти без никакви усилия, докато отскачах, за да избегна посичането на

глезените ми. Залитнах тромаво и паднах на едно коляно, загубил равновесие. Той съсече с лекота ребрата ми и усмихнат отстъпи назад.

Помислих, че съм мъртъв. Когато почувствах кръвта ми да се стича по корема, знаех, че това е повърхностна рана, добре премерена обида. Нищо не ставаше от мен. Преди да ме убие, той щеше да ме накълца на парчета.

Изправих се на крака, но усетих как ме обзема паника, примесена с болка. Усещах раната на гърдите и собствената ми кръв, която се смесва с калта и потта. Сега почувствах и дупката в хълбока ми и дори дразнещото жилене на раната на челото. Главата ми се завъртя. Не беше нужно да умирам, не беше нужно да заявявам правото си над него. Идиот си бях и това е.

Зяпачите стояха смълчани: единствените звуци, които се чуваха, бяха учестените дихания и пъшкането на ранените. И тогава изведнъж се чу ясният съскащ звук на ваден от ножницата меч.

Примигнах, за да изчистя кръвта от очите си и погледнах през рамото на Колман Роа към звука. Идиот или не, по-добре да умра, отколкото да приема срама, че някой се е намесил в боя, така че бях готов да изкрещя гневно на човека, който бе извадил меча си.

Беше Конал, разбира се, и не беше извадил своя меч. Своя той държеше в лявата си ръка. В дясната стискаше оръжието, което току-що беше извадил от ножницата, прикрепена към гърба му. Той го вдигна във въздуха и се усмихна.

— Твой е. Убий го.

Хвърлих чуждия меч. И се затичах с празни ръце към Колман Роа.

Имах достатъчно време, за да видя шока и объркването в очите му, преди отново да възвърне самоувереността си. Когато вдигна меча си, за да ме убие, видях проблясъка на хвърленото оръжие, отразило първите слънчеви лъчи. Протегнах ръка, хванах го без никакви усилия във въздуха, подскочих, завъртях се и го нападнах отгоре. Той ме гледаше невярващо, когато замахнах с красивото острие, изковано от Ранях, забих го до дръжката в гърлото му и сам се приземих елегантно като котка на земята.

Колман Роа се отпусна тромаво на колене, вкопчи се в дръжката, която стърчеше под брадичката му, тупна тежко по лице и умря.

Нямаше за кога да се радвам на победата си. Имах само няколко минути да си натопя главата и раменете в дървеното корито, да изтъркам набързо калта и кръвта, и да сваля ризата на един труп. Ръцете ми трепереха, затова Конал взе ризата, помогна ми да я облека и после ме придърпа в мечешка прегръдка.

— Къде е Брандир? — попитах го аз.

— С Катриона. Не се тревожи. Помислих си, че това е най-доброто място за него. В случай че...

Той не завърши. Нямаше нужда. Брандир беше Ший-вълк, беше моят вълк. Знаеше, че трябва да я пази, знаеше и че когато вече нямаше да може да я пази, трябва да ѝ прегризе гърлото, както би убил елен.

— Благодаря — казах аз.

Той се засмя.

— Наистина нямаше нужда. — Той отново ме прегърна. — Задължен съм ти.

Чувствах се ужасно. Всичко ме болеше, най-вече главата, и бях ужасно ядосан, защото не му беше сега времето. Никой не беше видял децата на онези, които не бяха бойци, и щом те не се бяха появили след като звуците от битката утихнаха, значи не са могли.

— Голямата зала — каза тъжно Реил. Той беше коленичил до тялото на Рахнил. Отворените му очи бяха вперени в останките на Лохас, и Реил внимателно му затвори клепачите, преди да се изправи.

— Да — отвърна Конал.

Половината от хората на Колман Роа се бяха изтеглили там. Затова всичко беше приключило толкова бързо. Не можех да не си помисля — и знаех, че Конал е стигнал до същия извод — че сигурно са имали причина да го направят. Или, което беше още по-лошо, сигурно са имали стратегия.

Така че тръгнахме към голямата зала на собствената ни крепост с оръжия в ръцете. Вътре беше тихо дори и след като Конал премина през прага. Аз вървах от дясната му страна, затова видях всичко едновременно с него.

Кейт седеше на стола, който от векове принадлежеше на Григар. Дори Конал все още не беше решил дали ще седне на него. Беше сплела пръсти под брадичката си и гледаше изпитателно всеки един от бойците на Конал, които се събираха зад гърба му. До нея стоеше Лилит, с обичайната си самодоволна усмивка. От двете ѝ страни, строени в три редици, стояха оцелелите от армията на Колман Роа, а пред тях бяха подредени ламирите, трийсет и повече, начело със Скиншанкс.

Проклятие. Боях се, че ще се случи точно това.

Пред ламирите, оковани и на колене, се намираха децата от крепостта на Конал и останалите от клана.

Кейт въздъхна, леко се намръщи и вдигна поглед към нас.

— Да поговорим — рече мило тя.

Конал тръгна напред, но когато някои от бойците му се опитаха да го последват, той протегна рязко ръката си назад, за да ги възпре. Аз нямаше да се откажа толкова лесно. Настигнах го и тръгнах редом с него.

— Така — рече тя и леко плесна с ръце, когато той се спря пред нея. — Не те искам мъртъв, глупак такъв. Все още имам някаква надежда за теб. Върви отново в изгнание и бъди доволен.

Той я погледна, без да каже нищо. Усещах омразата, която струеше от него.

— Ако не го направиш, ще ги избия всичките, тук и сега. — Жестът ѝ обхващаше целия окован клан. — Верните ми ламири ще го направят с удоволствие, а ти няма да си достатъчно бърз, за да ги спреш. Между другото — тя отметна косата си назад, — радвам се, че лейтенантът на Скиншанкс не е успял да те изгори. Тогава останах разочарована, но честно, наистина се радвам.

— Поне се е забавлявал — обади се Скиншанкс с хъхрещ глас, който накара брат ми да се усмихне сухо.

— Всички онези мрачни проповеди, четенето на морал. Наслаждавал им се е до края. Да не забравяме и кладите!

Кейт се засмя.

— Със сигурност се е забавлявал със скромния ни капитан на крепост. Така, сега бързо вземи решение, Ку Хорах. — Пръстите ѝ щракнаха по посока на пленниците.

— Ако приема изгнанието, какви гаранции ще ми дадеш?

Не можех да повярвам на ушите си. Знаех си, че няма да го понеса.

— Гаранции ли? — попита изненадано Кейт.

— Гаранции, че крепостта ще бъде запазена — заговори Конал през стиснати зъби. — Гаранция за сигурността на клана ми. Гаранция, че ще запазят автономността си.

Тя погледна към Лилит.

— Да си чувала нещо за гаранции, Лилит?

— Не. Няма такива.

Мислех си, че и преди съм усещал отровата в гласа на майка ми. Осъзнах, че нищо не съм знаел.

— Никакви гаранции не заслужаваш — изсъска тя, — проклет, гаден предател. Нямах право да искаш. Приеми изгнанието и се радвай, че оставаш жив. Няма да се биеш с нас. Твърде много имаш за губене. — Лилит посочи с дългия си пръст затворниците. — Както и те. Как смееше да заплашваш живота на кралицата си?

Тогава вече си изпуснах нервите.

— Не нейния, кучко!

Хвърлих се към нея и сигурно щях да я убия. Мисля, че може би тя искаше точно това, но Конал сигурно беше усетил какво смятам да направя. Не бях успял да стигна на разстояние един меч от майка си, когато ръцете му ме обгърнаха и той ме дръпна назад.

— На нищо ли не съм те научил? — изръмжа той. — Не си навличай неприятности. Ако някой трябва да я убие, то това съм аз.

— Каква арогантност! — извика гневно Кейт. — Каква дързост! — Тя се изправи на крака.

— Лилит няма никакви права над Сет! — извика Конал. — Той не е част от нея!

Кейт погледна към Лилит, протегна ръката си и Лилит пристъпи напред. Започна бавно да слиза по стъпалата към мен. Гледах я объркан.

Лилит разпусна сплетената си на изключително сложна прическа коса. Панделките ѝ паднаха на пода и перлените, копринени кичури обградиха лицето ѝ и тя се усмихна.

Конал отстъпи назад. Аз просто гледах, без да чувствам нищо. В косата на Лилит проблясваше сребро. Лицето ѝ беше чисто и гладко, жизнено по младежки, но на майка ми ѝ оставаха само месеци живот.

— Имам съобщение за майка ти, Ку Хорах.

— Лилит — каза той и ме хвана за безчувствената ми ръка. — Не го прави. Богове. Недей.

— Майка ти иска да умре, Ку Хорах, нали?

— Лилит.

— Но тя не е толкова предана, че да умре. — Лилит леко се обърна назад, за да се усмихне на Кейт; кралицата слезе по стъпалата и застана зад гърба ѝ, без да сваля очи от нея. — Обречена или не, Ленора не изпитва нужда да умре. Няма смелост. Няма любов.

— Точно любовта я задържа тук, Лилит!

— Но не към Григар. А към някой, който още не съществува! Това не е любов, това е самомнение. Това не е достатъчно, Ку Хорах; не е достатъчно. Аз имам смелост. Имам любов. Отивам при него, Ку Хорах.

— Лилит!

— Каква преднина ще ми даде тя, Конал?

Лилит отстъпи назад в ръцете на Кейт; кралицата я погали по косата, после отметна косата ѝ настрани. Целуна Лилит по шията и притисна бузата си към нейната, след което я целуна по посивяващата коса.

— Не — каза Конал.

— Кажи ѝ, Ку Хорах.

Ръката на Кейт се плъзна около Лилит и я притисна в силна прегръдка. Лилит се усмихна и затвори очи, но не за дълго. Отвори ги отново, за да впие поглед в мен, след което вдигна брадичката си нагоре. В ръката на Кейт проблесна острие и тя бързо преряза гърлото под гордо вдигнатата ѝ глава.

Плисна фонтан от кръв. Нямахме как да го избегна. Последната жива кръв на майка ми опръска очите и косата ми; усетих я в устата си и дори в гърлото си. Конвулсивно преглътнах, преди дори да си помисля да я избърша или изплюя. Лилит не сваляше очи от мен, докато живецът в тях помръкна, но тя не спираше да се усмихва и не падна на земята. Кейт я залюля в окървавените си ръце, докато гледаше мен и Конал.

— Мои сте — промърмори тя. — Може би ще мине много време, но животът ви ми принадлежи. И на двамата. — Тя понесе тялото на Лилит, сякаш беше леко като перце, и го предаде в ръцете на

Скиншанкс. Гадната твар потрепери от удоволствие при допира до смъртта. — Чакането ще си заслужава, Ку Хорах, Мурлин. Търпението ми е безгранично.

— Поиска твърде много, Кейт — изсъска той. — За нищо!

Тя отново слезе по стъпалата, застана близо до него и заговори с мек, но смъртоносен глас.

— Не възразявам войната да започне още тук и сега, Ку Хорах. Ние ще се бием и не ме интересува дали всеки боец тук ще загине. Готова съм да ги жертвам всичките: твоите и моите. Знаеш, че обичах Лилит. Сам видя, че не изпитвам никакви угризения. А ти имаш твърде много. Сега приеми изгнанието и не ми искай никакви обещания. Защото няма да ги получиш. — Красивите ѝ устни се изкривиха в грозна усмивка. — Ти. Нямаш. Друг. Избор.

— Не. Но има мен.

Най-послед в очите на Кейт да проблесне неподправен ужас. Той изчезна за миг, но аз знаех, че съм го видял. Първо видях него, после забелязах гарвана, който кръжеше над главата на Кейт, видях черните му мънистени очи и чух кискация се презрителен смях. Той кацна на протегнатата ръка на Ленора, когато тя се спря между сина си и мен.

Я виж ти. Как се променят нещата: напоследък установявам, че започвам да харесвам най-презрените си врагове. Никога не съм бил по-радостен да видя проклетата кучка.

— И така — рече Кейт, възвръщайки хладнокръвието си. — Значи ни очаква смърт и унищожаването на тази крепост. Права ли съм?

Ленора въздъхна и погали гарвана по гушката.

— Никога през живота си не си била права.

Завъртях очи. Надявах се, че няма да се стигне до кратка размяна на зловни реплики, последвана от кървава баня.

— Току-що обясних на безгрешния ти син — каза Кейт, — че имам предимството на абсолютната безскрупулност. Готова съм да жертвам крепостта и всички в нея.

— Не, няма да го направиш. Не и ако синът ми замине в изгнание и аз отида с него.

Останах буквално без дъх. Помислих си, че някой ме е изритал в корема. Съдейки по физиономията на Конал, той се чувстваше по същия начин.

Ленора погледна мило Кейт.
— Може ли да поговорим?

* * *

Само четирима души знаеха какво се случи по време на преговорите между Кейт и Ленора. Те разговаряха тихо, спокойно, като стари приятелки, които си припомняха детските години, и аз съм сигурен, че никой друг не ги чу. Това даваше предимство и на двете страни. Поне тогава. По-късно се зачудих дали наистина е така.

— Знаем какво си мислиш, Ленора — каза ѝ Кейт.

— Дано да е така. Защото ако не е, не знам каква кралица ще си. Кейт се засмя тихо.

— Много си хитра, Ленора, така да се каже. Е, знай, че вече съм била там, откъдето се връщаш, и видях онова, което си видяла, така че знам всичко, което знаеш и ти.

— Наистина ли?

— Той ми разказа всичко. Всичко, което е казал и на теб, Ленора.

— Изненадваш ме. — Ленора поднесе ръката си към гарвана и той потърка любвеобилно човката си в кожата ѝ.

— Не би трябвало. Скиншанкс много ми помогна. Може да бъде ужасно убедителен.

— Значи оракулът е мъртъв? — В гласа на Ленора се усети съжаление, но тя не изглеждаше твърде опечалена.

— Разбира се, че е. И ти няма да го намериш.

— Камъка ли?

Полазиха ме студени тръпки, сякаш ламир беше минал през гроба ми.

— Камъка — потвърди Кейт. — Каменното сърце.

— Напротив, ще го намеря. Наследникът на Григар Дю е на моя страна, а като че ли той е ключът към откриването му. Не мога да си представя, че някога ще се присъедини към теб.

Конал се ухили.

— Ами намери го тогава. — Кейт сви рамене. — А после аз ще го отнема от теб.

— Можеш да опиташ — отбелязах аз.

Кейт ми се усмихна. Този път студените тръпки по гърба ми ме накараха сериозно да се разтреперя.

— Пророкът ми каза и няколко неща за теб, малко копеле. Прокълнатият. Онзи, който ще пие от кръвта на собствената си майка. Един ден ще ти кажа какво още научих, тъй като сведенията му очевидно са много достоверни.

В този момент усетих как много същества от мрака се разхождат върху гроба ми.

Кейт извърна презрително глава встрани, пренебрегвайки мен и злостастното ми бъдеще.

— Изслуша ли внимателно стария пророк, Ленора? Той не каза нищо, което да потвърди, че Каменното сърце ще спаси Воала. Нищо не подсказва, че ще го запази. Камъка просто ще реши съдбата му, това е. Наследникът на Григар ще го намери и тогава ще бъде решена съдбата на Воала. Не от този, който го е намерил, нали разбираш това. А от онзи, който ще го държи в ръцете си, когато настъпи подходящият момент. Така че моля, заповядай. — Кейт игриво поклати пръст. — Вземай си сина и намерете Камъка, и да не сте посмели да се върнете преди това.

— Крепостта — изскърца със зъби Конал. — Щом всичко зависи от мен, искам гаранции.

— О, тя няма да унищожи крепостта — отвърна спокойно Ленора. — Разбираш ли, това е единственото нещо на света, което означава за мен повече от Воала. Не искам гражданска война, но аз също мога да бъда безмилостна. Кейт няма да унищожи крепостта на Григар или клана му. Ако се осмели да го направи в наше отсъствие, аз ще се върна и ще я унищожа. И тя го знае. Нали така, Кейт, скъпа?

Очите на Кейт проблеснаха, лицето ѝ замръзна в маска от страх и омраза.

— И така, Ку Хорах. Оцеляването на крепостта и клана ти зависи изцяло от изгнанието ти. Кое ще продължи дотогава, докато ми донесеш онова, което искам.

— Значи автономността и сигурността на крепостта ми е гарантирана?

— Докато майка ти не умре — отвърна Кейт.

— Докато не умра — съгласи се Ленора и се усмихна. — Гледай ме как живея.

— Трябва ли?

— О, да. Наистина продължително време.

— Въпреки че видя какво направи Лилит? — Смахът на Кейт беше звънлив и прекрасен, но жесток. — Беше тук, нали, Ленора? Видя и чу. Знаеш какво ти причини.

Ленора сви рамене, макар че от мястото, където стоях, ми се стори, че върху раменете ѝ се стовари оловна тежест.

— Да. Това няма никакво значение. Ще продължа да живея, и крепостта ще съществува заедно с мен.

— Само ако синът ти и всичките му кръвни роднини заминат за другия свят.

— Съгласна съм. А докато ни няма, ти няма да прекосяваш границите на земите ни. Нито ти, нито съюзниците ти.

Кейт близна върха на показалеца си и го вдигна във въздуха, присвивайки очи, сякаш проверяваше скоростта на вятъра.

— Ти си наистина опасна жена, Ленора. Знаеш ли какво те прави толкова опасна?

Ленора само повдигна едната си вежда. Гарванът завъртя главата си към Кейт.

— Цялата работа е в това, че ти искаш да умреш. — Този път усмивката на Кейт изглеждаше истинска. — Ти всъщност предпочиташ да умреш.

Ленора също се усмихна.

— И това смъртно желание ти дава безумна смелост. — Кейт забарабани с пръсти по бузата си, после посочи с пръст първо Конал, после мен. — Но това те прави опасна и за тях, нали? Колко ли време ще мине, преди да се поддадеш на призива?

— Гледай ме как живея — отвърна Ленора.

— Можеш да останеш тук — казах на Катриона. — Не си длъжна да идваш. Тук си щастлива, а в крепостта ще си в безопасност. Можеш да останеш.

Това бяха просто думи. Тя го знаеше, знаех го и аз.

— С теб — отвърна тя. — Където си ти, там съм щастлива.

Тя прокара пръсти по нарастващия белег на гърдите ми. Целунах я.

— Добре.

Само ако знаех. Само ако знаех. Дали щях да я оставя там?

* * *

Съжалявах Конал. О, само като си спомня колко го съжалявах. Той трябваше да изостави любимата си, а аз не.

Той нямаше да вземе Ейли, нямаше да ѝ позволи да тръгне с него, защото каза, че другият свят ще я убие, дори само въздухът му ще го направи. Тя беше обвързана със своя свят така, както би се обрела на любимия, а и освен това вече притежаваше душата на един друг мъж. Загубата ѝ щеше да унищожи Шона. Неговата загуба щеше да съсипе нея. И двамата бяха обвързани с единия от светове само заради имената, които носеха; достатъчно бе да се откажат от тях, за да изгубят живота си. Конал отказа да ѝ се обрече.

— Когато се прибера у дома завинаги — каза той, докато тя плачеше на гърдите му. — Тогава.

— Какво имаш предвид под завинаги? — Бях го дочул и ме изпълниха лоши предчувствия.

— Да не мислиш, че няма да се върнем? — Той беше на път да избухне. — Няма да стоя далеч оттук. Нито пък ти. Ще го виждаме отново, Сет. И то често. Един ден ще се върнем завинаги, но преди това, о, богове, ще го виждаме отново.

— Разбира се — обади се сухо Ленора, — стига Кейт да не ви вижда.

* * *

На бреговете на водния портал Рейлтин плачеше с горчиви сълзи, но тя бе обречена с Ангхис, и естествено, го последва. Би го последвала и до портите на Ада. Накрая така и направи.

Наблюдавах как Ленора навлезе в плиткото езеро, наблюдавах и брат ми. Затворих очи и си представих как излизат на разкаляния от дъжда горист бряг, зелен и прекрасен, облечен в ярките цветове на дърветата и небето. Помислих си, че може би животът в другия свят няма да е чак толкова зле. Водният портал от другата страна беше красив; едва ли щеше да се намери по-красиво място, където да пристигнем.

Щяхме да тръгнем на изток, каза Конал, където хората не ни познават. Щяхме да се настаним на бреговете на един източен тесен морски залив и да живеем спокойно зад избледняващия воал, и щяхме да търсим проклетия Камък на Ленора, а когато вече нямаше да издържаме изгнанието, щяхме да се промъкваме у дома като крадци.

Търпението на Кейт беше безкрайно. Както и на Ленора, по собствените ѝ думи.

Под най-синьото небе на Ший, прошарено от перести облаци, избледняващо към безкрая, сплетох пръсти с тези на Катриона и ѝ се усмигнах. Тя докосна нежно устните ми и аз я целунах. Денят не можеше да е по-болезнено прекрасен и аз избягвах да поглеждам към зашеметяващото небе и мочурището. Гледах само Катриона, когато я поведох към водния портал, а тя гледаше мен, и двамата преминахме през портала заедно. Това бе последното нещо, което направихме заедно.

Когато излязохме от другата страна, аз не я погледнах, а отръсках влагата от косата си като видра. Пръстите ѝ все още бяха сплетени с моите, но аз стоях объркан и смаян, гледайки към гористата земя, която вече не беше гориста. Пред мен имаше голо блато, стари дънери и сиво небе, а краката ми потънаха в мочурливата земя, докато се отдалечавах от водния портал към новия си живот. Всичко беше променено, много

променено. На Катриона като че ли ѝ беше трудно да ме следва; тя се движеше бавно, залиташе до мен и аз стиснах по-силно ръката ѝ.

Конал се беше изправил на брега и ме гледаше, и аз помислих, че виждам ужас в очите му, и мъка. Ангхис изглеждаше по същия начин. Ленора и Рейлтин? Странно и непривично — лицата им изразяваха единствено жалост. Засмях се.

— Стига де — казах им. — Не е чак толкова зле. Ново начало и така нататък.

Тогава Катриона отново се спъна и се наложи да се обърна и да я подхвана, защото тя едва не падна на колене върху подгизналата земя. Усещах пръстите ѝ странни, кокалести и възлести, и когато тя ме погледна, знаех, че в този момент майка ми сигурно ми се присмива от котела, където я бяха пъхнали да ври.

Вдигнах на ръце любимата си, зарових лице в сбръчканата ѝ шия и заплаках.

ЕПИЛОГ

Не знам колко често в последвалите години се опитвах да си спомня слабата усмивка на любимата ми и докосването на сухите ѝ сбръчкани пръсти по бузата ми.

Трийсет години, ако извади късмет. Спомних си жестокото предсказание на Конал. Тя разбира се, нямаше късмет. Беше срещнала доведения си баща, жреца-ламир, Конал и мен.

Гледах как сълзите ми се стичат по късата ѝ коса и притиснах буза към нея. Усещането беше същото: копринено.

— *Не плачи* — каза тя.

Тя беше безумно лека. Едва ли тежеше повече от една птичка. Сякаш костите ѝ бяха станали кухи и можех спокойно да ѝ прикрепя чифт сини криле и тя да полети.

Пръстите ѝ ме погалиха по бузата, намирайки сълзите ми.

— *Лятото с теб, линанший. Годината с Кейт. И две години тук! Това е повече, отколкото бих могла да си пожелаая, завързана до брат ти на кола. Това ми е достатъчно, любов моя.*

— *Не и на мен* — казах аз.

— *Ти знаеше, моя любов* — отвърна нежно тя. — *Оказа се по-кратко, отколкото очаквахме, но все пак знаеше. Доволна съм. И те обичам. Доволна съм, че те обичах.*

Дали четеше мислите ми? Не знаех. Вече не знаех дали ѝ говоря, или само си мисля. Резултатът беше един и същ.

— Сет?

— Какво?

Тя се поколеба. А може би просто поемаше последния си дъх.

— Не се ядосвай.

Не можех да ѝ отговоря нищо.

— Те са мъртви, всичките. Не натоварвай сърцето си с гняв.

Какво бих могъл да направя? Бях си обещал да отмъстя, но се оказа, че пак бях излъгал.

— Моля те. Аз обичам това сърце, мой линанший. Не го похабявай. Не и заради мен. А и те вече сигурно са мъртви.

— Има и други като тях, Катриона. Винаги има. Гневът ми не е напразен.

— Не съм казала да не си хабиш гнева. — Тя отпусна главата си назад и ми се усмихна уморено. — Сърцето ти ще се похаби. А аз го обичам твърде много.

Целунах я по челото. Не исках да спирам да я целувам. Насилих се да отделя устните си от кожата ѝ, за да ѝ кажа:

— Ще се опитам.

— Добре. Ще ме прегърнеш ли?

— Разбира се, че ще те прегърна. Няма да те пусна.

— О, просто ще трябва да го направиш, любими мой.

— Наричай ме по име — казах аз.

— Мурлин. — Тя се усмихна. — Ще видя синовете ни.

— Разбира се, че ще ги видиш. — Аз ѝ се усмихнах и притиснах главата ѝ към рамото си.

— Не си отивай, Мурлин — каза тя. — Не и преди мен.

— Знаеш, че няма — отвърнах аз и стиснах зъби. — Обичам те.

— Знам.

* * *

Не помръднах от мястото си часове наред. Не се бях бръснал от дни, макар че за Катриона това вече нямаше значение.

Чух тихото му почукване по вратата, но не видях кога брат ми е влязъл в стаята. Не спирах да галя сухите бузи на Катриона. Устните ѝ изглеждаха леко извити нагоре в краищата, но бяха по-сбръчкани от преди, лицето ѝ беше още по-бледо и изсъхнало. Разресах с пръсти побелелите ѝ коси и с дланта си усетих кокалестия ѝ череп. Тя все още беше красива. Докато беше остарявала заедно с нас от другата страна на Воала, красотата ѝ не беше помрачена от глад или страдания. Беше остарявала добре. Беше остарявала красиво.

О, богове, беше остаряла. Притиснах мокрото си лице към косата ѝ и стиснах зъби.

— Сет.

Не го погледнах, не му позволих да види очите ми. Примигнах учестено.

— Къде ще отидеш? — попита ме Конал.

Изчаках, докато буцата в гърлото ми се разнесе.

— Горе, сред скалите. Прилича на... Прилича на...

— Мястото, където са децата ѝ — рече нежно той. — От другата страна.

Кимнах. Цялото ми тяло трепереше. Тъжно обгърнах крехкото ѝ тяло с ръце.

— Но аз имах предвид... — изрече той — имах предвид къде ще отидеш след това?

Бавно я залюлях в ръцете си. Отново трябваше да изчакам, за да мога да отговоря.

— Провери ли ги, Конал? Откри ли ги?

— Сет, те са мъртви. Това е истината. Тя ги е надживяла. Пазачите, дребния мъж от града, доведения ѝ баща. Всичките.

— Нямаше кой знае колко време. — Изобщо нямаше време.

— Не. Но всъщност е имала повече, нали?

— Не знам. Така ли е?

— Сет. Ти го знаеше. — Той приклепна и отметна косата от очите ми.

Гневно изтрих сълзите си.

— Върви и намери твоя Камък, Конал. Мен няма да ме има известно време. Година или две. Става ли? Пак ще ме интересуват — и Камъка, и Воала. Кълна се. Просто не сега.

Брат ми не отговори. Тогава забелязах, че той също плаче.

— Ще се върна — казах аз и успях да се усмихна. — Не се тревожи. Ще се върна.

— Моля те — каза най-накрая той. — Моля те, върни се.

Не каза „скоро“ и аз му бях благодарен за това.

— Значи се нуждаеш от незаконородения си брат? — Избърсах си носа.

— Винаги съм се нуждаел — каза той. — Винаги.

— Да. Знам — отвърнах. — И ти се наричаш капитан. Закъде си без мен?

Той нежно ме плесна по бузата.

— Сополанко.

Засмях се тъжно.

— Ела — каза той. — Ще ти помогна. Аз също я обичах.

Той пое Катриона от моите съпротивляващи се ръце, а аз се изправих, залитайки, и отворих вратата. Изпълних гърдите си с нощния въздух — чуждоземен, но прекрасен, и двамата я понесохме в мрака, за да намери синовете си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.